

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cannon

A CAROLINA REAPERS NOVEL

SAMANTHA WHISKEY

swhiskey.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CANNON

A CAROLINA REAPERS ROMANI

SAMANTHA WHISKEY

İÇİNDEKİLER

[Samantha Whiskey'nin diğer eserleri](#)

[Sesli kitap olarak da mevcut!](#)

1. [Cannon](#)
2. [Persephone](#)
3. [Cannon](#)
4. [Persephone](#)
5. [Cannon](#)
6. [Persephone](#)
7. [Top](#)
8. [Persephone](#)
9. [Top](#)
10. [Persephone](#)
11. [Top](#)
12. [Persephone](#)
13. [Top](#)
14. [Persephone](#)
15. [Top](#)
16. [Persephone](#)
17. [Top](#)
18. [Persephone](#)
19. [Top](#)
20. [Persephone](#)
21. [Cannon](#)

[Epilog](#)

[Benimle bağlantı kurun!](#)

[Grinder Ön izleme!](#)

[Grinder](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

Copyright © 2020 Samantha Whiskey, LLC Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, açık yazılı izin olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Yayıncı, kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariç. Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap

başkalarına satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaşmak istediğiniz her kişi için ek bir kopya satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

SAMANTHA WHISKEY'İN DİĞER ESERLERİ

Seattle Sharks Serisi: [Grinder](#)

[Enforcer](#)

[Winger](#)

[Rookie](#)

[Blocker](#)

[Skater](#)

[Bruiser](#)

[Wheeler](#)

[Defender](#)

Carolina Reapers Serisi: [Axel](#)

[Sawyer](#)

[Connell Logan](#)

[Cannon](#)

Modern Bir Masal Romantizmi: [The Crown](#)

[Taht](#)

ŞİMDİ SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT!

Grinder
Enforcer
Winger
Rookie

Seattle Sharks sabah yolculuğunuzu renklendirsin!

İlk görüşte aşık olanlara

1
CANNON

Güneş ışığı otel süitinin devasa pencerelerinden içeri süzülerek, Vegas silüetini sabahın tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı. Gözlerimi kırptım, ama hareketim yavaş, hatta ağır hissettirdi ve benimle ilgili hiçbir şey yavaş değildi. Hızlı olmaktan kendime çok iyi bir kariyer yapmıştım. Tüm vücudum halsiz hissediyordu, sanki dün gece çok fazla içmişim gibi, ki bu mantıklı değildi. Vegas, bir oyun için burada olduğum anlamına geliyordu ve oyun, içki içmemin imkansız olduğu anlamına geliyordu.

Bu durumla pek uymayan bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Dün gece ne yapmıştım ben?

Yana döndüm, pencereye ve onun vaat ettiği sabaha sırtımı döndüm ve yanımda yatan, hayatımda gördüğüm en güzel kadını gördüm.

Persephone VanDoren.

Rüya görüyordum.

Bu her şeyi açıklıyordu. Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve yumuşacık çarşafların içinde rahatladım. Dirseklerimin üzerine doğrulup, bu mükemmel rüyayı gördüğüm için kendimi tebrik etmek üzereydim, ama gerçek hayatta asla yapamayacağım şekilde onu incelemekle meşguldüm.

Kadın kusursuz, oval bir yüze, porselen teninde hilal şeklinde duran kalın kirpiklere ve tüm gezegendeki en öpülesi, yay şeklinde bir ağza sahip, muhteşem biriydi. Yorgan göğüslerinin hemen üzerinde duruyordu ve sol elini yastığının altına koymuş, sağ elini ise benimkinden sadece birkaç santim uzakta tutarak uyuyordu. Uzun sarı saçları parlak bir hale gibi etrafına yayılmıştı ve ben başparmağımınla işaret parmağım arasında birkaç telini okşayarak ne kadar yumuşak olduğunu tadını çıkardım. Komik, hep aynı soluk renk olduğunu düşünmüştüm ama öyle değildi.

neredeyse beyazdan bal sarısına kadar uzanan çeşitli sarı tonları vardı. Ön kolumdaki ağır, renkli dövmelerle olan kontrast beni neredeyse inlemeye zorladı.

Boynumun arkasından ayak parmaklarıma kadar dövmelerle kaplıydım, ama onun cildi dünyaya geldiği günkü kadar bakireydi, en azından gördüğüm kadarıyla.

Kanım ısındı, damarlarımdan çok tanıdık bir hızla akarak penisimi şişirdi. Bu rüyanın nasıl biteceğini tam olarak biliyordum - bu ilk kez gördüğüm bir rüya değildi, ama yine de kendimi örtüye uzanmaktan alıkoyamadım.

Yorganı vücudundan aşağı çektim ve takdirle homurdandım. Tabii ki çıplak değildi, hiç çıplak olmadı. Hayal gücüm bu boşluğu asla doldurmamı izin vermezdi. Bunun yerine, bu sefer boynuna kadar dekolte olan, beyaz, ince askılı ipek bir gecelik giymişti ve bu gecelik, kadının her bir kıvrımını sararak uyluklarının üst kısmına kadar uzanıyordu. Lanet olsun, o uyluklar çok kremsi ve yumuşak görünüyordu ve gerçek hayatta benim için asla açılmayacak olsalar da, bu bir rüyaydı. Gerçek dünyayı kim takar ki?

Bir kolumu onun altına kaydardım, hafif vücudunu kucakladım ve onun üzerine çıkarken onu sırt üstü çevirdim. Dudakları açıldı ve benim altımda hareket ederken mırıldandı.

Uylukları. Açıldı.

Aralarına kendiminkini koydum. Tanrım, o kadar küçüktü ki, o kadar narindi ki. Benim 1,95 metrelik iri cüssemın yanında çok kırılğan görünüyordu. Bu rüya ne kadar sürecekti?

Onu altımda tutarken, boş elimle kalçasının kıvrımını kavradım ve hafifçe sıktım, sonra boynunun yumuşak derisine o kıvrıma olan hayranlığımı inleyerek ifade ettim. Elma çiçekleri, güneş ışığı ve dünyadaki tüm güzel ve doğru şeyler gibi kokuyordu — benim asla sahip olamayacağım her şey. Lanet olsun, daha önce hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim. Penisim de aynı fikirdeymişçesine onun uyluğuna karşı atıyordu.

Yine hareket etti, boynunu geriye doğru eğerek küçük, nefes nefese bir iç çekiş bıraktı ve bana tam erişim sağladı. Her seferinde çenesini havaya kaldırdığında hayal ettiğim gibi, çenesinin hemen altını nazikçe öptüm. Gerçek dünyada tam bir çelişkiydi. Rahat ve inatçı, nazik ve tatlı, sonra da sert ve acımasız, bir an narin, bir an sonra doğanın gücü gibi... O hepsi birdeniydi.

Asla olmadığı tek şey neydi? Benim olmaması.

Persephone için yeterince iyi olabileceğim tek yer ve onun benimle güvende olabileceği tek yer burasıydı — rüyalarımındaki yer.

Uyanıyormuş gibi inledi, ama başımı kaldırmak için hareket ettiğimde, parmaklarını saçlarıma doladı ve beni olduğum yerde tuttu.

İpucunu anladım ve ağzımı açarak boynuna öpücük kondurdum. Nasıl bu kadar iyi tadı olabiliirdi? İnledim ve dilimi cildinde gezdirdim, sonra o bölgeyi hafifçe emdim.

Uyluklarını kaydırđı, dizini kaldırarak kalçama sürtündü. "Cannon," diye inledi, parmakları saçlarımı sıkıca kavradı.

Siktir. Sıcak ve ısrarcı bir ihtiyaç omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Uyluklarımla onun merkezine bastırdım ve orada bulduğum sıcaklık vücudumdaki her hücreyi ateş verdi.

Nefesini tuttu, sonra bana doğru sallandı.

Ağırlığımı dirseğimde tutarak başımı kaldırdım ve gözlerini açtığında kirpiklerinin yavaşça titrediğini gördüm.

Tanrım, gözleri de tıpkı geri kalanı gibi çok güzeldi — dalmak istediğim Karayip havuzları gibi kristal mavisi. *Ona* dalmak istedim. Sanki ben de onun fantezisiymişim gibi bana hayretle baktı ve kalbim hızlı, titrek bir ritimle atmaya başladı.

"Cannon," dedi yine, sesi sanki gerçekten uyuyormuş gibi boğuktu.

"Persephone," diye cevap verdim.

Elleri yüzüme kaydı ve uykulu bir gülümsemeyle başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Çok güzelsin."

Sözsüz kaldım. Rüyalarımında bile buna bir cevap bulamadım.

Yine uyluğuma yaslandı, sonra dudağını ısırdı ve inledi. Cildimi ısıtan sadece sıcaklık değildi. Islanmıştı. Kütlotunun kumaşından bile hissedebiliyordum. *Tabii ki ıslanmıştı. Bu senin rüyan.*

Parmakları yüzümün hatlarını izledi ve ben de o parmaklarını dudaklarımla üzerinde gezdirirken iki parmağının ucunu ağzıma aldım. Dilimi parmaklarının üzerinde gezdirip cildinin tuzunu tadarken o da nefesini tuttu. Bakışları gözlerimden parmaklarına, sonra tekrar gözlerime kaydı ve gözleri büyüdü.

"Cannon..." Sesi hafifçe titriyordu.

Parmak uçlarını dişlerimle taradım ve sonra bıraktım. "Persephone." Benim cevabım hep bu olmaz mıydı? Birini duymadan diğerini söyleyemezdim.

"Cannon." Elini çekip, parmaklarına endişeyle baktı. "Aman Tanrım. Cannon!"

Bu, onun o cümleyi söylemesini hayal ettiğim şekilde değildi. Dizlerimin üzerine oturdum ve o da başlığa yaslanarak oturdu. Pozisyon değişikliği başımda şiddetli bir zonklamaya neden oldu ve ağrıyı hafifletmek için elimi şakağıma götürdüm. *Bir dakika. Neden rüyamda başım ağrıyor?*

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" diye tekrarladı, eline bakarak.

Kahretsin. Dilimi hafifçe ısırđım ve midem düğümleırken aynı anda keskin bir acı hissettim.

Bu bir rüya *değildi*. Bu gerçektir.

Yüzümü ellerimle ovuşturarak kafamı boşaltmaya çalıştım.

Persephone gerçekten Vegas'ta, benim yatağımda yatıyordu ve şu anda çıldırmak üzereydi.

"Kahretsin! Sen de bir tane var!" diye bağırdı, sonra bileğimi kavradı. "Neden bahsediyorsun? Ve benim yatağımda ne halt ediyorsun

" diye bağırdım, onun elinden kurtulmaya çalışarak. Altmış saniye önce ona dilimi sürmüş olmam önemli değildi; elimden gelirse ona asla dokunmazdım. İstemediğimden değil, elbette istiyordum. İstememek için ölmüş olmam gerekirdi. Ama şu anda bana iki kafam varmış gibi bakan orman perisi prensesi Barbie'ye karşı iradem yoktu.

Elini yüzüme doğru uzattı.

Dördüncü parmağından devasa bir elmas bana göz kırptı. Onun yüzük parmağı. Kahretsin, bu onun sol eliydi ve hemen arkasında dar bir altın yüzük vardı. Tamamen, mutlak öfke kanımı dondurdu.

"Sen kiminle evlendin lan?" diye bağırdım. Kim olursa olsun, o Persephone için yeterince iyi değildi. Ne kadar soylu ya da zengin olursa olsun, bir *aziz* bile Persephone için yeterince iyi olmazdı ve Tanrı biliyordu ki, Persephone'nin kışında tuttuğı dev çubuğı çıkarmak için bir azizden daha güçlü birine ihtiyacı vardı.

O alaycı bir şekilde güldü ve tekrar bileğimi tuttu, elini yüzümün önünden kaldırıp yerine benim elimi koydu.

"Görünüşe göre, sen!"

Sol yüzük parmağımdaki kalın yüzüğü görünce sözlerim kesildi. Siyah renkteydi, dokulu bir tür gümüşle işlenmişti ve

bu kadar alaycı olmasaydı çekici olabilirdi.

Biri kapımızı üç kez vurdu. "Hadi gelinler. Kahvaltı hazır. Ve dışarı çıkmadan önce giyin." Bu ses... Nathan Noble, NHL takımım Carolina Reapers'ın savunma oyuncularından biri.

Bakışlarım boxer şortuma kaydı. Çıplak değildim. Persephone'yi altımda tutmuş ve bunu hatırlamamış mıydım?

"Biliyorlar. Tanrım, biliyorlar." Persephone hala yüzüğüme bakarak fısıldadı. "Ne yaptık?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım ve yataktan kalktım.

"Dün geceyi hiç hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?" Saçları etrafına dökülmüş, bana cevap bekleyen gözlerle bakarken daha da melek gibi görünüyordu.

Geriye dönüp düşündüm. Hepimiz Charleston'da uçağa binmiştik. Nathan ve nişanlısı Harper, Sterling - geçen yılın çaylaklarından biri - Nixon Noble ve onun hayır amaçlı müzayede randevusu ve biz. "Hayırseverlik müzayedesini için geldik," dedim, yatağın benim tarafındaki giysi yığınının bakarak. Persephone, halk kütüphanesi için para toplamak amacıyla Reaper Hayırseverlik Müzayedesine katılmamı istemişti. Ben de onu, sevişmeyi düşünmeyeceğim birine satmamasını istediğimde, beni kendisi satın aldı. Sanırım bu, anlaşılmamızın o kısmını yerine getirdi, çünkü onu asla kendi isteğimle yatağıma almazdım.

Yine de onunla evlenmişim?

"Doğru, ama uçağın ortasından sonrasını hatırlamıyorum," dedi, yataktan kalkarak.

"Belki de bu bir şakadır. Vegas'ta evlenmek gibi aptalca bir şey yapacağımızı hiç sanmıyorum." Kumaşın hışırtısını duydum ve dönüp Persephone'nin yatağın kendi tarafında bir gelinlik tuttuğunu gördüm.

"Kanıtlar aksini gösteriyor." Gelinliği dantel ve ipek bir yığın halinde yere bıraktı ve kollarını beline doladı. "Ne yapacağız?"

Onun kollarını benimkilerle değiştirmemek, onu bana doğru çekip her şeyin yoluna gireceğini söylememek için tüm gücümü kullandım.

"Giyinip, dün gece ne kadar aptalca davrandığımızı göreceğiz." Kıyafetlerimi aldım — evet, lanet olası bir smokindi — ve duvara yan yana duran valizlerimize doğru yöneldim.

"Tamam. Bu iyi bir plan gibi görünüyor." Bavulunu aldı ve yanımdan geçip banyo kapısını arkasında kapattı.

Panik yapma. Bu her ne ise, düzeltilebilir.

Hızlıca giyindim, spor pantolon ve Reaper tişörtünü giydim. Sonra pencerenin önüne geçip onu beklerken şeridi seyrettim, olanların gerçekliğini kabullenmeyi reddettim. Neden uçuştan sonrasını hatırlayamıyordum? Persephone neden hatırlayamıyordu?

Kapının açıldığını duyunca başımı çevirdim ve Persephone yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle banyodan çıktı. "Beni mi bekledin?"

"Herkesi birlikte sorgulamamız gerektiğini düşündüm." Küçük beyaz şortunu, mavi ipek bluzunu ve kulağının hemen altından başlayıp beline kadar uzanan basit örgüsünü inceledim. Güzel. Daha çok *kendisine* benziyordu, ama Tanrıya şükür o şortu asla ofiste giymezi, yoksa sürekli ereksiyon halinde dolaşırdım çünkü bacakları inanılmazdı. Tonlu, esnek ve uzundu, özellikle onun kadar minyon biri için.

"Teşekkürler. Bu gerçekten... çok düşünceliydi." Başparmağıyla yüzüğünü oynattı. yüzüğüyle oynadı.

"Ben tam bir pislik değilim, biliyorsun."

Gözleri kapandı. "Benim demek istediğim o değildi."

"Gidelim." Kapıyı onun için açık tuttum ve o, geniş süite girdik. Kumarhanenin en büyüğünü kiralamıştık, iki katta beş yatak odası vardı.

Persephone'yi merdivenlerden aşağı takip ettim ve arkadaşlarımızı yemek masasında otururken buldum. Nathan masanın ortasına yakın bir yerde oturuyordu, sağında Harper, solunda ikizi Nixon vardı. NFL yıldızı kendi hayır kurumu müzayedesini randevusunu getirmişti... Liberty — güzel esmerin adı buydu — ve masanın ucundaki koltuğa oturdu.

Harika, onun adını hatırlayabiliyordum, ama Persephone ile nasıl yatakta bulduğumu hatırlayamıyordum.

Sterling masanın karşı ucunda oturmuş, kısa siyah saçlarını eliyle tarıyordu. Bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vay, bakın kimler gelmiş, Bay ve Bayan Price!" dedi Harper gülümseyerek. "Çeşitli yemekler sipariş ettik, umarım beğendiğiniz bir şeyler vardır." Oda servisi arabalarında dizilmiş yemek büfesini işaret etti.

"Biri bize bunun ne tür bir şaka olduğunu söyleyebilir mi?" Sol elimi işaret ettim. "Bu şaka fena değil ama, eğer bunu Connell yaptıysa, o şaka yapmayı seven pislige şunu söyleyin..."

"Şaka mı?" Nathan yavaşça başını sallayarak sözümü kesti.

"Bunun nasıl olduğu hakkında mutlaka bir açıklama olmalı," dedi Persephone tatlı güneyli aksanıyla.

"Evlenmek istediğini söyledin ve sonra evlendin." Sterling ağzına bir parça waffle tıktırdı ve çiğnemeye başladı.

"Ne yaptık?" Persephone çılgık attı ve Sterling'e doğru koştu.

Onu belinden tuttum. "Belki de oturmalıyız."

O başını salladı, ben de onu bıraktım ve bir sandalyeye oturttum. Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve kahve sürahisine uzandım.

"Evet, lütfen," dedi, ben onun fincanına doğru başımı salladığımda.

Onunkini doldurduktan sonra kendiminkini doldurdum ve o kahvesine bir yığın şeker ve krema dökerken, ben kahvemi olduğu gibi yudumlamaya başladım.

Masadaki herkes kahvaltılarını yerken bize bakıyordu.

"Tamam, Persephone ve ben uçak yolculuğunun ortasından itibaren hiçbir şey hatırlamıyoruz," dedim, sonra arkama yaslanıp boşlukların doldurulmasını bekledim.

"Sana söylemiştim!" Harper çatalını nişanlisına doğru uzattı.

"Siktir," diye mırıldandı Nathan.

"Onlara söyleyecek misin?" diye Nixon ikizini dürttü.

Kimse konuşmayınca Liberty iç geçirdi. "Madem sizi bir daha görmeyeceğim, size anlatarak kaybedecek bir şeyim yok. İkiniz de baş ağrısından şikayet etmişsiniz, değil mi?"

İkimiz de başımızı salladık.

"Doğru." Kadın yüzünü buruşturdu ama devam etti. "Uçuş görevlisi ağrı kesici olduğunu söyledi ve size ibuprofen şişesinden verdi."

"Zararsız gibi görünüyor." Persephone kahvesini masaya koyarken eli hafifçe titredi.

"Evet, ama yaklaşık on dakika sonra, iş arkadaşına yaptığını anlattı ve o kadın çılgına döndü. Yani, çantasından şeyeyi çıkardığı ve uyku haplarını oraya sakladığı için tamamen kendini kaybetti."

Gözlerimi kısarak baktım. "Tamam mı?"

Liberty'nin kaşları yukarı kalktı. "Ve ikiniz de zaten birkaç içki içmiştiniz, sonra birkaç tane *daha* içtiniz..."

"Ve oradan sonra olaylar *The Hangover* filmine dönüştü," diye kızın sözünü tamamladı Nathan. "İkiniz deli gibiydiniz ve biz diğerleri sizi paraşütle atlamaktan ve benzeri şeylerden alıkoymaya çalıştık."

"Yüzüklerin ellerimizde görüldüğü kısma geçebilir misin?" diye homurdandım, sabrım zaten çok azalmıştı ve hızla tükeniyordu.

"Aslında bunu filme aldım." Sterling, cilalı kiraz ağacının üzerinde telefonunu kaydırды ve ben onu yakalayıp Persephone ile aramıza koydum.

O oynat düğmesine bastı.

"*Daha büyük,*" dedim, *bir yüzük kutusunu işaret ederek. "Senin elindeki en iyisini almalı."*

"*Bunu beğendim!*" Persephone camdaki bir noktayı işaret etti.

"*Bu yüzük size oldukça pahalıya mal olacak,*" diye uyardı görevli, yüzüğü getirirken.

"*O mutlu olduğu sürece fiyatı umurumda değil."*

"*Bayıldım!*" Persephone yüzüğü parmağına taktı. "*Ve tam oldu! Gördün mü? Biz birbirimiz için yaratılmışız, Cannon.*" Bana hayranlıkla gülümsedi. "*Ama senin de bir tane lazım!*"

Kamera döndü ve kadraj Sterling'in yüzünü doldurdu. "*Gelecek nesiller için söylüyoruz, size bunun kötü bir fikir olduğunu en az iki düzine kez söyledik, ama siz oldukça ısrarcısiniz.*"

"*Sterling! Ehliyeti almamız lazım! Gidelim!*" diye bağırdım.

Video bitti ve Persephone ile birbirimize baktık.

"Olmaz," dedi, Harper'a dönerek. "Sarhoş ve kafamız güzelken evlenmemize izin vermezsiniz! Bu hepsi çok kötü bir şaka, değil mi?"

"Bu şaka değil," dedi Harper yumuşak bir sesle. "Seninle birlikte gelinlik seçmeye gittim."

Persephone'nin yüzü bembeyaz oldu.

"Ama biz aslında evli değiliz, değil mi?" diye ısrar etti.

"Öylesiniz," dedi Liberty nazikçe. "Küçük, yaşlı, şarkı söyleyen Elvis'in yaptığı çok tatlı bir törendi ve ikiniz çok mutlu görünüyordunuz..."

"Elvis'in şarkı söylediği bir törende evlendiğim falan *yok!*" diye bağırdı Persephone.

Kahretsin, bu kadının daha önce bu kadar yüksek sesle konuştuğunu hiç duymamıştım. Eğer bu Connell değilse, bu şakayı yapan kişiye hakkını vermek zorunda kalacaktım. Oldukça gerçekçi bir şakaydı.

"*Tamam, eğer bu gerçekten olduysa, o zaman videosu nerede?*" diye sordum ve telefonu Sterling'e geri uzattım.

"Kayıt yapamayacağımızı söylediler," diye omuz silktili ve telefonu yakaladı. "Ama onların kaydını satın aldın ve iki hafta içinde sana disk olarak postalanacağını söyledi." Telefonunu karıştırdı. "İşte, ama bu var."

Telefonu geri kaydirdi ve biz de önceki şeyi tekrarladık.

"*Sana çok yakışmış,*" dedi Persephone, başparmağıyla benim yüzük parmağını okşayarak.

"*Gümüş kısmı ne?*" diye sordum.

"*Göktaş. Sen bu dünyadan değilsin, bu yüzden sana yakışır diye düşündüm. Anladın mı?*" Kıkırdadı.

"*Siz inanılmazsınız Bayan Price.*" Onu kabarık beyaz elbisesiyle kollarımın arasına aldım ve otele taşıdım.

Aniden bunun bir şaka gibi gelmedi. Dün gece yaptığımız şeyin gerçek sonuçları düşünülünce midem bulandı.

"Pişman olacağını biliyordum," diye mırıldandı Nathan, başını sallayarak.

"O zaman neden bizi durdurmadın?" diye bağırdım.

"Dostum, hiç kendini gördün mü?" diye sordu Nixon, gövdemizi işaret ederek.

"Sen gerçekten hedef odaklıydın ve hepimizin milyon dolarlık sözleşmeleri var. Kolumu kolayca koparabilecekmişsin gibi görünüyorsun."

Onun kollarını kolayca koparabilirdim, ama bunu kendime sakladım.

"Ve o bir oyun kurucu," Liberty yavaşça başını salladı. "Kollarına ihtiyacı var."

"Doğru," dedi ona sırtarak.

"Tamam." Persephone daha da dik oturdu. "Şunu bir netleştirelim.

Evlenmeye karar verdik. Nasıl?"

Hepsi birbirlerine baktılar. "Hiçbirimiz o kısmı görmedik. Uçakta yan yana oturuyordunuz ve uçak indiğinde, bir göreve çıkmıştınız," diye ekledi Harper.

"Ve bana bunun bir şaka olmadığını mı söylüyorsun? Gerçekten yüzükler aldık, bir gelinlik ve smokin aldık, evlilik cüzdanı aldık ve sonra

Elvis'in şarkı söylediği bir düğünle evlendik mi?" Persephone, mucizevi bir şekilde sakın ses tonuyla, daha önce duyduğumuz şeyi tekrarlardı.

"Aynen öyle," diye onayladı Nathan.

"Tamam," dedi ve arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde Cheshire kedisi gibi bir gülümsemeyle. "Eğer bu gerçekse ve bizimle dalga geçmiyorsanız, evlilik cüzdanı nerede?"

Hepsi birbirlerine anlamlı bakışlar attılar ve Nathan Sterling'e doğru başını salladı.

Çocuk koltuğunda döndü ve arkasındaki büfe masasından bir dosya aldı. Sonra dosyayı bana doğru kaydırды.

Önünde bir düğün şapelinin adı yazılı beyaz ve altın rengi klasörü yakaladım ve yavaşça açtım.

Midem korkunç bir şekilde düğümlendi. "Aman

Tanrım," Persephone yanımda fısıldadı.

İkimiz tarafından imzalanmış, mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir evlilik cüzdanı kopyasıydı. Daha açık olmak gerekirse, onaylı bir kopyası.

"Orijinal nerede?" diye sordum. Bu düzeltilebilirdi. Öyle olmalıydı.

"Saat dörtte evlendiniz ve dört buçukta memura ulaştınız," diye cevapladı Harper. "Aklınızı kaçırmış olmanıza rağmen, gülünç derecede titiz davrandınız. İlçe, kayıt için orijinalini aldı ve size onaylı kopyasını verdi."

"Tahmin edeyim, onu da postayla mı alacağız?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Hemen hemen," diye cevapladı bilim insanı ve portakal suyundan bir yudum aldı.

Lisansa bakarak, bunun gerçekliğini sindirmeye çalıştım.

"Vay canına." Persephone'nin sözleri fısıltı gibiydi. "Başardık

başardık."

Aynı anda üç gerçek kafama dank etti.

Birincisi, gerçekten, tamamen

İkincisi, resmi olarak benim soyadımı alarak imzaladığı şekliydi.

Ve üçüncüsü, tüm bunların en saçma olanı, bir şekilde son iki yıldır hayalini kurduğum kadını öpmeyi başarmıştım ve bunun tek bir saniyesini bile hatırlayamıyordum.

Evliydim. Bağlıydım. Asla layık olamayacağım bir kadına zincirlenmişim, öfkemi ve itibarımı yüzünden mahvedeceğim bir kadına. Onun yaşadığı sosyete çevrelerinde, bu durumdan zarar görmeden kurtulması imkansızdı. Ailesi, lanet olası uzaylılardan daha fazla mavi

kanları vardı. O, sınıf savaşında nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu ve ben de onun burun kıvırdığı her şeyin ta kendisiydim.

"Cannon, sanırım gerçekten evlendik," diye fısıldadı Persephone. Cevabım tereddüt etmeden geldi. "Uzun sürmeyecek."

Bu iyi.

Otel odasına dağılmış giysileri sakince toplarken, bu sözleri kafamda tekrar tekrar tekrarladım. *Benim* giysilerim.

Burada ipek bir bluz.

Şurada şık bir kalem etek.

Köşede siyah bantlı topuklu ayakkabılarım.

Tanrım, neden kırmızı dantel sütyenimi kapı koluna asmıştım ki?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bu lanet olası kanıtı çantama attım, zihnim sis ve unutulmuş rüyalarla dolu bir karmaşa içindeydi.

İpek geceliğimin kolları arasından sütyenimi çıkardığım bir anı gözlerimin önünde parladı. Bu sabah uyandığımda giydiğim gecelik. Neden yaptım bunu? Hiçbir fikrim yok. Gecenin geri kalanı gibi.

Görünüşe göre, düşün gecem.

Ve uyluklarımın arasında ağrı olmaması ve rujumun hiç bozulmamış olmasından, hatırlamaya değer hiçbir şeyin olmadığını anladım

—gözlerimin gördüğü en seksi ve en sinir bozucu adamın altında uyanmış olmama rağmen. Üzerimde onun lezzetli ağırlığını hissettiğimde, dudakları boynumu okşarken, güçlü uylukları bacaklarımın arasında, rüya gördüğümü sandım. Bu, şimdiye kadarki en yaratıcı rüyalarımın biri olduğunu düşündüm, ta ki... ikimiz de *uyanık* olduğumuzu fark edene kadar.

Parmağım titriyordu, geri kalan eşyalarımı toplarken, kendimi kaybetmeme izin verdiğim tek şeydi. Çünkü ben Persephone VanDoren'dım ve göğsümde kıvrılan paniğe kontrolü teslim edersem lanetlenirdim.

Cannon, otelin yatak odasına bağlı oturma odasında telefonla konuşuyordu ve derin tenoru vücudumda dolaşarak ardında sıcak bir ürperti bırakıyordu. Keskin bir nefes aldım ve bir kez daha önceki gecenin olaylarını hatırlamaya çalıştım.

Uçak yolculuğu keyifli geçmişti, Cannon kitabını okurken sessiz ve rahat bir ortam vardı. Nathan Noble ve ikiz kardeşi Nixon, uçağın diğer tarafında sürekli konuşuyorlardı, Nathan'ın nişanlısı Harper ise dizüstü bilgisayarında araştırmalarını yapmaktan memnundu. Nixon'ın randevusu Liberty, müzayedeyi kazanan kişi, kardeşi ile sohbet ederken ona hayranlık ve inanamama duygusuyla bakmaktan çok mutlu görünüyordu.

Sterling'in bahsettiği baş ağrısını ve Cannon ile benim zararsız olduğunu düşündüğümüz ağrı kesici hapları hatırlıyordum.

Ama uçak yolculuğundan

sonra? Hiçbir şey.

Boşluk.

Kalın, ıslak bir karanlık örtüsü hafızamı gömmüştü.

Bir kez daha, o soğuk, artan panik göğsümde atmaya başladı ve soğukkanlılığımı bozmakla tehdit etti. Kendimi nasıl bu duruma soktum? Babam ne düşünürdü? Ve annem...

Cep telefonum komodinin üzerindeki çantamdan çaldı ve ben aceleyle ona koştum. Sanki onu havadan yaratmışım gibi, annemin resmi ekranımda parladı. Birkaç saniye boyunca cevap vermemeyi düşündüm. Ama o benim annemdi ve onu asla dışlamazdım.

"Merhaba anne," dedim, sesime sıcaklık ve nezaket katmaya çalışarak. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle iyi değilim, Sephie," dedi, sesi hiç de mutsuz değildi. "Nasıl kaçıp bana haber vermezsin?"

Kanım dondu.

"Ne? Nasıl? Ben..." Bir kez olsun, şok ve kafa karışıklığı içinde ağzımdan kelimeler döküldü.

"Hayatım, bu haber tüm medyada yer aldı. Ve doğal olarak, senin statün ve o hokey yıldızının popülaritesi nedeniyle böyle olması da normal."

O benim hiçbir şeyim değil.

"O..."

"Tatlım, kızgın değilim," dedi annem sözümü keserek.

"Ben kesinlikle kızgınım!" diye bağırdı babam arka planda. "Oh, sus şimdi," diye azarladı annem onu ve sonra tekrar bana döndü.

"Hayatım, gerçekten çok heyecanlıyım."

Bu sabah ani uyanışımızdan dolayı hala toplanmamış olan yatağın kenarına çöktüm.

"Ne?" Bu sabah ağızımdan çıkabilen tek kelime bu gibiydi.

"Bu dünyada fazla zamanım kalmadığını biliyorsun," dedi, sesi yumuşayarak. Göğsüm sıkıştı, gözlerim yaşlarla doldu. "Ve, şey, senin düğününü görmek her zaman benim hayalim olmuştur. Seni gerçekten mutlu görmek."

Durumun gerçekliği boğazımı tıkadı, nefes almamı engelledi. Sesindeki neşe, sözlerindeki şefkat dilimi tuttu.

"Mutlu mu?" diye babam arka planda bağırdı. "Orospu çocuğunu ben onayladığımda *mutlu* olacak! Ne cüret! Ne tür bir korkak..." "Harold!" Annem sadece güneyli kadınların kullanabileceği bir *ses tonuyla* konuştu. büyülemek—dünyadaki herhangi bir insanı, babam gibi inatçı ve katı olanları bile susturabilecek ve ödünü koparabilecek türden bir büyü. "Döndüğünde eve uğra, olur mu? Konuşacak çok şeyimiz var. Ve o adamını da getir!"

Babamın homurdanmalarıyla telefon kapandı ve birkaç saniye sonra artık telefonu kulağıma tutmam gerekmediğini fark ettim.

Cannon odaya girdi, devasa varlığı odadaki tüm havayı, tabii ki benim ciğerlerimi de emip bitirdi. Onu izlerken kalbim hızla çarpmaya başladı, cep telefonunu cebine koyup aceleyle gömleklerini, pantolonlarını ve bir ciltli kitabı çantasına tıktırırken hareketlerini takip ettim. "Avukatımla konuştum," diye homurdandı, gözlerime bakmaya bile tenezzül etmeden. "Pazartesi günü bu şeyi iptal edeceğiz."

Keskin, sıcak bir şey göğsümün ortasına saplandı.

Cannon Price ile evlenmek istediğimden değil, ama soğuk sesi, sert sözleri... Tanrım, evlendiğimde uyanmak için bu kadar kötü bir hata mı yapmıştım?

Hayır, bu yola girmeyeceğim.

Elbette, evliliği iptal etmeliydik.

Cannon'ı sadece en temel düzeyde tanıyordum ve konuşmalarımızın yüzde doksanı tartışmalardan ibaretti. Hayatıma eksikliğini fark etmediğim bir heyecan katan ateşli tartışmalar, ama *yine de*.

Telefonu elimde gereğinden biraz daha sıkı tuttum. Gözyaşları kaçınılmazdı, ama onun önünde kesinlikle ağlamayacaktım.

Sonunda hareket etmediğimi ve cevap vermediğimi fark ederek önümde durdu.

"Hey," dedi, sesi keskin.

Ona bakmayı reddettim. Oturduğum pozisyonundan boynumu eğmem gerekecekti ve dürüst olmak gerekirse, o karanlık gözlere bakıp tam bir reddedilme görmek zorunda kalırsam... şey, binlerce parçaya ayrılabilceğimi düşündüm.

Dizlerinin üzerine çöktü ve beni onun bakışlarını yakalamaya zorladı. "Şok mu oldun?"

Ciddi yüz ifadesinden göğsümden bir kahkaha patladı, o kadar hızlı ve şiddetliydi ki, önümde biraz sarsıldı.

"Neden şokta olayım ki, Cannon?"

Sanki "*beni sinama, kadın*" der gibi kaşlarını kaldırdı.

Nefesimi verdim, sonra omurgamı düzelttim.

Aramızda bir şeylerin hallolmuş gibi başını salladı.

"Gidiyoruz," dedi, sesi kanımı kaynatan o normal, karşı konulmaz tona düştü. "Hemen." Ayağa kalktı, bakışları birkaç saniye oturmakta kaldığım yerde üzerimde kaldı. "Merak etme. Uğurunu uzun süre bozmayacağım." Çantalarımızı aldı ve sanki ona tokat atacak, küfredecek ya da omzunda ağlayacakmışım gibi odadan aceleyle çıktı. Bu davranışlardan hangisinin onu en çok sinirlendireceğini henüz çözememişim.

Ne büyük bir karmaşa.

Kendimi bu duruma soktum, elbette, ama ne için? Uzun boylu, esmer ve korkutucu adama karşı koyamadığım için mi? Hayırseverlik müzayedesinde diğer kadınların ona teklif verdiklerini gördüğümde içimde bir şeylerin kırıldığı için mi? Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek, açıklayamadığım ve yatıştıramadığım keskin, neredeyse dayanılmaz bir acıya dönüştü.

Elbette, geçici bir kıskançlık dalgası. Yalnızlık ve arzunun acısı.

Kesinlikle bir hataydı.

Soğukkanlı düşünmenin aksine, içgüdüsel olarak yapılan bir hata. Ve belki de meselenin özü buydu. Çünkü Cannon Price söz konusu olduğunda, nadiren rasyonel düşünürdüm.

* * *

ANNEM, büyüdüğüm evin kapısını açtı — ve teknik olarak *hala* yaşadığım evin, arka bahçedeki misafir evini de sayarsanız. Ön verandaya çıktı, mütevazı topuklu ayakkabıları taşlara tıklarken başını ileri geri sallıyordu. Hatta arkamdan yürüyerek

sanki Cannon'ı görünmez bir cebe saklamışım ve onun aramasıyla ortaya çıkacakmış gibi.

İçini çekti ama gülümsedi, kolunu koluma takıp beni eve götürdü.

1903 yılında inşa edilmiş, özenle restore edilmiş neoklasik evde büyümüş olmama rağmen, içeri girdiğimde nefesim kesilmeye devam ediyordu. Rahat misafir evime o kadar alışmıştım ki, yüksek tavanların ne kadar yüksek olduğunu, parke zeminlerin ne kadar cilalı olduğunu ve her odanın ve mobilyanın ne kadar *muhteşem* olduğunu unutmuştum. Annem her zaman restorasyon ve dekorasyona meraklıydı ve malikaneyi muhteşem bir şekilde döşemişti — zengin deri mobilyalardan tozlu antika dükkanlarından özenle seçilmiş vintage parçalara kadar — bizim için neredeyse büyülü bir ev yaratmıştı.

Ve şimdi, sevdiği şeyleri yapamıyordu — mükemmel parçayı bulmak için saatlerce avlanmak gibi.

Onun durumu buna izin vermiyordu.

"Kız kardeşini az önce kaçırdın," diye fısıldadı, sanki biri bizi duyabilirmiş gibi, yavaşça ana oturma odasına doğru ilerlerken. Yerden tavana kadar uzanan pencereler odayı ve kadife koltukları altın rengi güneş ışığıyla dolduruyordu, ısı, doğu duvarının tamamını kaplayan raflarda mükemmel bir şekilde dizilmiş ilk baskı kitaplardan yayılan deri ciltli kitap kokusunu zenginleştiriyordu.

"Onun şehirde olduğunu bilmiyordum," dedim, sağdaki en uzak koltuğa oturarak - bu koltuk, mülkün arazisini süsleyen eski meşe ağaçlarını ve fısıldayan çamları engelsiz bir şekilde görebildiğim için en sevdiğim koltuktu. Küçük bir kızken, bir kitapla kıvrılır ve güney rüzgârının içeri girmesini sağlamak için pencereleri açardım. Ağaçların arasından esen rüzgârın yumuşak hışırtısı, kurgusal bir dünyada kaybolmak için mükemmel bir arka plan sesiydi.

"Ben de fark etmedim," dedi annem, beni geri günümüze döndürerek. Karşımda oturan anneme odaklandım. Yorgun görünüyordu. Onu son gördüğümünden daha solgundu. "Tabii ki, ilk çocuğumu evimde ağırlamaktan her zaman mutluluk duyarım..."

Ellerini ovuştururken sözleri kesildi ve ben de uzanıp bir elini sıktım.

"Bu sefer ne oldu anne?"

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Aslında bir şey yok." Serbest eliyle beni uzaklaştırdı. Beni yetiştirirken kullandığı, bana yalan söylemeyeceğini belirten bakışla ona baktım. "Peki," diye pes etti. "Onun

sürpriz dönüşünün sadece bizi özlediği için olduğunu umuyordum. Aylardır seyahatleydi."

Seyahatleri. Ablamın *aslında* her gün yaptığı şeyi, yani mirasını genellikle lüks eşyalara, tatil yerlerine veya alkole harcayarak çarçur etmesini nazıkçe örtbas etmek için kullandığı bir ifade.

"Ama Fas'taki bir kulüpte biraz başı belaya girdi ve Harold'un bu işi halletmesi gerekti."

"Şaşırtıcı değil," dedim, ses tonumu sabit tutmaya çalışarak. Kız kardeşimi seviyordum, ama o hiç başkalarının duygularını düşünmezdi ve sürekli kendini aşmak zorunda gibi yaşıyordu. Annemden, kız kardeşimin zamansız ölümünden dolayı gözyaşları içinde ve kederle dolu bir telefon alacağımdan korktuğum için birçok geceyi boşa harcamıştım. Sarhoş araba kullanmak, aşırı dozda uyuşturucu almak, eski kocalarından veya sevgililerinden birinin şiddetine maruz kalmak ya da benzer bir felaket olabilir.

Annemin yüz hatlarını inceledim, vücuduna yapışmış üzüntü ve benimkilerle aynı mavi renkteki gözlerinde belirginleşen suçluluk duygusu. Göğsüme bir yumruk yemişim gibi hissettim.

"Testi yaptırmadı, değil mi?"

Annem başını salladı. "Zorunlu değildi. Tanrı biliyor ki, sen test yaptırdığında yeterince zorlandım. Eşleşsen bile, tatlım, bu teklifi kabul edebilecek miydin, bilmiyorum." Elimi okşadı.

Boğazımdaki düğümü yuttum.

Annemin böbreklerinin iflas ettiğini öğrendiğimizde, potansiyel donör olarak hemen teste girmiştim. Babam, birkaç yakın kuzenimiz ve annemle babamın yakın arkadaşlarından birkaçı da aynı şeyi yaptı. Hiçbirimiz uygun değildik ve ben her gün bu keder ve öfkeyle yaşadım. Bu duygu, içimde kilitli tuttuğum dar kutuda öfkeyle kükrüyordu, annemi kurtaramadığım için ne kadar çaresiz hissettiğimi kimsenin bilmesini istemiyordum. Dünyada en sevdiğim insan, beni bağımsız, kendi başına düşünebilen, şiddetle seven ve hiçbir günü hafife almayan biri olarak yetiştiren kadın.

"Eğer uygun olsaydım," dedim sonunda. "Sen bunu isteyerek kabul ederdin, ya da babam seni tekmeleyip bağırarak hastaneye götürürdü."

Bana şaşkın şaşkın baktı, gözleri gülümsemeyle parladı. "*Asla* yapmazdım!"

Yumuşak bir kahkaha attım ve omuz silktim. "Her halükarda, sana verirdim."

Elimi tekrar sıktı. "Biliyorum, canım. Her zaman çok büyük bir kalbin olmuştur. Bunu babandan almışsın, ama çoğu kişi bunu bilmiyor."

"Andromeda bu sefer ne kadar kalacak?" Ses tonumda küçümseme olmamasına dikkat ettim, ama benim de sabrımın bir sınırı vardı. Ablam, onu bulup test yaptırmasını istediğimde reddetmişti. Ben uygun değilsem, o da uygun olmayacağını, bu yüzden zaman kaybı olacağını söylemişti. Ben ona bunun böyle yürümediğini açıklasam da, o bahaneye sadık kalmıştı.

Tanıdık öfke göğsümde kabardı ve onun kaynamasını engellemek çok zamanımı aldı. Annem, ablama duyduğum küçümsemeyi görmeyi hak etmiyordu, iki kızının kavga etmesini görmeyi hak etmiyordu. Ömrünün bu kadar az kaldığı bir zamanda.

Bu yüzden ona Cannon hakkındaki gerçeği söylemek daha da zor olacaktı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra bunu yapmayı planlıyordum.

"Birkaç hafta, sanırım," diye cevapladı annem. "Onun sevdiği şekilde misafir odasını hazırladım. Harold'a, onsuz uyuyamadığı o korkunç karartma perdelerini taktırdım."

Sabırlı ol. Zarafetini göster. Hayatındaki her şey için sonsuza kadar minnettar ol.

Derin bir nefes alırken annemin bana öğrettiği sözleri tekrarladım. Bize verilen her şey için minnettardım. VanDoren kızlarının doğuştan şanslı olduğu bir sır değildi. Ailemizin çok çalışarak elde ettiği para ve ayrıcalıklarla doğmuştuk ve ben hayatım boyunca bunların hiçbirini hafife almamaya özen gösterdim. İlkokuldan beri tek odak noktam, servetimizi daha çok ihtiyacı olanlara yaymaktı ve sırf sevdiğim için yaptığım sonsuz hayır işleri, beni bugünkü kariyerime ulaştırdı. Carolina Reapers'ın sahibi Asher Silas bana hayırseverlik vakfının başkanı olarak iş teklif edene kadar, tutkulu olduğum şeyi yapıp bunun için para kazanabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Ve her yıl birlikte seçeceğimiz hayır kurumları arasında maaşımın dağıtılması talebimi kabul ettiğinde beni daha da şaşırttı.

Reapers ile kurduğum yuvayı düşününce, omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası geçti.

Dövmeler — her yerde mürekkep, renk ve desenler. Döndürebilen veya pürüzlü, mürekkep cildinin neredeyse her santimetresini kaplıyordu.

Anı, bulanık ve uzak, göz açıp kapayıncaya kadar çabuk bir şekilde zihnimde canlandı.

Onu gömleksiz görmek hayal miydi? Yoksa gerçekten olmuş muydu?

Tanrım, beni kurtar, başım büyük belada.

Ve bu bela, buraya söylemeye geldiğim şeyi söylediğimde üç katına çıkacaktı.

"Hokey yıldızını getirmedi," dedi annem, gözlerinde azarlayıcı bir bakışla.

"Hayır," dedim nefes nefese. "Yapmadım."

"Babanı silahları kilitlemesini sağladım," dedi, bana yaklaşıp. "Hiç tanışmadığımız kocayı davet edip önlem almayacak kadar aptal değilim."

Yarım panik, yarı samimi bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. Babamın Cannon'a av tüfeği doğrulttuğu düşüncesi... tüylerim diken diken oldu. Adamın gözünü bile kırpmayacağına inanmıyorum. Cannon kendini Fort Knox kadar geçilmez bir dış görünüşün arkasına saklıyordu, ama yine de *bir şekilde* kendini o kadar kaptırmıştı ki evlenmiştik. Hâlâ bunu anlayamıyordum.

"Anlarsın ya anne..."

"Utanmana gerek yok, canım," diye sözümü kesti. "Aşkın bizi beklenmedik şekillerde ele geçirdiğini ve asla bırakmadığını biliyorum. Tutkunun gücünü ve bizi korkutucu ama güzel şeyler yapmaya itebildiğini anlıyorum." Bana komplo kuran bir gülümseme attı. "İyi olduğunu böyle anlarsın."

Dudaklarım aralandı, annemin bu kadar aceleci bir kararı onaylamasının şoku ile tutkunun romantikleştirilmiş konuşması arasında kelimelerim karıştı.

"Yine de bir şey sorabilir miyim? Onunla tanışmaktan başka tabii."

Başımı eğdim, dilim tutulmuştu.

"Lütfen bana gerçek bir düğün planlamama izin ver." Gözlerindeki umut, beton bir çizgiyi çatlatmakta hiç sorun yaşamayan büyük bir çekiç gibi beni vurdu. "Tanrı biliyor ki, Andromeda için bunu asla yapamayacağım. Seyahatlerinde kaç evlilik ve boşanma yaşadığını saymayı bıraktım." Annem biraz daha yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Bence babanın Vegas işine olan... hayal kırıklığının kaynağı budur. Ama ona, kız kardeşinin hataları için seni cezalandırmanın adil olmadığını söyledim."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledim.

O başını salladı ve devam etti. "Her neyse, donör bekleme listesi çok uzun ve benim sağlığım hızla kötüleşiyor... Şey, ben bu işi nasıl yapacağımı biliyorum

. Senin ve sevgilinin gerçek bir düğününü planlayabilirsem kalbim çok mutlu olur. Senin o koridordan yürüyüp yeminlerini etmeni izlemek."

Ağzımın açık kalmasını engelleyen tek şey, yıllarca yüz ifadelerimi kontrol etmeyi öğrenmiş olmamdı. Bir VanDoren olarak, gerekmedikçe asla duygularımızı göstermezdik.

"Bu çok mu fazla bir istek?" diye sordu annem içtenlikle. "Yani, kim partileri sevmez ki? Ve tabii ki onun programına göre ayarlarız, tabii..." Gözleri karnıma düştü. "Tabii Vegas'ta evlenmen için acil bir neden yoksa."

Bu iddianın saçmalığına gülerek başımı salladım. *Daha önce hiç seks yapmamışsan çocuk sahibi olmak zor.* "Tabii ki hayır, anne," dedim, başımı sallayarak.

"Eh, torun sahibi olmayı reddetmezdim, ama olsun." Koltuğunda kıpırdadı, sol bileğindeki bembeyaz saatinden hafif bir alarm sesi geldi. "Beni odama kadar geçirir misin?"

Sandalyemden kalktım, kalbim hem hızla atıyor hem de kırılıyordu, ona ayağa kalkmasına yardım ederken. Onu evin içinden geçirdim, babama ya da giysi alışverişi için gittiği yerden dönmekte olan kız kardeşime rastlamadığımız için minnettardım. Her gittiği şehirde sürekli yeniden baştan başlaması benim aklımın almadığı bir şeydi, ama sanırım sonsuz imkânlar bir insana bunu yapabilir.

Annemin yatak odasına girdim, kanopili kral yataklarının bulunduğu ana bölümü es geçip, onu pencerenin yanındaki sade ama zarif deri koltuğa oturttum. Koltuğun yanında, koltuğun yarısı büyüklüğünde gri bir kutu duruyordu, üstünde bir dizi tüp bulunan beyaz bir makine.

"İşte," dedim, o koltuğa yerleşirken. "Bana bırak." Ben onu nazıkçe evde kullanılan diyaliz makinesine bağlarken o sessiz kaldı ve bir kez daha evde bakım masraflarını karşılayabildiğimiz için Tanrı'ya şükrettim. Annem tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi ve herkesin onu öyle görmesini istiyordu. Bu onu zayıf yapmıyordu, hiç de değil, ama hastalığı konusunda çok mahrem bir kadındı.

"Nasıl?" diye sordum, kolunun altına bir yastık yerleştirirken.

"Harika," dedi, başını sandalyeye yaslayarak, makinenin uğultusu yanında vızıldarken. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Göğsümdeki ağrıdan nefes almakta zorlanıyordum. Kalbimin yarık kısmından. Anneme hiç yalan söylemedim, ama bu... Ona verebileceğim her türlü mutluluğu hak ediyordu

...

"Cannon ile konuşayım," dedim sonunda.

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi, sonra kaşlarını kaldırdı. "Peki, ne bekliyorsun? Git ona sor." Serbest koluyla beni uzaklaştırdı.

Alnını öptüm, dökülmek için can atan gözyaşlarımı yuttum. Ama mülkü terk ederken dudaklarımda gülümsememi korudum, çünkü yapmam gereken neydi? Cannon Price'ı benimle evlenmeye ikna etmek... *yine* mi? Tüm gücümü toplamam gerekiyordu.

Ağırlık odasından gelen sesler, berbat durumdaki gerçekliğime biraz denge getirdi. Her zaman egzersiz yapmayı sevmişimdir. Vücudumun şekli, seçtiğim diyet ve buna harcadığım emek sayesinde doğrudan kontrol edebildiğim bir şeydi. Kontrol edebildiğim şeyleri severdim.

"Odadaki fili ya da başka bir şeyi ele almadan," dedi Logan, ben bench press yaparken başımın üstünde belirerek. "Ama o alyans meselesini tam olarak ne yapacaksın?"

"Elimde görüyor musun?" diye homurdandım, bir tekrarı tamamlarken.

"Hiçbirimiz ağırlık odasında yüzük takmıyoruz. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Çubuğu rafa geri koydum ve derin bir nefes alarak oturdum. Şu anda bu konuyu konuşmak istemiyordum. Asla da konuşmak istemiyordum. "Şu anda konuşmasak olur mu?"

"Tabii. Ya da seni aradığım dokuz seferden herhangi birinde beni geri arayabilirdin." Omuz silkti.

Etrafımdaki sesler kesildi ve hızlıca baktığımda odadaki diğer altı Reaper'ın da antrenmanlarını durdurup bana baktıklarını gördüm. Lukas, Axel, Connell, Noble, Sterling ve evet, Ward da hala bakıyordu.

"Eğer benim spor salonunda içimi dökmemi bekliyorsanız, hepiniz kafayı yemişsiniz demektir."

"Tabii dökülecek bir kalbin varsa..." Lukas sırtarak alay etti.

"Onu rahat bırak," diye uyardı Axel. Takım kaptanımız olarak, bu adam hem buz pistinde hem de dışında, ve görünüşe göre sezon dışında da sorumluluklarını ciddiye alıyordu.

"Hadi ama, merak etmemiz çok doğal," diye itiraz etti Connell, kalın İskoç aksanıyla. "Vegas'a gidip Persephone ile evlendin."

"O da bunun senin hazırladığın bir şaka olduğunu sandı," dedi Sterling, yüzündeki teri havluyla silerken. "Cidden, bu kadar... şey, ilgili herkesin karakterine uymayan bir şey olmasaydı komik olurdu."

"Och, bu iyi olurdu," dedi Connell düşünceli bir şekilde. "Ama senin düşüncesiz davranışlarına karışmadığım için, biraz boşluk hissediyorum ve ruhumdaki bu boşluğu, ne yapacağını bilmekle doldurmanı istiyorum."

"Evliliğimizi iptal ettiriyoruz," dedim, göğsümün içinde yerleşen boşluk hissini görmezden gelerek. "Uyuşturucu ve alkolün etkisiyle Vegas'ta çılgınca bir gece geçirirken, yanlışlıkla balo kraliçesiyle evlendiğinde yapman gereken budur. Kahretsin, Vegas'ın evlilik iptallerinin var olmasının en büyük nedeni olduğuna eminim."

Çocuklar sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi birbirlerine baktılar. "Oh, lanet olsun. Hepiniz burada, siz sözünüzü söyleyene kadar sürekli mızızılanan çöpçatanlar gibi burada durup fikrinizi söyleyene kadar bekleyeceksiniz, o yüzden söyleyin gitsin." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup, genellikle birbirlerine yaptıkları "aşık olduğunda hayat harikadır" türünden moral konuşmalarından birini dinlemeye hazırlandım.

"Gerçekten bizim fikirlerimizi mi istiyorsun?" Noble, bacak presinden kalkarken sordu.

"Hayır, ama bunun size fikirlerinizi söylemekten alıkoymayacağını biliyorum, o yüzden çekinmeyin." Belki bu saçmalığı bir kez dinlersem, beni rahat bırakırlar.

"Bence denemelisin," dedi Axel başını sallayarak.

Herkes ona döndü ve çoğu, benim yaptığım şeye inanamayan bir ifadeyle bakıyordu.

"Üzgünüm, ama o devasa, korkutucu adamın, hayırsever vakfımızı yöneten sevimli, kırılgan görünümlü kadınla evli kalması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Lukas.

"Evet." Kollarını göğsünde kavuşturarak orada durdu, sözlerine güveniyordu. "Bak, bu odadaki tek hızlı evlilik yapan adam benim -gerçekten sahte bahanelerle, eklemeliyim- ve bak nasıl sonuca vardık? Karımı çok seviyorum ve bu noktaya gelmemizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin."

"Doğru, ama sen o evliliği istedin," diye itiraz etti Noble. "Hatırladığım kadarıyla Langley'den bunu isteyen sendin. Bir sabah uyandığında o kadınla evli olduğunu fark edip, 'Peki, en iyisini yapalım' diye düşünmedin."

"Langley'in yanında uyanmış olsaydım..." Sterling sırtarak başladı.

"O lanet cümleyi bitirme," diye uyardı Axel, çocuğa sert bir bakış atarak.

"Bu konuda Noble'a katılıyorum, Cannon," dedi Connell, ensesini ovuşturarak.

"O kız sana rakip olamaz."

"Hey, o tam olarak zayıf sayılmaz," diye karşılık verdi Logan.

"Öyle demek istemedim," diye tartıştı Connell. "O tatlı ve nazık, ama o..." Bana işaret etti.

"Bütün gezegendeki en huysuz piç mi?" diye sordu Lukas.

"Aynen öyle." Connell başını salladı. "Bence evliliği feshetmekle doğru kararı veriyorsun. Onu incitmeden önce kızı serbest bırak, çünkü istesen de istemesen de, o zarar görecektir."

Haklıydı, bu yüzden avukatımı aramıştım.

"Hadi ama. Birbirlerine nasıl baktıklarını görmüyor musun?" Sterling tartışmaya katıldı.

Grup mırıldandı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum, çünkü kimse bu saçma soruya cevap vermek istemiyordu.

"O haklı." Axel başını salladı. "Siz ikiniz saçma sapan bir şey için kavga etmediğinizde ya da birbirinizi kızdırmadığınızda, birbirinize... şey... bakıyorsunuz."

Gözlerimi o adama diktim ve o da bana sırtıma cüretini gösterdi.

"O sana sanki... Bilmiyorum. Sanırım şeytan ve tatlı karışımı gibi bakıyor," dedi Sterling omuz silkerek. "Tabii sen bakmıyorken."

"Değil mi? Uçakta kucağına düştüğü zaman gibi?" diye ekledi Logan.

"Bana yardımcı olmuyorsun," dedim en iyi arkadaşşıma.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Üzgünüm ama ona, onu taparcasına sevmekle onu kaçırıp taparcasına *sevmek* arasında kalmış gibi bakıyorsun, anlarsın ya," dedi Sterling. "Bilirsin, ateşli, terli bir şekilde..."

"Anladık!" diye bağırdı Lukas. "Tanrım, birlikte çalıştığımız bir kadından bahsediyorsun."

"Birlikte çalıştığımız seksi bir kadın," diye mırıldandı Sterling. "Ve ben öyle bir şey istediğimi söylemedim ki..."

"Yeter." Çocuğa anlamasını sağlamak için sert bir bakış attım.

"Cannon Price ile Persephone VanDoren'ın ani evliliğinden mi bahsediyoruz?" Sawyer ağırlık odasına girerken sordu. "Çünkü koridorun sonuna kadar bu saçmalığı duyabiliyorum."

Harika, şimdi de yeni evli komşunun fikrini dinlemek zorundaydım.

"Bir fikrin mi var?" diye sordu Noble.

"Ben mi?" Sawyer'ın kaşları havaya kalktı. "Tabii ki hayır. Cannon, seni kardeşim gibi seviyorum ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Persephone gerçekten harika bir kız, ama eğer o doğru kişi değilse ve bu gerçekten büyük bir hata ise, o zaman nezaketle ayrıl dostum." Benim karşımdaki bankta oturdu.

"Peki senin bir fikrin var mı?" diye sordum Logan'a, her zamanki gibi yanımda dururken.

O içini çekti ve elini saçlarına geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, sen ne karar verirsen ver, ben seni destekleyeceğim. Bu, senin arkadaşın olarak benim görevim."

"Bunu takdir ediyorum. Ama buradaki herkes bana en iyi Dr. Phil tavsiyelerini veriyorsa, senin gerçek düşüncelerini duymak isterim." Bunu nasıl söylediğimi bilmiyorum, ama söyledim. Hepsı konuştuğça, kan basıncım yükseliyordu.

"Bence aranızda bir şey var. Sanırım hepimiz bunu ilk tanıştığınız andan beri görüyoruz ve neredeyse iki yıldır ikinizin birbirinizin etrafında dans etmesini izliyoruz. Bunu keşfetmek mi istiyorsun? Harika. Burada, mutluluğumuzun kadınlarımıza karşı hissettiklerine bağlı olduğunu doğrulayacak altı erkek var."

Erkekler onaylayarak mırıldandılar.

"Sterling sana mutluluğunun çok sayıda kadının ona karşı hissettiklerine bağlı olduğunu söyleyecektir." Logan, Reapers'ın playboyuna kaşlarını kaldırdı, ama hey, hiçbirimiz çaylaklık yıllarımızda mükemmel değildik. "Ben de o kızın iyi biri olduğunu düşünüyorum. O, alay edemeyeceğin türden bir kadın. Hayatının geri kalanında yanında tutacağın türden bir kadın. Ve sen, dostum, sanki hiçbir şey yokmuş gibi üç tonluk bir yük taşıyorsun. Senin sorunlarını çözmene yardım etmeyeceğini söylemiyorum, çünkü bence yardım edecek. Ama o yükü kaçmak için bir bahane olarak kullanacaksan, ikiniz de incinmeden önce bunu şimdi yapmalısın."

Onun söylediklerinin diğerlerinden daha mantıklı olduğunu bilerek başımı salladım. Sonra ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Hey, kararımı bize söyleyecek misin?" diye sordu Connell.

Kapıda dönüp, son iki sezonda ailem haline gelen arkadaşlarıma baktım. "Gerçekten mi?"

"Oylayabiliriz," diye önerdi Sterling. "Ama önce Vegas'ta çekilen videoları herkese göstermeliyim. Kanıtları ortaya koymak en doğrusu olur."

"Herkes videoları izledi bile," diye karşılık verdi Axel. Sinirim bozuldu.

"Tabii, oylayabiliriz. Bilirsiniz, hayatım sizin yönettiğiniz lanet bir demokrasi olsaydı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onlara sert bir bakış attım. "Ama değil. Hayatımı mahvetmek benim hakkım, bu yüzden herkesin düşüncelerine değer veriyorum ama bir daha sormadığım sürece bana fikirlerinizi söylemeyeceğinize karar verelim, tamam mı? Çünkü son baktığımda, evliliğimde sadece iki kişi vardı ve şanslıyım ki, hiçbiriniz karım değilsiniz."

Karım. Bir yanımda bu terime isyan ederken, tüm inatçılığımınla tekmeliyor ve bağırıyordum, ama aynı zamanda göğsümü dolduran rahatsız edici bir sıcaklık da vardı.

"Sen benim için biraz fazla baskınsın," dedi Connell sırtarak.

"Bizi dinlemek zorunda değilsin," diye Axel de aynı fikirdeydi. "Hayatında kimseyi dinlediğinden emin değilim. Ama umarım buna bir şans verirsin. Sen de mutluluğu hak ediyorsun."

Ve o sıcaklık solup öldü.

"Mesele benim neyi hak ettiğim değil. Mesele onun neyi hak ettiği. Ben hepinizin bildiğinden daha berbat durumdayım. Onun, dövme ve tetik çekmeye hazır halimle onu lanet olası country kulübünde görmek isteyeceğini mi sanıyorsunuz? Ben, bahar tatilinde sevişip, kız kardeşlerine övünebileceğin bir adamım ve bir kadının beni babasına tanıttırmasının tek nedeni, kendi sorunlarını çözmek için onu kızdırmak. İnan bana, o da benim kadar bu evliliğin feshini istiyor ve basın onu mahvediyor olmalı.

"O da boşanmak mı istiyor?" diye sordu Logan, gözlerinde endişe parıltıyordu.

"Tabii ki öyle! Kim benimle evli kalmak ister ki? Kesinlikle onun gibi, babasının parasıyla ve yüksek sosyete içinde büyümüş biri değil. O kadın, büyürken nefret ettiğim her şeyin vücut bulmuş hali. Bir koruyucu aileden diğerine gönderilirken, bir sonraki ailede kız kardeşimle birlikte kalabileceğimi umuyordum. Onların, büyüme çağındaki bir ergeni beslemekle uğraşmak istemeyeceklerini umuyordum.

Büyüme çağında bir erkeği giydirmekten bahsetmiyorum bile. O yıllarda hokey oynamaya çalıştığımın bahsetmeye bile gerek yok."

"Cannon," diye başladı Axel, ama onu kesip sözünü bitirdim.

"Persephone hayatında hiçbir şey için mücadele etmedi. İsteddiği anda istediği her şeyi elde etti. Benim geçmişimden gelmenin veya benim zararlarımla başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Bu kadar farklı iki insanın aynı soyadını paylaşmasının bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ben konuşmamı bitirdiğimde, herkes benden başka her yere bakıyordu. Ya da arkamdaki kapıya.

Midemi bulandırdı.

"O tam arkamda duruyor, değil mi?" diye bağırdım. Onlar da mırıldanıp başlarını salladılar.

"Peki, benim asla istediğin gibi biri olamayacağım tüm nedenleri saydın, şimdi konuşmak için birkaç dakikan var mı, *kocam*?"

Yavaşça döndüm, göreceğim şeye kendimi hazırladım.

Persephone, boy avantajıma rağmen bana dik dik bakıyordu. Birkaç saat önce uçakta giydiği elbiseden farklı bir elbise giymişti. Yanaklarında beliren renk gibi pembeydi ve sade kesimli elbise, kadının tüm zarif hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Madem öyle," dedim ve yanından geçip soyunma odasına doğru yürüdüm.

Nasıl olur da onunla evlenirim? Hayal kurduğum tüm fanteziler arasında, onun parmağında benim yüzüğümün olması hiç yoktu.

"Lütfen biraz yavaşlayabilir misin?" diye arkamdan seslendi. "Hepimiz 1,80 boyunda değiliz!"

"195 santim," diye omzumun üzerinden seslendim. "Burada bekle." Takım soyunma odasına girip çantamı aldım. Çıktığımda bana yetişmişti. "Beni takip et."

Onu koridordan biraz ilerleyerek deplasman takımının soyunma odasına götürdüm, ışığı açtım ve kapıyı onun için açık tuttum.

"En azından iki kelimelik cümleler kuruyorsun," diye mırıldandı kolumun altından geçerken. Tanrım, bu kadının kıvrımları dışında her şeyi minyonda. Kıvrımları ise oldukça dolgundu, yatakta onun yanında uyandığımdan beri beynim her beş saniyede bir bana bunu hatırlatmayı seviyordu.

"Senin için ne yapabilirim, karıcığım?" Neden böyle dedim ki? Sırf söyleyebildiğim için mi? Çünkü evlilik feshi gerçekleşir gerçekleşmez,

başka biri ona öyle seslenebilecek miydi? Bu düşünce boğazımda bir öfke kabarcığı oluşturdu.

"Sadece bir saniye konuşmam lazım." Harika, şimdi de incilerini takıyordu, bu da kesinlikle stresli olduğunun işaretiydi.

"Tamam." Gömleğimi çıkardım ve bankın üzerine attım.

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı, bakışları göğsümü tararken, şüphesiz orada bulunan dövmelemin miktarından dehşete kapılmıştı. Otel odasında yeterince görmemiş miydi?

Ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı çıkardım ve gömleğimle aynı yöne attım. Sonra spor şortumu çıkardım ve siyah boxer külotumdan başka hiçbir şeyim kalmadı.

Yarı sert olmam beni hiç rahatsız etmedi. Persephone'nin yanında bu benim normal halimdi ve ben buna alışmıştım. Ama görünüşe göre o alışmamıştı, çünkü gözleri iri olmaktan çıkıp *kocaman* olmuştu.

"Konuşmuyorsun." Duş çantamı aldım ve ağzı açık kalmış halini görmezden gelerek yanından geçtim.

Tabii ki dövmelemin onu şok etmişti. Onun birlikte olduğu erkekler muhtemelen kollarında kardeşlik sembollerini dövme yaptırmışlardı, hepsi bu kadar. Tabii, eğer öyleyse.

"Tamam. Şey. Üzgünüm. Sadece çıplaksın da." Sesi gülünç derecede yükseldi ve ben duşa doğru giderken sııttım, çünkü onun bunu göremeyeceğini biliyordum.

"Henüz değil, ama yakında olacak, tatlım." Duşlara ulaştım ve boxer şortumu indirmeye başladım.

"Aman Tanrım! Tamam! Ben burada bekleyeceğim!"

Omzumun üzerinden baktığımda, eliyle gözlerini kapatmış, porno film setine girmiş gibi geri çekildiğini gördüm.

"Öyle yap," dedim, duşu açıp işime koyulmadan önce. Yıkanırken, zaten heyecanlı olan penisime fazla dikkat çekmemek için acele etmedim. İhtiyacım olan son şey, onun konuşmak istediği her ne boks, tam bir ereksiyonla uğraşmaktı.

Muhtemelen o anda bayılırdı.

Duşumu bitirdim, sonra kendimi bir havluya sardım, belime sıkıca sardım ve soyunma odasına geri döndüm.

Spor çantamın ve titizlikle katlanmış çamaşır yığınının yanında oturuyordu. Tanrım, bu kadın kirli çamaşırların yerinden kalkmasına bile tahammül edemiyordu, o halde benimle evlenmenin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişti?

"Konuşmak istediğini söyledin. Öyleyse konuş."

"Doğru. Söylemiştim." Ben ondan bir ayak kadar uzundum ama sanki bu bizi eşit bir düzeye getirecekmiş gibi ayakta duruyordu. Bir an için boynunu uzatmak zorunda kalmaması için onu bankın üzerine kaldırmayı düşündüm. "Bak, evliliğimiz hakkında..."

"Pazartesi ilk iş olarak iptal ettireceğime söz verdiğim mi?" "Pazartesi mi?"

Şaşkın görünüyordu.

"Kahretsin, Prenses, insanların senin emirlerine hemen uyduğunu biliyorum, ama biz cuma günü evlendik. Avukatıma pazartesiye kadar açık olmayan bir mahkemeye evrakları sunmasını isteyemem. Sihirli bir değnek sallayıp son kırk sekiz saati yok edemediğim için üzgünüm, ama elimden geleni yapıyorum."

"Ne? Hayır. Ben öyle demek istemedim." Başını salladı, saçları dalgalandı.

Kahretsin, çok güzeldi. Kusursuzdu. "O zaman lütfen ne demek istediğini söyle."

Gözleri karın kaslarımda bir süre kaldıktan sonra benimkilere doğru kaydı. "Giysilerin yokken düşünmek gerçekten zor," diye tersledi.

"Ben gayet iyi düşünebiliyorum. Hatta kıyafetlerim olmadan en iyi işimi yaptığımı bile söyleyebilirim."

Kızgın bir şekilde, "Cannon, *lütfen!* Ciddi bir konu hakkında konuşmaya çalışıyorum ve sen orada öyle dururken bunu pek yapamıyorum..." dedi. Bir adım öne çıktı, bakışları karnıma kilitlendi ve neredeyse dalgın bir şekilde öne uzandı.

"Yapma." Onun ulaşamayacağı bir yere çekildim ve gözleri benimkilere kaydı, şaşkın ve utanmış bir ifadeyle. "Burada ne yapıyorum?" Onu kışkırttım. "Dövmeli mi? Korkutucu mu? Skandal mı?"

"Muhteşem!" diye bağırdı, sonra gözlerini kırptı. "Korkutucu mu? Sen korkutucu değilsin. Dikkatimi çok dağıtıyorsun, ama korkutucu değilsin.

Güzeller güzeli mi? Yanaklarındaki kızarıklığı ve mütevazı yakasının altında hızla inip çıkan göğüslerini izledim. Huh. Belki de burada çekiciliğe karşı koyan tek kişi ben değildim.

"Arkanı dön," emrettim.

"Ne?"

"Görmek istemiyorsan arkanı dön."

Oda güçlü bir elektrikle dolarken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Lanet olsun, bu havluyu bir kez çekip, külotunu yana doğru çekersem

bu kadının içine o kadar derin girebilirdim ki, benden sonra gelen hiçbir erkek onu tatmin edemezdi.

Bu düşünce çekiciydi.

Bağlantıyı kopardı, bana sırtını döndü ve ben giyinmeye başladım.

"Bunu iptal ettirebileceğimizi sanmıyorum."

Bir an durdum, sonra boxerımı çekip şortumu aldım. "Neden? Seks yapmış değiliz ki."

"Bunu bilemezsin," dedi o, ciddi bir tavırla.

Şortumu ve tişörtümü giydim. "Artık dönsen de sorun yok."

O da döndü ve tişörtümü giydiğimi görünce hayal kırıklığına uğradığını fark edince garip bir tatmin duygusu hissettim.

"Seks yapmadığınızı biliyorum," diye tekrarladım, oturup çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim.

"Bunu bilemezsin!" diye tekrarladı.

"Çöp kutusunda prezervatif yok. İnan bana, sarhoş olsam bile, prezervatif kullanmayı unutmam."

"Belki bu sefer unutmuşsundur. Yani, ikimiz de hiç bize yakışmayan şeyler yaptık, değil mi?" Dudaklarını yaladı ve ben onu kendime çekip dudaklarını emmek için duyduğum dürtüyü bastırdım.

Gözlerimi kısarak baktım. Ne demeye çalışıyordu?

"Ağrın mı var?" Ayakkabılarımı bağlamak için eğildim ve başımı kaldırdığımda hala cevap vermemişti. "Ağrın var mı? Çünkü seks yapmış olsaydık, inan bana, hala ağrın olurdu. Sen çok küçüksün, ben değilim."

"Hayır." Gözlerini kaçırdı. "Ama bu da bir şey ifade etmiyor." *Ne?* Gözlerimi kısarak baktım. "Tamam, o zaman şuna ne dersin? Kafam uyuşturucu ile bulanık olsa bile fark etmezdi. Eğer sana dokunsaydım, bunu hatırlardım. Seks yapmadık. Güven bana. Bu ne demek oluyor

gerçekten neyin nesi, Persephone?"

Yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Evli kalmamız gerekiyor." Ağzım açık kaldı. "Anlamadım?"

"Annem çok hasta. Ölmek üzere. Çok nadir bir kan grubu var ve böbrekleri iflas ediyor. Son beş yıldır ona uygun bir donör bulmaya çalıştık ama bulamadık. Doktorlar ona birkaç ay ömür biçiyorlar, Cannon. Hepsi bu. Sadece birkaç ay." Benim yanıma, bankın üzerine oturdu.

"Tanrım, çok üzüldüm." Annemi kaybetmek hayatımın en kötü anıydı. En büyük düşmanıma bile böyle bir şeyin olmasını istemezdim. Persephone birçok şeydi

çok şeydi, ama düşmanım olmaktan çok uzaktı.

"Teşekkürler. Bu da paranın her şeyi satın alamayacağını gösteriyor, değil mi?" Zoraki bir gülümseme attı. "Basın düğün fotoğraflarımızı ele geçirdiğinde çıldıracak sandım."

"Lanet olası şapel," diye mırıldandım.

"Onları kesinlikle Better Business Bureau'ya şikayet etmeliyiz," dedi başını sallayarak.

Ağzımın köşeleri yukarı kalktı.

"Her neyse, bana kızmak yerine, çok heyecanlandı." Sesi biraz titriyordu.

"Heyecanlandı mı?" Profilini inceledim, ama yalan söylediğine dair hiçbir ipucu yoktu.

"Çok mutluydu. Sadece benim mutlu olduğumu görmek istediğini söyledi. Aşkı bulduğumu görmek istediğini söyledi. Sonra ablamın bir ay içinde on iki kez evlenip boşandığından bahsetti ve ben kendimi çok... iğrenç hissettim."

"İğrenç," diye tekrarladım, çünkü başka bir kelime bulamadım.

"Doğru." Hafifçe döndü ve bana baktı.

Siktir, o gözler kalbimin tam ortasına saplandı. Yirmi yedi yıl boyunca inşa ettiğim tüm savunma mekanizmalarımı bir kenara attım ve o mavi gözler tereyağı gibi onları kesip geçti.

"Cannon, benden nefret ettiğini, yetiştirilme tarzımdan ve temsil ettiğim her şeyden nefret ettiğini biliyorum, ama benimle evli kalmayı düşünür müsün? En azından..." Sesi kesildi.

En azından annem ölene kadar. Söylemediği sözleri yüksek ve net bir şekilde duydum.

"Persephone, ben ailenin seninle evlenmeni isteyeceği son kişiyim, birkaç aylığına bile olsa. Bana bak."

O hiç irkilmedi. "Sana bakıyorum, Cannon. Annem senin fotoğraflarını gördü. Senin NHL yıldızı olduğunu biliyor. Biliyor ve yine de benim için çok mutlu, ve o kadar çok şey kaybetmişken ondan bu mutluluğu almak..." Başını salladı.

Sadece birkaç aylığına olacaktı. Kahretsin, bunu gerçekten düşünüyor muydum? "Bunun berbat bir fikir olmasının binlerce nedeni var."

Gözleri umutla parladı. "Ama bunun iyi bir fikir olduğunu gösteren tek bir *çok iyi* neden var. Ve senden çok şey istemeyeceğim, söz veriyorum. Şey, bir şey var." Utandı.

"İkimiz de birbirimiz için tamamen yanlış olduğumuzu bildiğimiz halde, benimle evli kalmamı istemekten daha büyük bir şey mi var?"

"Annem düğün planlamak istiyor."

"Siktir et onu..."

"Elvis'in şarkı söylediği bir düğünde evlendiğimi bilerek ölemeyeceğini söyledi, ne benim düğünümü görebilecek ne de babamın beni damada teslim etmesini görebilecek. Çok küçük bir tören olacak ve kimseyi incitmeyecek çünkü biz zaten evliyiz, değil mi?" Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırdı ve yalvarırcasına konuştu. "Lütfen, Cannon? Lütfen?"

O gözler. Onlar benim lanet kriptonitimdi.

Ama onunla tekrar evlenmek? Bu sefer gerçek anlamda? Sadece birkaç ay sonra geri dönüp evliliği iptal etmek için mi? Onunla aylarca yaşamak? Ona dokunmamak için mücadele etmek?

"Persephone, bilmiyorum. Annen için yapmaya çalıştığın şeyi gerçekten takdir ediyorum. Seni bunun için ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin, ama onun bu dünyadaki son aylarının, seninle geçireceği son aylarının bir yalanla geçmesini gerçekten istiyor musun?"

Yavaşça ayağa kalktı ve bana döndü. "Bu dünyadaki son aylarının mutlulukla geçmesini istiyorum ve bunu sağlamak için yalan söylemem gerekiyorsa, umarım sonunda ona katıldığımda beni affeder. *Senden* yalan söylemeni istemekten nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, senin yalan söylediğini hiç görmedim. Ama senin yardımın olmadan anneme bu tür bir mutluluk yaşatamam. Benden bunu istemek haksızlık olduğunu biliyorum, ama onun için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Çenesini kaldırdı ve hareketsizce benim kararımı bekledi.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin?" diye sordum.

Gözlerinde yeniden umut parladı ve coşkuyla başını salladı. "Tabii ki. Sana bunu verebilirim." Oturuyor olmasaydım beni yere devirecek bir gülümsemeyle beni ödüllendirdi. "Sonra konuşuruz."

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken adını seslendim. "Persephone."

"Evet?"

"Senden nefret etmiyorum," diye nazikçe onu teselli ettim. Duruşu yumuşadı. "Senin servetinin temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum, ama *senden* nefret etmiyorum. Arada fark var." Onun bunu bilmesini istedim. Neden? Kim bilir.

"Teşekkürler. Düğün konusunda stres yapma. Gerçekten. Smokinini bile ben alırım. Bilirsin, gerçek bir smokin. Vegas'taki düğünde giydiğin smokin ve tişört gibi değil

"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, o da el sallayarak veda etti ve koşarak uzaklaştı. Akıllı kadın.

Takımdaki herkesin aynı banliyö mahallesinde evleri olduğu Reaper Köyü'ne doğru yola çıktım ve güvendiğim tek kadını aradım.

Kız kardeşim telefonu açtı ve yeğenimin hayatıyla ilgili beni bilgilendirdi, sonra da dedikodu sitelerini gördüğünü söyleyerek bombayı patlattı.

"İstedğin zaman bana anlatırsın diye düşündüm."

O gerçekten en iyisiydi. Vegas'ta uyanmamdan Persephone'nin soyunma odasındaki yalvarışına kadar her şeyi ona anlattım.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum, arabamı garaj yoluna sürerken.

"Bana evlilik konusunda tavsiye mi istiyorsun?" diye gülerek sordu. "Tanrım, benimki ne kadar sürdü, altı ay mı?"

"Ciddiyim, Lillian. Tavsiyeye ihtiyacım var ve bunu verebilecek kadar beni gerçekten iyi tanıyan tek kişi sensin."

O içini çekti. "Tamam. Tek söyleyebileceğim, kalbinin sesini dinle. Ve dürüst olmak gerekirse, geri dönüp anneni son aylarında o kadar mutlu etmek için ne verirdin?"

"Her şeyi," diye cevapladım. "Her şeyi verirdim."

Sanırım cevabımı almıştım.

PERSEPHONE

Giriş holünde bir ileri bir geri yürüyordum, krem rengi topuklu ayakkabılarım, odayı süsleyen eski büyükbaba saatinin ritmine uyuyordu. Saniye ibresi, ilk yapıldığı zamankinden daha yüksek sesle tik tak ediyordu, en azından bana öyle söylenmişti, ama ben onun düzenli tıkırtılarına alışmıştım. Ve şu anda, o saniye ibresi sanki hayatımın son nefesini geri sayıyormuş gibi geliyordu.

Çünkü Cannon Price her an buraya gelebilir.

Sakinleşmeye çalışmama rağmen kalbim hızla atıyordu. Güvenlik şefi Gerald, bu gece kapı görevindeydi ve az önce arayarak Bay Price'ın beni görmek istediğini söylemişti. Tanrım, Gerald'ı koru. O benim için ikinci bir baba gibiydi ve beni aynı şekilde koruyordu.

Cannon bir saat önce beni arayıp konuşmak istediğini söylediğinde, tam bir cümle kurmakta zorlanıyordum. Adresimi söylemek hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Bu kadar farklı iki insanın aynı soyadını paylaşmasının bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cannon'ın sözleri kafamda yankılanıyordu, ilk duyduğumda olduğu kadar şimdi de canımı yakıyordu. Onu aramak için ağırlık odasına giderken beklediğim onca şeyin arasında, bu soğuk sözler en sonuncusuydu. Cannon birçok şeydi — huysuz, ihtiyatlı ve sinir bozucu derecede alaycı — ama bana karşı hiç bu kadar soğuk davranmamıştı.

Yine de, ona annemden bahsettiğimde, içindeki bir şey bizim durumumuza karşı *erimişti*. Sert, karanlık bakışlarında bazen gördüğüm o yumuşaklık ortaya çıkmıştı.

"Senden nefret etmiyorum."

Bu anı, tenimde sıcak bir ürperti yarattı.

Ön kapıma iki güçlü darbe geldiğinde nefesim kesildi. Parmaklarım kapı koluna uzandığında, büyükbaba saati bile durdu sanırdım.

Bu an beni ya yüceltecek ya da mahvedecekti ve her şey Cannon'un elindeydi.

Derin bir nefes aldıktan sonra, omurgamı düzelttim ve yavaşça kapıyı açtım.

Cannon siyah bir Reaper spor pantolonu giymişti ve sıkı siyah tişörtü, inanılmaz kaslı göğsünü ve gövdesini örtüyordu. O lanet kollar ortadaydı ve kanımı kaynatmaya yetecek kadar sıcaktı. Mürekkeple çizilmiş desenler ve resimler, anlamak için can attığım bir hikayeyi anlatıyordu.

"Ailenle mi yaşıyorsun?" Cannon ellerini ceplerine soktu ve kapı çerçevesine yaslanarak, verandada benimle geleceğimiz hakkında konuşmaktan memnunmuş gibi durdu.

Kafamı salladım ve onun arkasını, doğuyu işaret ettim. "Hayır," dedim. "Onlar mülkün doğu kısmında yaşıyorlar."

Cannon kaşlarını kaldırdı, beklerken simsiyah saçları alına hafifçe düştü. Sessizdi, ama okyanus üzerinde kopan bir fırtınanın şiddetiyle çalkalanıyordu. Lanet olsun bu adama, neden beni bu kadar küçük hissettiriyor? Boyum kısa olmasına rağmen, hayatım boyunca hiç böyle bir sorun yaşamamıştım.

"İçeri girer misiniz lütfen?" Arkamı işaret ettim. "Çalışma odasında bir sürahi buzlu çay var."

Muhtemelen güneyli tavırlarıma tepki olarak burnunu çektim, ama yine de evime girmeye karar verdi. Yanımdan geçerken vücudundan yayılan ısı, parmaklarımı elektrikli kumaşın üzerinde gezdirir gibi, beni şarj etmiş gibiydi.

Bir anlığına saatime baktı ve sonra "Yolu göster, prenses" dedi.

Takma adı görmezden gelip başımı salladım ve çalışma odasına doğru yöneldim, arkama bakmaya cesaret edemedim. İtiraf etmek istesem de istemesen de Cannon'a ihtiyacım vardı. Bu adamın varlığında ortaya çıkan içgüdümü bastırmam gerekiyordu; onu itmemi ve aynı zamanda çekmemi söyleyen içgüdüyü.

Cannon, pencere kenarındaki deri koltukları görmezden geldi ve doğrudan çalışma odamın en uzak duvarına doğru yürüdü. Gözleri, kişisel kitap koleksiyonumun eski ciltleri üzerinde dans ediyordu, elleri hala ceplerindeydi, sanki ellerini çıkarırsa dokunduğu şeyden korkuyormuş gibi.

İncelemesinin ardından tek çıkardığı ses bir homurtuydu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedim, sesimin titremesinden nefret ederek. Başkalarına ihtiyacım olduğu sayısız zaman olmuştu — bağışlar, iş birleşmeleri, etkinlik mekanları — ama hiçbir

korkmamıştım. Belki de bunun nedeni, zamansız evliliğimiz gibi koşulların, durumu bağış talebinden biraz farklı hale getirmesiydi.

"Çay ister misiniz?" diye sordum, parmaklarım sağ köşedeki masamın üzerinde duran buz gibi sürahiyi kavrarken.

"Hayır," dedi, sonunda bana dönerek. "Teşekkür ederim," diye ekledi, muhtemelen benim için.

Bu *teşekkür* üzerine dudaklarımın köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. Kendime bir bardak doldurdum ve bir yudum aldım, soğuk sıvı damarlarımdaki o sıcaklığı biraz dindirdi.

"Güzel olmalı," dedi, başını arkasına doğru rafları işaret ederek.

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Noel arifesinde şeker kamışı gibi ilk baskı kitapların sana verilmesi."

Çayımı masaya bıraktım ve ellerimi belime koydum. "Bana verilmek mi?" Ses tonumdaki sertlik, Cannon'un odada olduğu zamanlarda ortaya çıktığı için, neredeyse onun adını taşıyordu.

Bir sırıtış ve bir baş sallama.

Dişlerimi sıktım, dilim keskin ve sokmaya hazırды.

Annemin görüntüsü — gözlerindeki umut ve yorgunluk — karşılık vermeyi engelledi. Bunun yerine, kavga pozisyonumdan çıktım ve ellerimi yanlarımdan sarkıtmaya bıraktım. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim, genellikle oynadığımız oyunu tamamen görmezden gelerek — o beni kızdırıncaya kadar alay ettiği oyunu. Destek için deri koltuğun arkasını kavradım. "Teklifimi düşündün mü?" Sinirlerimin, çaresizliğimin yüzüme yansımamasına çalıştım.

Dudaklarını büzdü, o koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzdü, sorgulayıcı bir bakışla. Belki de bu sataşma, bizi ortak bir zemine, birbirimizle acımasızca dans ettiğimiz ama asla dokunmadığımız o alana geri getirmek için bir çabaydı. Yemi yutmadım, küçük atışmalarımızı sevmediğimden değil, bunun benim için önemli olduğu için. Cannon Price ile tartışmanın verdiği heyecandan daha önemliydi.

"Var," dedi, derin tenoru buzda kayar gibi hızla tenimde gezindi. "Ve benim kurallarım var."

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı, kurallardan bahsetmesi üzerine omuzlarım hafifçe içe doğru kıvrıldı. Kurallar, onun kabul edeceği anlamına geliyordu. Ve ben de

anneme birkaç ay mutluluk yaşatacak her şeye evet diyecektim, o...

"Bir," dedi, sonunda ellerini ceplerinden çıkararak parmaklarıyla maddeleri saymaya başladı. "Bana taşınmalısın, çünkü ben kesinlikle senin ailenle yaşamayacağım."

"Orası bir misafir evi," diye sızlandım, ama o beni görmezden gelerek devam etti.

"İki. Tüm hesaplarıma erişebilirsin, ama ben seninkilerden hiçbirini istemiyorum. Anladın mı? Hiçbirini." Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. "Kazandığım her şey için çok çalıştım. Sadaka istemiyorum..."

"Anladım," diye sözünü kestim ve başımı geriye eğerek gözlerine baktım. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum — keskin, neredeyse yosunsu bir yeşil koku, hafif bir narenciye kokusu ile karışık.

Sözümü kesmeme kaşlarını kaldırdı, ama o koyu gözlerinde bir ateş parladı, ısırtıcıyı geri getirdiğim için bir tür rahatlama hissi.

"Üç," diye devam etti, bir santim bile geri çekilmeden. "Bu düğüne davet edilen ailemden tek kişiler kız kardeşim ve yeğenim..."

"Elbette," diye tekrar araya girdim. "Lillian'ı çok severim ve oğlunu tanımak isterim."

Düşük bir homurtu ve ben tekrar dudaklarımı kapattım. "Dört," dedi, gözleri vücudumun her santimini yakmak için elinden geleni yapıyordu. Mütevazı ama zarif bir yazlık elbise, güneğin bunaltıcı yazında cildimin nefes almasını sağlıyordu, ama bana bakışları? Sanki çıplakmışım gibi hissettim. O lanet gözler kalbimin derinliklerine kadar görmüştü. "Bana aşık olma, Prenses. Çünkü senin sonsuza dek mutlu olacağın kişi olmadığımından eminim."

Ona öfkeyle baktım, parmaklarım titreyerek sandalyenin arkasını daha da sıkı kavradım. "Sorun değil," diye tersledim, ama hemen pişman oldum. Lanet olsun ona. Beni nasıl sinirlendireceğini biliyordu. Beni nasıl öfkeliendireceğini biliyordu. Ve bu ona haksızlıktı. Çünkü gözlerindeki yerleşmiş, kırık parçalarda, kimse onunla bu kadar yakınlaşmaya cesaret edemediği için kimsenin fark etmediğini düşündüğüm o pürüzlü kenarlarda bunu *görebiliyordum*. Onun inandığı gerçek - zaten sevmeye layık olmadığı - ve benim içimdeki derin, acı veren bir parçam bu düşünceye tepki gösterdi. Yine, aramızdaki mesafeyi aşmak, ona dokunmak, elini tutmak ya da sadece kollarımı bu canavarın boynuna dolamak ve ona, kendisinin inandığından daha değerli olduğunu söylemek istedim.

"Beş," diye homurdandı, muhtemelen beni okuma konusundaki sinir bozucu yeteneğiyle düşüncelerimi fark etmişti. "Seks yok. Hiç seks yok."

Dudaklarım açıldı.

"Altı," diye devam etti. "Başka kimseyle de seks yok, çünkü..." "Zor olmayacak," diye mırıldandım.

Başını eğdi. "Ciddiyim, Prens. Ben senin arzunu tatmin etmiyorum diye, o güven fonlu pisliğin de tatmin etmesine izin veremezsin." Sesindeki ilkel sahiplenme duygusu, içimde sıcak ve aç bir şey uyandırdı. Sandalyenin güvenliğinden uzaklaştım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Persephone." Adımı homurdandı ve vücudumdaki her sinir ucu dikkat kesildi. "Bu benim için anlaşılmayı bozacak bir şey. Eğer başaramayacağımı düşünüyorsan..."

"Yirmi dört yıldır seks yapmadım, Cannon," diye sözünü kestim, nefesim ciğerlerimden hızla çıkıyordu. "Birkaç ay daha dayanabileceğimi düşünüyorum!"

Cannon dudaklarını araladı ve benden bir adım uzaklaştı.

Utanmaya cesaret edemeden onun bakışlarını karşıladım.

"Sen bir... sen hiç..." Sözler, ondan ilk kez gördüğüm şok ve savunmasızlık ifadesiyle dudaklarından döküldü. Bu manzara dudaklarımdan bir kahkaha kopardı.

"Bakiresin, Cannon." Ona sııttım. "Kötü bir kelime değil," dedim. "Senin için kesinlikle yabancı bir kelime değil, eminim."

"Sen bakiresin." Sözler fısıltı gibiydi. "O güven fonu ..."

"Oh, Michael *denedi*," dedim, bu açıklamayı eliyle savuşturarak. "Ama onu sevmiyorum. Onu neredeyse hiç sevmiyorum."

Büyük, korkutucu NHL yıldızları kırılabilir mi? Çünkü Cannon'ın donup kalması, sözlerini toplayamaması... sanki onu kırmışım gibi görünüyordu. Cesurca bir adım öne çıktım, isteseydim ona dokunabilecek kadar yakındım. "Kendimi birine verdiğimde?" Onun daha önce benim vücudumu değerlendirdiği gibi, onun tüm ihtişamını içime çekerek taklit ettim. "Bu, o adama güvendiğim için olacak. Çünkü o adamı kendimden daha çok istiyorum. O kadar aç olduğumda? O zaman seçtiğim adamın buna degeceğini bileceğim."

Adem elmasının sallanması tek cevabıydı. "Başka kurallar var mı?"

Kafasını hafifçe salladı.

"Tamam, bu kurallara katılıyorum. Şimdi, benim de birkaç kuralım var."

"Burada kural koyacak durumda değilsin. Bunu senin için yapıyorum..."

"Bunu takdir ediyorum," dedim içtenlikle. "Soyunma odasında kendimi açıkça ifade edebildim mi bilmiyorum, ama bu annem için çok önemli. Ve onun bu dünyadaki son aylarında ona mutluluk getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Cannon'ın gergin omuzları biraz gevşedi. "Anlıyorum," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse duymadım. "Anlıyorum," diye sesini yükseltti. "Senin sandığından daha fazla."

Alt dudağımı ısırarak, gözlerindeki acıyı inceledim. "Birini mi kaybettin?"

Çenesindeki bir kas seğirdi ve gözlerinin üzerine tanıdık demir duvar indi. "Kuralların nedir?"

İç geçirdim. Peki. Haklısın. Paylaşmak, açılmak zorunda değildi.

Ama bu, denemeyi bırakacağım anlamına gelmiyordu.

"Kavga edemezsin," dedim, parmağımla ilk maddeyi işaret ederek. Onun önceki duruşunu taklit eden hareketi, bana en ufak, hatta en kısa gülümsemeyi kazandırdı. "Kamuya açık yerlerde şiddet içeren ya da başka türlü olaylar çıkarmayacaksın."

Cannon kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ve sen de başka kimseyle seks yapamazsın." Son kural diğer ikisinden daha sert çıktı ve bu kuralın daha önemli olduğunu anladım. *Benim için* bu kural anlaşılmayı bozacak bir kuraldı. Onun başka bir kadınla birlikte olması fikri... Tüylerim diken diken oldu. İçimde kıvranan kıskançlık duygusu, onu o lanet olası müzayedede satın almamı sağlayan şeydi. Bir saniye bile düşünmeden devam ettim. "Çünkü Cannon, her ne kadar *sahte* olsa da, sen benimsin."

Dudakları kıvrıldı, gülümsemeden çok ısırık gibiydi.

"Ve sana soruyorum, eğer... o dürtüyü hissedersen... o kuralı çiğnemek üzere olduğunu hissedersen, önce *benden* bunu tatmin etmemi istemelisin."

Bunun üzerine kaşları kalktı ve bu bakış beni içten içe titretti. "Onsuz da gayet iyiyim," dedi. "Ve kendi kurallarımı çiğnemeyeceğim."

Seks yok."

"Mükemmel," dedim, ama göğsümde hafif bir hayal kırıklığı hissettim. Onun bacaklarımın arasına girme hakkı için mücadele etmesini özellikle istediğimden değil, ama...

Neyse, zaten önemi yoktu.

Bu açıkça bir işti ve en azından bu tarafta, neden başka bir evlilik yapacağımızı biliyorduk.

Hayatım boyunca, ilk seferinde neden böyle düşündüğümü hatırlayabilmeyi dilerdim.

"Anlaştık mı?" Elimi arasına uzattım. Cannon, parmaklarımın arasında bir tür şok tabancası saklamışım gibi birkaç saniye elime baktı. "Tanrı aşkına," dedim ve elini tuttum.

Onun cildinin benimkine değmesiyle içimi bir sıcaklık dalgası kapladı — pürüzsüzlüğüme karşı pürüzlülüğü, parmaklarındaki güç ve yine de elimi tutarkenki nezaketi.

Cannon elimi bir kez, iki kez salladı, sonra bıraktı ve bir adım daha geri çekildi. Bu evlilik pek de *hoş* bir başlangıç yapmamış gibi görünüyordu.

* * *

"Gerçekten kaç tane giysi çantasına ihtiyacın var, Prens?" Cannon, bir düzine kadar çantadan üç tanesini daha taşıırken homurdandı.

Kollarımdaki kozmetik kutularını yer değiştirerek, Reaper Village'daki evinin parke zemininde tıklatarak yürüdüm. "Katıldığım onca etkinlik, gala ve hayırseverlik etkinliği, Silas ve onun sahibi arkadaşlarıyla olan toplantılar da cabası, kaç tane uygun elbise ve gece elbisesi yeterli olur sence?"

Kafasını salladı, yanımdan geçip koridordan aşağı, benim odama doğru ilerledi — onun odasından koridorun sonunda. "Bence kot pantolon ve tişörtle de aynı derecede güçlü olursun, hatta belki daha da güçlü, çünkü arkasına saklanmak için tüm bu süslü zırhlara ihtiyacın olmaz." Kollarında taşıdığı çantaları kaldırdı, yanımdan geçip yatak üzerine bıraktı.

Kutuyu yatağın ayak ucundaki pufun üzerine koydum ve ona döndüm, sarı saçlarım arkamda savruldu. "Güzel kıyafetler giymeyi seviyorum ve bu bir suç değil, Cannon," diye tersledim. Eşyalarımı taşıyıp buraya taşındığımdan beri, servetimi ilk kez eleştirmiyordu. "Ve süslü zırhlara *ihtiyacım yok*."

"Tabii ki, Prens." Başını salladı. "Daha kaç tane on bin dolarlık elbise getirmemiz gerekiyor?"

Gözlerim parladı ve adrenalin damarlarıma pompalandı. Lanet olası uzun bir hafta olmuştu ve onun tavrından bıktım. "Sen mi konuşuyorsun? Dolabın lüks takım elbiselerle dolu..."

"Koç maçlara giderken ve dönerken bunları giymemizi istiyor."

Gözlerimi devirdim. "Eminim sen de onları sadece bu yüzden giyiyorsundur. Eminim Connell ile modellik işini de aynı nedenle kabul ettin,

hmm? *Koç seni zorladığı için.*" Alaycı bir şekilde güldüm. "Ayrıca o pahalı canavarı da satın almanı mı sağladı? Ve bu evi ve içindeki her şeyi?"

Dudaklarını sıkıca kapattı, ama öfkesi beni bir saniye bile duraksatmadı.

"Sen, bunun için çok çalıştığın için güzel şeylere sahip olmanın normal olduğunu düşünebilirsin, ama bir an bile beni tanıdığını sanma, Cannon Price." Ona yaklaştım, boynumu eğerek gözlerine baktım. "Zengin bir ailede doğmuş olabilirim, ama bu konuda, ailelerinin onları dünyaya getirdiği koşullarda doğan diğer herkes kadar söz hakkım vardı. Ama hesabımdaki *her şey*? Bugün buraya getirdiğin her giysi ve eşya? Onlar için çalıştım. Onları hak ettim. Her gün uyanıp kendimi parçalayarak bu serveti biriktirdim. Bunu buz pistinde ya da spor salonunda yapmıyorum diye değeri azalmıyor." Gözlerimden sıcak gözyaşları doldu - öfkeli bir ağlayıcı olmak benim lanetimdir - ama onları akıtmaya cesaret edemedim.

"Senin işinin değeri yok demedim." Ses tonundaki keskinlik, onun hassas noktasını vurduğumu gösterdi.

İyi. Bunu hak etmişti.

Sana bir iyilik yapıyor.

Kafamdaki ses öfkemi biraz yatıştırdı. Sürekli unutuyordum. Bu durumun onun yararına değil, *benim* yararına olduğunu sürekli unutuyordum.

Ama yine de, bu ona her istediğinde bana sataşma hakkı vermezdi.

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı, ta ki üstsüz Cannon'un beni başka şekillerde de tahrik eden görüntüleri ile sinirlerim bozulana kadar.

"Daha var mı?" diye daha nazikçe sordu, odaya dağılmış çantalara ve kutulara bakarak.

"Yardıma ihtiyacım yok. Ben alırım," dedim ve yanından geçip gittim. Koridorun sonuna ulaşmadan önce yolumu kesti.

"Yapma," dedi, ellerini duvarların üzerine dayayarak, evinin girişine ulaşmamı engelledi.

"Neyi yapma?" diye iç geçirdim, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştu - bu büyük yalanı uydurmanın bir yan etkisiydi, kesinlikle. Cannon ile kavga etmek, çoğu zaman eğlenceli olsa da, bugün yorucu hale gelmişti, sanki bir kasırgaya karşı kendimi savunmaya çalışıyormuşum gibi. Sessiz bir kasırga.

"Beni böyle dışarı itme," dedi. "Ben buradayım. Yardım etmek istiyorum." Omuzlarını silkti, ellerini yavaşça indirip yanlarına sarkıttı. "Öyle görünmese bile."

Bunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Sadece yorgundum. Çok, çok yorgundum. Resmi evlilik cüzdanımızı, daha önce bana gösterdiği kasaya koymak zorunda kalmıştım ve bir yanımda, bunun temsil ettiği yalanın ağırlığı altında eziliyordu. Diğer yanımda mı? Anlayamadığım bir duygu karmaşası.

Bir an Cannon'ı inceledim, gözlerim boynunu süsleyen mürekkep çizgilerini takip etti. Yaklaşmak, parmaklarımı vücudunu kaplayan sanat eserleri üzerinde gezdirmek için can atıyordum. Desenlerin, görüntülerin ardındaki seçimleri anlamak için. Karşımdaki adamı anlamak için.

"Biliyorum," dedim sonunda. "Ve minnettar görünmediğim için özür dilerim. Sana borçluyum. Hayatım boyunca. Ve muhtemelen bir sonraki hayatımda da."

Dudaklarından küçük, alçak bir kahkaha kaçtı, sesi beni rahatsız etti, sanki bunu sık sık yapmıyormuş gibi.

Neden? Bu soru dilimi yakıyordu.

Neden daha fazla gülmüyordu? Buzda kardeşleri vardı, onu seven harika bir kız kardeşi, ona hayran olan bir yeğeni ve onu destekleyen sayısız hayranı vardı. Bu adamın içine bu kadar derin bir karanlık yerleşmiş ki, hayattan bu kadar az keyif alabiliyordu? Kavga ve korkutucu dış görünüşünü besleyen neydi?

Dudaklarımı araladım, zihnimi meşgul eden soruları sormaya neredeyse cesaretim vardı.

"Neden beni misafir odasına yerleştirdin?"

Neredeyse yeterince cesaretim vardı.

Ama onu sandığından daha iyi tanıyordum. Beni içeri almayacağını ve beni layık gördüğü zamana kadar bana söylemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. O günün gelmesini umuyordum.

"Beşinci kural," dedi. "Seks yok."

Yine güldüm. "Ve sen, seninle aynı yatakta yatsam ne olacağını düşünüyorsun? Senin büyüme kapılıp kendimi kaybedeceğimi mi? Arzuya kapılıp kendimi kaybedeceğimi mi?"

Karanlık gözlerinin arkasında ateş parladı ve dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı.

Şaka yaptığım arzu kükredi ve çırpındı.

"Tabii ki hayır, Prenses," dedi. "Sen bunun için çok güçlüsün." "O zaman neden?"

diye ısrar ettim. "Sonuçta ben senin karınım. Senin yanında uyuyabilirim. uyuyabilirdim. Uyumak, başka bir şey değil."

Onun için gerçekten o kadar itici miydim ki, buna bile dayanamıyordu?

Beni süzerken bakışları bir damga gibiydi, içinde içsel bir savaş sürüyordu.

Çok uzun sürdü. Aramızdaki sessizlik benim için büyük bir utanç kaynağı oldu.

Bu yüzden tekrar küstahlık ve öfkeye döndüm, ortak noktamıza.

"Snobluk bulaşıcı değildir, biliyorsun," dedim ve onu iterek kapıya doğru yöneldim. Son iki kutumu alıp, tatlı küçük misafir odama kilitlenip, bunların hiçbirinin olmamış gibi davranmak istedim. Cannon'la yüzeyin altına inmek istemiyormuşum gibi davranmak istedim. Bana yakınlığı iş anlaşmasından daha fazlasıymış gibi davranmak istedim.

Cannon benden önce kapıya ulaştı, eli kapı kolundaydı. "Bence bu komik," dedi ve kapıyı açtı.

"Ne?" diye sordum, çünkü daha fazla açıklamadı. Onu dışarıya, son eşyalarımın beklediği yere kadar takip ettim. İki kutuyu, kitaplar ve ayakkabılarla doluymuş gibi değilmiş gibi kaldırdı ve benim durduğum yerde, verandasının kenarında durdu. Bana baktı ve başını salladı.

"Tehlikeli olanın *sen olduğunu* düşünmen."

Gözlerimi kısarak ona sert bir bakış attım, sonra o eve geri döndü.

Dışarıda kaldım, temiz havayı içime çektim çünkü onun evine adım attığım anda, öngörülebilir gelecekte o evin *benim* olacağını biliyordum.

Bayan Cannon Price — korkunç kocası onu içeri almaya tahammül edemediği ve izin *vermediği* için misafir odasına hapsedilmişti.

Ağrıya dayanma gücüm, on yıl boyunca koruyucu ailede ve on yıl boyunca buz üzerinde kendimi zorlayarak geliştirdiğim bir şeydi, ama yine de, bu nişan partisinin ilk otuz dakikasında sınırlarıma ulaşmıştım. Persephone planları anlatırken, samimi, küçük, basit ve *en sevdiğim kelime olan "ailesinin evinde düzenlenecek"* gibi kelimeler kullanmıştı.

Bu parti bunların hiçbiri değildi.

Bir yaylı dörtlüsü, balo salonu denilebilecek bir odanın köşesinde Mozart çalıyordu. Kim evinde balo salonu bulundurur ki? Ah, doğru ya, VanDorens ailesi. *Küçük* demişken, burada en az yüz tane *samimi* tanıdık vardı ve hepsi de Temmuz sıcağına hiç uygun olmayan takım elbiseler giymişti. Bu, basit olmaktan çok uzaktı. Lanet olası bir sirk gibiydi ve ben de ana atraksiyonum.

Hayatımda hiç bu kadar yerimden uzak hissetmemiştim.

"Sizi görmek gerçekten çok güzeldi," dedi Persephone, *odada dolaşırken*, onun deyimiyle, başka bir çiftte.

Elini hafifçe dirseğimin kıvrımına takarak, özürlerimizi bitirdik ve uzaklaştık.

"Harika gidiyorsun." Övgüsü, bir ay önce Vegas'ta uyandığımızda olduğu gibi dizlerimi titretici bir gülümsemeyle geldi.

Ben de yanıt olarak homurdandım.

Persephone ile bir aydır evliyedik. Birlikte yaşıyor, birlikte kahvaltı ediyor ve akşamları birlikte kitap okuyorduk. Bu... iyiydi, çok garipti, ama aynı zamanda nefes almak kadar doğaldı. Sessizliği doldurmak için televizyonu açmıyordu ya da durmadan konuşmuyordu, bu da onu bir geceden fazla vakit geçirebileceğim kadınlar listemin en üstüne yerleştiriyordu.

Geceleri, koridorda ayrılır ve her birimiz kendi yatak odamıza giderdik. Onun cildinin parlaklığı ve sabahları neşeli tavırlarına bakılırsa, bebek gibi uyuyordu. Ben ise öyle değildim. Onu koridorun sonuna yatırmıştım

aracılığıyla mümkün olduğunca fiziksel mesafeyi korumak için onu koridora yerleştirmiştim, ama bu, zihnimin her gece o mesafeyi aşmasını engellemedi. Son bir aydır her sabah sert ve ağrılı bir şekilde uyanıyordum ve bu durum hiç de kolaylaşmıyordu. Bunun en büyük nedeni, Playboy tavşanı vücuduna sahip masalsı bir Barbie ile evli olmamdı.

"Oh, tatlı gökler ruhuma merhamet etsin, lütfen söyle bana..." Persephone fısıldadı.

"Sephie!" Salondan gelen sinir bozucu çığlık, beyaz elbiseli sarışın bir kadın zıplayıp elini sallarken tekrarlandı.

Karımın üzgün yüzüne bir bakış attım ve diğer kadını sevmediğimler listesine ekledim. Persephone bir anda yüzünü toparladı ve gözlerine ulaşmayan bir gülümseme attı.

"Yan kapıdan kaçabiliriz," dedim alçak sesle.

O yumuşak bir kahkaha attı. "Teklifin için teşekkür ederim, ama bu kaçınılmaz sonu sadece geciktirecektir. Kız kardeşim bizi takip edecektir."

Kız kardeşi mi? O kadın ailenin kara koyunu muydu?

"Öyleyse savaşa devam mı ediyoruz?" diye sordum, onun güneyli aksanını taklit ederek.

Bu sefer gülümsemesi gerçektir. "Kendini hazırla," diye uyardı ve omuzlarını düzeltti. Bu hareket, giydiği straplez, ellili tarzı, diz boyu beyaz kokteyl elbisesinin göğüslerini vurguladı. O elbiseyle merdivenlerden indiği anda onu dişlerimle çıkarmak istemişim. Bunun yerine, ona harika görüldüğünü söyledim ve ellerimi kendime sakladım.

Beşinci kural hâlâ geçerliydi.

Kalabalığın içinden geçerek, pencere kenarında duran ve şaşırtıcı bir şekilde bizim yaşlarımızda görünen küçük bir gruba doğru ilerledik. Persephone'nin kız kardeşi ellerini uzattı ve parmaklarını salladı, bu herhalde zengin kızların yaptığı bir tür çağırma hareketi olmalıydı, çünkü karım kolumdan elini çekip doğrudan kız kardeşinin kollarına atladı.

"Sephie!" diye bağırdı ve Persephone'nin elbisesini incelemek için bir anlığına uzaklaştı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun!"

"Andromeda," Persephone gülümseyerek selamladı, ama omuzları hala gergindi.

Andromeda. Tanrıya şükür bu aileye gelin gitmiyordum. Muhtemelen Persephone'yi ilk çocuğuna Herkül ya da başka bir

böyle bir isim koymaya zorlardı.

"Hayatta kalabiliyorsun?" Sawyer, karısı Echo ile birlikte soluma gelerek sordu.

"Zar zor," diye mırıldandım, dikkatimi Persephone'den ay

"Zar zor," diye mırıldandım, dikkatimi Persephone'ye vererek.

"Bu, şimdiye kadar bulunduğum en gergin oda olabilir," diye mırıldandı Logan, omzuma vurarak Echo'nun yanına, aynı zamanda en sevdiğim kütüphaneci olan kız arkadaşı Delaney ile birlikte durdu.

"Annenin o elbiseyi giymene izin verdiğine inanamıyorum," dedi Andromeda, sesinde yoğun bir acıma tonuyla. "Biraz renk olmadan seni solgun gösteriyor, biliyorsun." Bronzlaşmış kolunu Persephone'nin güneşten yanmış koluna uzattı ve başını salladı.

"Artık günlerimi havuz başında geçirmiyorum, Andromeda. Bir işim var," diye cevapladı Persephone, kolunu indirerek. "Ayrıca, gelinin nişan partisinde beyaz giymesi bir gelenektir."

"Çok ıslıl ıslıl görünüyorsun." Elimi karımın ince beline doladım ve neredeyse doğal bir hareketle onu yanıma çektim. Bana minnettar gözlerle baktı.

"Yani sen de evleniyor musun?" Echo, şampanya kadehini kullanarak Andromeda'nın düz, kısa, beyaz elbisesini işaret etti. "Oh. Şey. Tabii ki hayır."

Andromeda omuz silkti ve parmağını şıklatarak garsonu çağırdı parmağını şıklatarak çağırdı.

Acı eşiğim yeni bir seviyeye ulaşmıştı.

"Aslında, henüz konuşmaya hazır olmadığım, çok acı verici bir boşanma sürecinden yeni çıktım," dedi ve garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıp, sanki rahatsız ediciymiş gibi eliyle onu uzaklaştırdı. "Ama en azından bekâрім, değil mi? Yani, etrafta bu kadar mükemmel erkek örnekleri varken kim bekâr olmak istemez ki?" Bana göz kırptı, sonra Logan ve Sawyer'a baktı.

İçimde alarm zilleri çalmaya başladı. Yüksek sesle.

"Kim mükemmel erkek örnekleri arıyor?" Michael Carlisle, olağanüstü bir güven fonu pisliği, üç arkadaşıyla birlikte küçük çevremize girdi. Adamlar yatırım bankacılığı kulübüne falan aitmiş gibi görünüyorlardı. Göğsümde bir rahatsızlık hissi uyandı.

"Michael!" Andromeda başını eğdi ve kolunu onun koluna doladı. "Küçük kız kardeşim Charleston'ın değerli Reaper'larından biriyle evlenmeye karar verdiğinden, bekar olduğum için mutlu olduğumu söylüyordum."

"Öyle yaptı," diye mırıldandı Michael, Persephone'yi takdirle süzdü. "Bu küçük hamleyle hepimizi hazırlıksız yakaladın, Sephie."

O sertleşti ve ben de onun belini sıkıca tuttum, yoksa o dolaşan gözleri kafasından yumruklamak için kendimi zor tutacaktım.

"Evet, hepimiz sonunda senin ve Carlisle'ın kutlama yapacağını düşünmüştük," diye onayladı arkadaşlarından biri. "Bu davet geldiğinde ne kadar şaşırdığımızı bir düşün." Kaşları kalktı.

"Saçmalama, Andrew. Sephie'nin düşüncesizliğini, bizim gibi, ertesi sabah basında okuduğunda öğrendin," diye azarladı Andromeda.

"Evlenmeyi düşüncesizlik olarak nitelendireceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdi Persephone, dörtlü yeni bir hareket başlarken.

"Oh, seni kızdırmak istemedim, tatlım." Andromeda, Persephone'ye bir kez daha acıyarak baktı. "Tanrı biliyor ki, ben de inanılmaz erkeklerle aceleci ilişkiler yaşadım, ama... yürümedi. Düğün gecesi sonrası nişan partisine beyaz giymeye cesaretim olmadı, ama senin o ruhunu her zaman sevmişimdir!" Gülümsemesi şeker gibi tatlıydı.

Kahretsin. Bu balo salonunda olmaktansa, sopalar, tahtalar ve bedenlerimizle savaştığımız buz pistinde olmayı tercih ederdim. Keskin sözler ve sahte gülümsemelerle yapılan bu açık savaş tam bir saçmalıktı.

"Ciddi misin?" O küçük rahatsızlık, bir anda öfkeye dönüştü. Persephone hala bakireydi. Tabii ki hiçbirini bunu bilmiyordu. Lanet olsun, ben de hala bu gerçeğe boğuşuyordum. Kadınların bekaretine değer veren pisliklerden biri değildim ve beynimin mantıklı tarafı, onun el değmemiş halini, beşinci kurala sadık kalmamız için dört milyar sekizinci neden olarak listeliyordu. Hiç bakire biriyle birlikte olmamıştım ve kesinlikle onun ilk erkeği olarak benim ilk erkeğim olmasını istemiyordum. Hayatta olmaz.

Ama beynimin ilkel tarafı? Başka hiçbir erkeğin onun içine girmediğini bilmek, ona büyük bir zevk veriyordu. Onun diğer tüm sevgililerini benimle karşılaştıracağı gerçeği... tabii ki onunla sevişmeyeceğim. *Sevişmek mi?*

Bu küçük dil sürçmesini, bu kadının orgazm olduğunda nasıl görüldüğünü asla bilemeyeceğim için dört milyar dokuzuncu neden olarak adlandıralım.

"Ne? O benim kötü bir niyetim olmadığını biliyor." Andromeda bana hayal edilebilecek en tatlı sesle güvence verdi. "Hepimiz senin adına çok mutluyuz, Sephie. Yine de

Andrew haklı. Sanırım hepimiz senin bir
"

Sawyer ve Logan'ın kaşları tavana kadar kalktı. "Vay canına,"
diye mırıldandı Echo ve şampanyasını bir dikişte içti.

"Peki bu sizi neden şok etti?" Persephone meydan okurcasına sordu. "Sonuçta, Reapers için hayırsever bir vakıf yönetiyorum, bu yüzden onlarla arkadaş olmam çok doğal. Bu adamları neredeyse iki yıldır tanıyorum."

"Peki," Andromeda gözlerinde açgözlü bir ışıltıyla bana baktı.

Onun niyetini silip atmak için düşünmem gerekecekti.

"Onları neden *tanıdığını* hepimiz anlayabiliyoruz. Yani, tabii ki vücutları mükemmel. Onlar profesyonel sporcular, ama onun aynı zamanda yakışıklı olması da ofiste biraz daha fazla zaman geçirmek için oldukça cazip olmalı, hmmm?"

"Ben buradayım," dedim yavaşça. "Sebepe bu
değil..." Persephone başladı.

"Ve bunu yaparken ne kadar da iyi görünüyorsun?" Bana omuz silkerek gülümsedi. "Dürüst ol, Michael, bunu kilometrelerce öteden görmedin mi?"

"Tanışmıştık," diye cevapladı, boğazını temizleyip Persephone'ye döndü. "Ama itiraf etmeliyim ki, sen bizden birine aşık olacağını düşünmüştüm." Sanki Persephone kendi sosyal çevresinden birini seçmesi gerekiyormuş gibi, elindeki bardağı öne doğru eğdi.

Siktir et. Persephone için doğru adam olmayabilirim, ama o bu palyaçolardan çok daha iyiydi.

"Hayatımda yeterince yatırım bankacısı gördüm," diye Persephone omuz silkip gülümseyerek karşılık verdi. Kahretsin, bu beni eğilip onu öpmeye, seyircilerin önünde bile olsa, can atmaya itti.

"Şimdilik, belki," dedi yumuşak bir sesle.

Boğaya kırmızı pelerin sallamak akıllıca değil, gerzek. Öfkemi sıkı bir şekilde kontrol ettim. Persephone'nin ilk kuralı, kavga etmemem veya olay çıkarmamamdı ve sahte de olsa, lanet olası nişan partimizin ortasında bu kuralı çiğnemek niyetinde değildim.

"Sen bir yatırım bankacısı mısın?" Yüzümde bir sırıtiş belirdi. Haklıydım.

"Ne olmuş yani?" Gözleri benimkilere dikildi. "Her gün milyonlarca dolar ile çalışıyorum, Harvard eğitimimi kullanıyorum, hayatımda yükselebilmek için vücudumu değil. Sonuçta, bir gün vücudum pes edebilir, ama zihnim asla." O da alaycı bir gülümsemeyle bana meydan okudu.

Logan ağzını açtı, ama Delaney elini uzatıp onun elini tuttu ve en iyi arkadaşımı etkili bir şekilde susturdu. Kız, Persephone kadar güneyliydi ve savaşı gördüğünde bunu hemen fark etti.

"Vücudun hiç ortaya çıkmamışken pes etmesi imkansız," Sawyer bankacılara anlamlı bir bakış attı ve geçen garsona başını salladı. Garson, Sawyer ve Echo'nun boş bardaklarını dolu bardaklarla değiştirirken ona teşekkür etti.

Sawyer'ın bariz alaycı tavrına karşı karanlık bir kahkaha atmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Sizler kafanıza bu kadar darbe alıp nasıl hayatta kalıyorsunuz?" diye sordu Andrew, kibirli yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Kafataslarınız gerçekten çok kalın olmalı."

"Sartre'ın ne dediğini bilirsin." Michael kadehini kaldırdı. "Seni öldürmeyen şey, seni daha güçlü yapar."

Arkadaşları ve Andromeda da güldüler. Persephone öne doğru sıçradı, ama ben belinden tutmaya devam ettim ve ayakları yerden bir santim kadar havaya kalksın diye hafifçe kaldırdım. O hafifçe nefesini tuttu ve ben onu geri indirdim, o kadar hafif bir hareketle ki, karım dışında kimse fark etmedi. Umarım karım, benim savaşlarımı benim yerime onun savaşmasına gerek olmadığını anlamıştır.

"Sartre, ha?" diye sordum. "Harvard'da felsefe mi okudun?"

Kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. "Diğer şeylerin yanı sıra. Sen hangi üniversiteden mezun oldun? Üniversiteye gittiğini varsayıyorum. Pek çok genç sporcunun çok erken profesyonel olmaya zorlandığını ve iyi bir okulun avantajlarından mahrum kaldığını biliyorum."

"Michigan Üniversitesi," diye cevapladım. "Bana hokey için tam burs teklif ettiler ve küçük kız kardeşim için de bir tane verdiler." Son kısım kayıt dışıydı, ama bir el sıkışmasından sonra Lillian erken kabul aldı.

Persephone bana o kadar şefkatli bir ifadeyle baktı ki, ben de ona aynı şekilde bakmaktan kendimi alamadım ve duygusal savunmamı oluşturan tuğlalardan biri yerinden oynadı. Tanrım, o çok güzeldi ve önümüzdeki birkaç ay boyunca o benimdi.

"Burs mu? Sanırım Michigan'da notların umurlarında değil, yeter ki skor tabelasında puan topla," dedi Michael, medeni maskesini bir kenara bırakarak. Adam, onun gözünü diktiği kadınla evlendiği için açıkça sinirlenmişti.

Aslında mantıklıydı. Persephone her açıdan kusursuzdu, bana attığı açıkça hakaret dolu sözlerle ne tepki vereceğimi sormak istercesine narin kaşlarını kaldırsa da. Ona göz kırptım ve gözleri eğlenceyle ve benim düşünmeme izin veremeyeceğim başka bir şeyle parladı. Gözlerimi ondan ayırmayı başarak, geriye dönüp o pislikler grubuna baktım.

"Orası Harvard değil, ama en azından bana '*Beni öldürmeyen şey beni daha güçlü yapar*' diyenin Sartre değil, Nietzsche olduğunu öğrettiler."

Persephone de beni sahiplenir gibi kolunu belime doladı.

Herkes Michael'a sanki bu berbat bir tenis maçıymış gibi baktı ve ben de topu file üzerinden geri göndermişim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Saçmalık. Sartre. Felsefe yan dal yaptım." Tüm gözler bana döndü.

"Yanılıyorsun." Andromeda nefesini tutarken ben omuz silktim. Sanırım güneyli nezaket kurallarını çiğnedim. "Bu, *İdollerin Alacakaranlığı*'nda yazıyor."

Top sende, pislik.

Gözlerini kırptı. "Ben yanılmıyorum. Yanılan sensin."

Ve şimdi yine anaokuluna dönmüştük. Olağanüstü.

"Guy çok okur, hem de *çok*. Benim oyum Cannon'a," dedi Delaney başını sallayarak.

"Sartre!" diye bağırdı Michael. "O, varoluşumuzun ve kendi güçlerimizin farkında olmamız gerektiğine inanıyordu."

"Yaklaştın," diye başımı sallayarak kabul ettim. "Sartre, rutinlerimizden doğal olarak miras aldığımız varsayımlar olmadan varlığımızın farkında olmamız gerektiğine inanıyordu, ama diğer alıntı Nietzsche'ye ait."

Michael'ın yüzü kızardı. "Yanılıyorsun!"

"Yanılmıyorum." Omuz silktim.

"Biri bunu araştır!" Eli hafifçe titriyordu. Ve nedense öfke sorunu olan *ben* mi ydım?

Cep telefon ortaya telefonlar çeşitli ellerde ama ne

Michael, Persephone ya da ben bir milim bile kıpırdamadık.

"Oh adamım," diye mırıldandı Andrew, telefonuna bakarak.

"Ha! Kazandık," Sawyer sırtarak duyurdu ve diğerlerinin de görebilmesi için telefonunu çevirdi. "Nietzsche. *İdollerin Alacakaranlığı*. 1888."

Michael'ın yüzü bembeyaz oldu.

"İkisi de büyük filozoflardı." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Ama Nietzsche'nin Übermensch kavramının, yani hayatın zorluklarının üstesinden gelebilen insanın daha büyük bir hayranı olduğumu söylemeliyim. Yine de Sartre'ın kötü niyet kavramı da oldukça harika."

Çenesi kilitlendi ve gerildi, ben de devam etmekten kendimi alamadım.

"Kötü niyet mi? Hadi ama, biliyorsun. Bu, bize her zaman olduğu gibi işlerin belirli bir şekilde olması gerektiğini söyleyip, çevremizde var olan diğer seçeneklere gözlerimizi kapattığımız durumdur. Örneğin, benimle evlenerek Persephone, Sartre'ın standartlarına göre aydınlanmış olduğunu kanıtladı."

Herkesin bakışları ona döndü, benim saldırıma nasıl cevap vereceğini görmek için, ama o sessiz kaldı.

"Bizim adam sizinkinden daha akıllı," diye Sawyer Andrew'a fısıldadı.

Persephone ceketimi çekti ve ben tam zamanında eğildim, o da parmak uçlarına yükselerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Hızlıydı. Yumuşak ve iffetliydi, ama ardındaki anlam beni derinden etkiledi ve karnımda özenle bastırılmış olan arzuyu alevlendirdi. Geniş, memnun bir gülümsemeyle geri çekildi.

Mahvolmuştum.

"Bu uzun sürmeyecek," Michael'ın sesi alçaldı. "Asla mihraba kadar gidemeyeceksin. Sonunda yanlış seçim yaptığını, kötü bir anlaşma yaptığını anlayacak ve geri çekilecek." Yavaşça başını salladı.

Persephone'nin öpücüğünün etkisiyle dudaklarım hala titriyordu. Tanrım, kadın beni *öptü*. "Harvard, ha? Ne? Baban seni Wharton'a sokamadı mı?"

Yüzü soldu. Anlaşılan, hassas bir noktaya dokunmuştum.

"Öncelikle, sen bunu kaçırmış olabilirsin ama biz *zaten* evliyiz. İkincisi, haklısın." Persephone yanımda gerildi ama ben devam ettim. "Bir gün benim ona layık olmadığımı anlayacak ama bu senin işine yaramayacak çünkü o bunu *zaten* biliyor. Son olarak, benim gibi erkekler sayesinde bütün gün milyonlarca dolar ile oynayabiliyorsun. —Logan ve Sawyer'ı işaret ederek— ve arkadaşlarımız, yeteneklerimiz, azmimiz ve lanet olası irademizle milyonlar kazanıyoruz. Ama merak etmeyin, pazartesi ilk yapacağım şey, *milyonlarımın*

hiçbir bankanızda veya hedge fonunuzda kalmadığından emin olacağım. Paramı aptallara emanet etmek, karımı pislik heriflere emanet etmekten daha fazla güven vermiyor bana. Şimdi izninizle.” Grubun yanından aniden döndüm ve Persephone'yi de yanımda götürdüm.

"Geldiğiniz için teşekkürler! Sizi görmek her zaman bir zevk!" Ben bizi kapıya doğru yönlendirirken, o omzunun üzerinden seslendi. "Cannon, nereye gidiyoruz?"

"Seninle konuşmam lazım." Bu, bir cümleden çok bir homurtu gibi çıktı.

"Oh. Tamam. Bu taraftan." Elimi tuttu ve smokinli bir görevlinin yanından geçerek beni karanlık bir koridora götürdü.

Kanımdaki ateşi söndürmek için otuza kadar saydım ve koridorun ortasına geldiğimizde solumuzdaki ağır kapıyı iterek açtı. Işık düğmesini açıp arkamızdaki kapıyı kapattığında eski kitapların kokusu burnuma çarptı.

Oda çok büyüktü, dört buçuk metre yüksekliğinde kitaplıklar ve duvarın her iki yanında merdivenler vardı. Solumuzda şömineli bir oturma alanı ve odanın ortasında büyük bir maun masa vardı.

"Babamın çalışma odası," dedi basitçe. "Tabii ki işinin çoğunu Charleston'da yapıyor."

"Tabii ki," dedim itaatkar bir şekilde, masasının temizliğini gözlerimle süzerken.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin? Michael'ı oldukça ustaca idare ettiğini düşündüm." Parmaklarıyla oynayarak, nişan yüzüğünü döndürerek karşımda durdu.

"Beni öptün," diye suçladım.

Gözlerini kırptı, dudakları aralandı. "Oh, o mu."

"Evet, *onu*." Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri çekildim, ama o hemen geri geldi.

"Sana desteğimi göstermek istedim." Dudaklarını büzüp endişeli bir ifadeyle gözlerini bana çevirdi. Az önce benim dudaklarımdaydı.

"O zaman koluma dokun ya da bana beşlik çak," diye tersledim.

Gülüştü yüzünde dans ederken dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı. "High five mi? Neyim ben, takım arkadaşlarımdan biri mi? Çünkü öyleyse, en azından koluna değil, kışına dokunmalıyım."

Ellerimi cebime soktum, ona dokunmamak için. Persephone'yi istediğim kadar bir kadını hiç istememiştim. Hiç bu kadar etkilenmemiştim.

Öpüşmeden bile takıntılı bir ihtiyacın çılgın sınırında... ama o beni öpmüştü ve bu yeterli değildi. Fazlasıyla fazlaydı. Her şey mahvolmuştu.

"Beşinci kural açıkça şöyle diyor..."

O alaycı bir şekilde güldü. "Beşinci kural seks yapılmayacağını söylüyor. Seni öpmekle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Sözlü sözleşmemizi yeniden müzakere etmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu, beşinci kuralın *kapsamına* girmeli," diye tartıştım.

Kaşları yukarı kalktı. "Ne? Neden? Sana el muamelesi ya da oral seks yapmadım ki..."

"Tanrım, konuşmayı kes," diye yalvardım ve ondan uzaklaşmak için arkamı döndüm. Kafamdaki görüntüler günahkardı ve parmaklarının benim aletimi tamamen kavrayıp kavrayamayacağını ya da biraz kısa kalıp kalmayacağını merak etmekten kendimi alamadım. Onun babasının masasının kenarına oturdum ve masanın ağır ahşap üst kısmını kavradım.

"NHL'nin en kötü çocuklarından biri olmana rağmen, gerçekten çok namuslusun." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve gözlerimi etkileyici dekoltesine ve köprücük kemiğine yerleştirilmiş tek sıra inci kolyeye çekti.

"Moralist mi?" diye tersledim.

"Küçük bir öpücük için tüm bu telaşın başka ne anlamı olabilir ki?" Yaklaştı.

"Senin iyiliğini düşündüğüm için" dedim.

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ama bana doğru ilerlemeye devam etti.

"Persephone, o ağız ve o vücut hakkında aklımdan geçenleri bilseydin , beni öylece öpmezdi. Tam tersi yönde koşardın," diye uyardım.

"Oh, gerçekten mi?" Tam yanımda durdu, uylukları benimkine değecek kadar yakındı. "Beni korkutmuyorsun, Cannon."

"Öyle yapmalıyım." Ona kaç kez uyarmam gerekti? Ona açıkça söylemem mi gerekiyordu?

"Neden seni öpemem, söyle bana." Bakışları dudaklarıma kaydı ve ben küfür ettim.

"Neden mi? Çünkü bu sadece bir öpücük değil. Kahretsin, orada olanları öpücük bile saymam. Bu, istemediğin ve hazır olmadığın şeylere bir davetti." O saçını kulağının arkasına koyarken, ben tahtayı daha sıkı kavradım.

"Ne istediğimi bilmiyorsun," diye yumuşak bir sesle suçladı. "Neden seni öpemediğimi söyle," diye tekrarladı.

Sanırım onu gerçekten korkutmam gerekiyordu. Ona karşı platonik ve dikkatli davranmam, ona benim iyi adamlardan biri olduğum gibi yanlış bir izlenim vermişti. Peki. Bu, düzeltmesi kolay bir hataydı.

"Neden beni öpemiyorsun? Çünkü ben öpücük istemiyorum. Senden değil." Yüzü düştü. İyi.

"Senin dudaklarının benimkilerle buluşmasından çok daha fazlasını istiyorum, Persephone. Vücudunun çıplak olarak altımda uzanmasını, ziyafet için açığa çıkmasını, ağzımı ve ellerimi yalvararak istemesini istiyorum. Ağzının dilim için açılmasını ve sonra o güzel pembe dudakların benim sikimi sarmalamasını istiyorum."

Nefesini tuttu, dudakları aralandı ve gözleri hafifçe büyüdü. Mükemmel. Anlamaya başlamıştı.

"Arkadaşlarının önünde bana onaylayan küçük bir öpücük vermeni istemiyorum, böylece bir yalanı oynayabiliriz. Sahte ilgini ve sahte, kibar takdir iç çekmelerini istemiyorum. İhtiyacım hakkında yalan söylemeyeceğim ve senin de söylemene izin vermeyeceğim. Senin bacaklarını kalçalarım dolayarak, içine girerken adımı haykırmamı istediğimde, kendi arzuna o kadar kapılmış olman ki, kimsenin seni duyduğunu ya da arkadaşlarının ne düşündüğünü umursamamana neden olduğunda, tek ihtiyacın olan şey bir tane daha. Daha fazla. İtmek. Seni oraya ulaştırmak için." Dudaklarına baktım, söylediğim her şeyi gözlerimde göstererek, onu korkutacak kadar tasmayı gevşettim.

"Cannon," diye fısıldadı.

Gözlerimiz buluştu ve odanın sıcaklığı en az beş derece arttı. Tanrım, onu az önce anlattığım her şekilde ve çok daha fazlasını istiyordum. Neredeyse iki yıl önce kollarıma düştüğü andan itibaren onu istiyordum. Bana sadece hayal edilemez bir acımasızlık gösteren bir dünyada, o her şeyin doğru, iyi ve saf olanıydı.

"Cannon," diye fısıldadı yine, bir santim hareket ederek giysilerimizin katmanları arasından uyluklarımız birbirine değdi. Beni damgalamış olabilirdi.

"Persephone." Yavaşça başımı salladım, gözlerinin bana planladığını zaten söylediği şeyi yapmaması için onu uyardım.

Öne eğildi, bana geri çekilme şansı verdi. Geri çekilmeliydim. Geri çekilmem gerekiyordu. Ama çekilmedim. Bunun yerine, beni öpmeden bir saniye önce dudaklarının açılmasını ve gözlerinin kapanmasını izledim. Dudakları, balo salonunda bana verdiği öpücüğü nazikçe yeniden canlandırarak benimkilerle buluştu. Bu sefer uzun süre kaldı, dudakları benimkilere karşı inanılmaz derecede yumuşaktı. Geri çekilmeyi, karşılık vermemekle ona ders vermeyi amaçlamıştım.

Bunun yerine, ben de onu öptüm, alt dudağını nazikçe emdim.

Yüzümü avuçladı ve daha fazlası için eğildi. Lanet olsun, bu kadına kapılıp bir daha asla nefes almaya çıkamayabilirdim. Bu düşünce beni sarsmıştı, hafifçe bileklerini tutup yanaklarımdan çekerek öpüşmeyi sonlandırdım.

Gözlerinde acı parladı, ama orada gördüğüm arzuyu bastıramadı. Yoksa bu benim kendi duygularımın yansıması mıydı?

Kötü fikir. Korkunç fikir. Gerçekten berbat bir fikir.

Bileklerini bıraktım, bir elimle belini, diğer elimle ensesini tuttum ve onu öptüm. Şaşkınlıkla nefesini tuttu ve ben dilimi alt dudağının iç kısmındaki yumuşak deri üzerinde gezdirdim. Sonra ağzını tamamen ele geçirdim, dilimi damağına ve dişlerinin hemen arkasındaki çizgiye sürttüm. Kahretsin, tadı çilek ve şampanya gibiydi, tatlı ve baş döndürücü.

Dili benimkine değdiğinde inledim ve o tatlı küçük dilini ağzıma sokup, benim ona yaptığım gibi beni keşfetmeye başladığında neredeyse kendimi kaybedecektim. Onu daha derin öpebilmek için başını eğdim, sonra onu defalarca öptüm. Yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, bacaklarını kaydırıp, ellerini boynuma doladı ve beni tırmanmak için kaldıraç olarak kullandı. Binlerce kez yapmış gibi kucağıma yerleşirken, dizlerini kalçalarımın iki yanına dayadı ve ben de ipek giysili kalçalarına sarıldım.

Ağızlarımız, çok uzun süre görmezden gelinen bir arzu ve istekle birleşti. Sanki son iki yılın ihtiyacını bu tek öpücükle giderebilecekmışiz gibi açgözlüydük. Kalçaları benimkilerin üzerinde sürtünürken parmakları saçlarıma kaydı ve penisim şişerken boğazımdan bir inilti çıktı.

Ona dokunmak, cildinin elbisesinin kumaşı kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmek istedim, ama ellerim onun kıcının üzerine düşmesini engellemekle meşguldü. Ayağa kalktım, hafif ağırlığını taşıyarak, sonra dönüp onu masanın üzerine bıraktım.

Pozisyon değişikliğine hiç aldırmış etmedi, sadece akşamın erken saatlerinde kavga ettiğimiz kravatu tuttu ve kiraz rengi genişliğe yaslanarak beni kendine çekti. Kahrolasica tahrik ediciydi.

Bir elimi saçlarına attım ve dudaklarım tekrar dudaklarını bulduğunda gözlerimi kapatarak teslim oldum. Omzunun derisinden, öpücüğüne daldığımda elimden dökülen saçlarına kadar, o sıcak, ipeksi bir kadındı. Hayal ettiğimden daha da iyiydi. Onun tadını bilmeden bu kadar uzun süre nasıl yaşamıştım?

Bana doğru kıvrıldı ve ağzım dudaklarından boynunun inanılmaz yumuşak derisine doğru yol aldı. Ben onun nabzını öperken, o inleyerek kalçalarını benimkilerin üzerinde yuvarladı. Kızımın bir düğmesi vardı ve ben onu bulmuştum.

O küçük deri parçasını dilimle okşadım ve o çığlık attı, tırnakları boynumun arkasına batıyordu. Kalçalarına doğru sallandığında, penisimden geçip sinir uçlarıma yayılan zevk dalgaları gönderdi, ben de tutuşumu değiştirdim ve bir elimi dizine götürdüm.

Güneye doğru ilerlerken, boynunun her milimetresini okşarken, elim kuzeye doğru yol aldı, çoraplarının ipek dokusunu takip ederek dantel bir banda ulaşana kadar ve...

"Jartiyer mi giyiyorsun?" diye boğazının dibine doğru homurdandım.

"Şikayet mi ediyorsun?" O hareket edince elim, çoraplarını üstündeki iç çamaşırına bağlayan küçük askıyı takip ederek uyluğunun daha yukarısına kaydı.

"Hayır, tabii ki hayır. Seninle ilgili her şey inanılmaz." Başımı kaldırdım.

Onun gülümsemesi hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Ağzlarımız bir önceki öpücükten daha da ateşli bir öpücükle buluştu, dillerimiz nefesimiz kadar acil ve aceleciydi. Elim uyluklarının üst kısmına ulaştı ve kendimi zor tutarak neredeyse titremeye başladım. Bütün gece o düzgün ve nezih kumaşın altında bunu giydiğini nasıl bilemedim? Başparmağımla uyluklarının kalçayla birleştiği çizgiyi okşadım, sonra onu takip ederek külotunun kenarını buldum — dantelimsi bir his veriyordu.

O uylukların arasına başımı gömüp *her yerinde* bu kadar tatlı mı olduğunu öğrenme düşüncesi ağzımı sulandırdı. Bunun yerine, başparmağımla tam ortasına doğru sürükledim, dantele sürtünerek onun arzularını daha da artırdım.

Ağzını çekip, ciğerlerini hava ile doldururken gözleri benimkilerle buluştu, gözlerim hafifçe kısıldı, beni durdurmaya, yeterince tatmin olduğunu söylemeye cesaret etmesini bekledim.

Kadın benim lanet elimle sallanıyordu.

Parmaklarımla altında dantelin nemlendiğini hissederek tısladım.

"Daha fazla, Cannon," diye yalvardı, sonra tekrar sallandı, böylece ne istediğini tam olarak anladım. Sonra boynumu kavradı ve beni tekrar öpücüğüne çekti.

Kahretsin, kadın beni tamamen sarhoş eden pervasız bir hedonizmle öpüyordu. Başparmağım, danteli teninden ayıran banda kaydı.

—

Yumuşak bir tıklama sesi duyuldu ve arkamdaki kapı açıldığında elimi dizine doğru çektim. İçgüdüsel olarak Persephone'yi korumak için hareket ettim, ancak onun tamamen giyinik olduğunu fark ettim. İkimiz de giyiniktik.

Kadın sadece bir öpücükle beni deliye çevirmişti. "Oh!" Annesi kapıdan gülerek seslendi. "İşte buradasınız!"

"Öldür beni," diye mırıldandı Persephone, yüzünü boynuma gömerek beni kendine sıkıca sarıldı.

"Hemen çıkıyoruz," diye cevap verdim, sesimin hissettiğim kadar tahrik olmuş gibi çıkmamasını umarak. Lanet olsun, sikim masadan daha sertti.

"Oh, acele etmeyin. Genç aşıkların nasıl olduğunu

bilirim!" Persephone'nin irkildiğini hissettim.

"Sadece kız kardeşin Hampshire'lı çocuğa sarkmaya başladı ve şimdi... şey... şimdiden üç şampanya kadehini kırdı..."

"Hemen geliyorum anne. Bana bir saniye izin ver de kendimi toparlayayım," diye Persephone omzumun üzerinden seslendi.

"Acele etmeyin, aşk kuşları! Tabii ki torun istiyoruz, ama masaya dikkat edin! O bir antika, biliyorsunuz!" Kapı kapandı.

"Gitti mi?" diye sordu Persephone.

"Gitti."

Boynumdaki ölümcül tutuşunu bıraktı ve ben sanki beni ısırmış gibi geri çekildim. Boşluk. Boşluğa ihtiyacım vardı, yoksa hemen o masaya geri dönüp başladığımız işi bitirecektim. Kendimi kontrol etme yeteneğim neredeydi? Her şeyi kapatma yeteneğim?

O, onu senden öperek aldı.

İyi düşünmeden elimi uzattım ve Persephone'yi masadan indirdikten sonra uzaklaşmayı başardığımda kendimi tebrik ettim. Elbisesi üzerindeki kırıksıklıkları düzeltti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu, gözleri endişeyle büyümüş. "Mükemmel görünüyorsun."

Bana çekingen bir gülümseme gösterdi, ama beni baştan aşağı süzdüğünde gülümsemesi kayboldu. "Hmm. Sen... iyi olacak mısın?" Kemerime baktı.

"Daha kötüsünü de yaşadım. Ben iyiyim. Çık dışarı ve annene yardım et." Penisim zonkluyordu, yalanımı ele veriyordu.

Tereddüt etti.

"Persephone, git. Başka biri buraya gelmeden önce."

Kafasını salladı, sonra çalışma odasından çıktı, bir saniye durup çenesini kaldırdı ve herkesin beklediği VanDoren'a dönüştü.

İki hafta önce annesiyle tanıştığım için şükrediyorum, yoksa ilk izlenimimi asla düzeltemezdim. Vücudumu kontrol altına aldım ve çalışma odasından çıktım, odaya giren ve henüz tanışmadığım adamı zar zor atlattım.

"Bay VanDoren." Elimi uzattım.

Yaşlı adam formdaydı ve oldukça saygın görünüyordu, saçları daha çok tuzlu biber rengindeydi ve gülümsemesi olması gereken yerde bir yüz buruşturma vardı. Bileğimden parmak eklemlerime kadar uzanan dövmeleri inceledi ve benimle göz göze gelmeden önce gerildi.

"Bay Price." Uzatılan elimi görmezden geldi. "Geleneksel nezaket kurallarını bir kenara bırakalım, olur mu?"

"Ben de öyle tercih ederim," diye cevap verdim ve kolumu indirdim.

"Güzel. Bir şeyi netleştirelim. Kızımın evlenmek için yeterince iyi değilsin." Gözleri meydan okurcasına kısıldı.

"Bu konuda size karşı çıkmayacağım." Sanki gökyüzünün mavi olduğunu söylemiş gibi. *Tabii ki, pislik herif.*

"Bir genç kızı, babasının iznini almadan ve annesinin katılımına izin vermeden Elvis düğünü için Vegas'a kaçırarak hiçbir erkek, VanDoren olmaya layık değildir." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben bir Price'ım, ama bunun için özür dilerim. Korkarım kendimizi kaptırdık." En fazla bu kadar geri adım atabilirdim ve bunu sadece onun için yaptım.

"Pekala, artık kendinizi kaptırmayı bırakın. Öfkenizi çok iyi biliyorum. Kontrolsüzlüğünüzü okudum ve size söylüyorum, Persephone'nin tek bir saçına bile zarar verirsiniz, sevdiğiniz her şeyi ve herkesi yok ederim."

Bu, bir anda Godfather filmine dönüştü.

"Bay VanDoren, Persephone'ye asla zarar vermem. Onu hoşuna gitmeyecek bir şekilde dokunursam, beni parçalara ayırmanıza izin veririm." *Onunla evli olacağım birkaç ay boyunca.*

O sinirlendi, ama omuzları biraz gevşedi. "İyi. Peki. Buradaki amacın, küçük kızımı mutlu etmek ve annesini kalan ömrü boyunca mutlu etmek. Sonra, sizin pervasızlığınızla yarattığınız hukuki karışıklığı ben hallederim."

Arkasını dönüp beni çalışma odasının kapısında bırakarak partiye geri döndü.

Onun gibi ön yargılı insanlar, Persephone ve benim asla bir araya gelmememizin sebebiydi. Gerçek anlamda. Her fırsatta, birinci sınıf hayatlarına layık olmadığımı, çünkü üçüncü sınıfta doğduğumu hatırlatırlardı.

Persephone ve benim birbirimize ne kadar uyduğumuz ya da kimyamızın nükleer düzeyde nasıl alevlendiği önemli değildi. O çalışma odasında aramızda olan hiçbir şey uzun vadede bize fayda sağlamayacaktı, ama o benim ellerimdeyken bunun bir önemi yoktu. Dünya yanıp kül olabilirdi, umurumda olmazdı. Bu ikimiz için de tehlikeliydi.

Bu evlilikten, evlenmeden önceki kadar akli başında çıkmak istiyorsam, karımdan ellerimi uzak tutmam gerekiyordu.

6
PERSEPHONE

"*Sadece dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmekten çok daha fazlasını istiyorum, Persephone.*"

Cannon'ın sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Onun dudaklarının benim dudaklarımdaki hatırası da öyle. Vücudu bana bastırarak, beni sarmal bir yay gibi gerdi. Beni hiç çaba harcamadan kaldırıp masanın üzerine yatırması, sanki birbirimizi keşfetmek, tatmak için dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi. Ve *tanrım*, tadı ne kadar da güzeldi. O öpücüğü düşünmeden edemiyordum. Dokunuşunun ruhumu yakıp kavurduğu hissi. Ve daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını...

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Cannon ağzı mısır gevreği dolu halde sordu.

"Daha önce yetişkin bir adamın Rice Krispies yediğini görmedin mi?"

Birkaç kez gözlerimi kırptım, anıdan uzaklaştım ama kanımda dolaşan sıcaklığı kaybetmedim. Açlık, şiddetli ve acımasız, vücudumun her santimini kemiriyordu. Cannon dudaklarını bana değdirene kadar varlığını bilmediğim bir ihtiyaç.

Şu anda mutfak adasının üzerine eğilmiş, kahvaltısını yaparken ağzına bir kaşık daha mısır gevreği alıyordu. Bir haftadır böyle

—babamın çalışma odasındaki o öpücük hiç olmamış gibi davranarak geçirdiğim bir hafta.

Ama öpücük olmuştu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Kaşlarını kaldırmış, kasesinin üzerinden bana bakmaya devam ediyordu.

Bir cevap bekliyordu. Ah,
tabii.

Bar taburesine oturdum, elimde ekranında bir e-posta açık olan telefonumla. "Bu e-postaya nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum," dedim. "Ama doğal olarak, mısır gevreği yemek seni karşı konulmaz kılar diye düşünürsün." Gözlerimi devirmem çok ikna edici olmadı galiba, çünkü bana o nadir gülüşlerinden birini attı, ki ben de onu dört gözle bekliyordum.

"Benim karşı konulmaz olduğumdan hiç bahsetmedim, Prenses," dedi, kaşığı kâsenin kenarında döndürerek. "Ama bunun senin için işe yaradığını bilmek hoşuma gitti." Kaşığı ağzına götürdü ve bir şekilde - mümkün olduğunu düşünmeme rağmen - o kadar günahkar ve baştan çıkarıcı bir şekilde yedi ki, mısır gevreği kutusunu kafasına atmak istedim.

Alaycı bir şekilde güldüm ve üç kez okumuş olmama rağmen, okunmamış e-postaya tekrar odaklandım. Odaklanamıyordum. O ve kaşığını yalayan haliyle odaklanamıyordum.

Cep telefonum elimde titredi, ekranda bir mesaj belirdi.

Kız kardeş: Ailem beni evden attı. Kalacak bir yere ihtiyacım var. On dakika sonra yeni kocanın evinde ol.

Koltuğumda sıçradım, telefon elimden düştü. "Kahretsin!"

"Ne?" Cannon anında yanımda belirdi, o kadar hızlıydı ki hareket ettiğini görmedim, mısır gevreği kasesi adanın diğer tarafında unutulmuştu.

"Kız kardeşim," dedim, kalbim deli gibi atıyordu, "buraya geliyor!" Tabureden fırladım, çıplak ayaklarımla parke zeminde koşarak odama gittim. "Yardım et, Cannon!" Arkamdan bağırdım, ama onun peşimden geldiğini biliyordum.

"Neye yardım edeyim?" diye sordu, ben odama ve banyoya koşarken.

Günlük kullandığım her şeyi aldım, göğsüme sıkıca sarıldım ve Cannon'ı geçip koridorun sonundaki odasına doğru koştum.

Cannon girişimi engelledi. "Oh, hayır, Prenses, dedim ki..."

"Kuralların canı cehenneme, Cannon! Andromeda neredeyse geldi ve senin muhteşem kışınla mutlu bir evlilik yaşamama rağmen misafir odasında uyuduğumu öğrenirse ne der sence? Nişan partisinde nasıl davrandığını sen de gördün," dedim. "Bu bilgiyi kendi lehine kullanacaktır." Durdum, kalbim sıkıştı. "Sence anneme ne der?"

Kaşlarını çattı. "Bunu yapar mı?"

"Evet. Bunu ve daha fazlasını yapar." İç geçirdim. "Ailem onu evden attı, bu ilk kez olmuyor, ve kalacak bir yere ihtiyacı var."

"Ve o seni ihanet etme potansiyeli olmasına rağmen onu burada mı istiyorsun?"

"Durum karmaşık."

"Belli ki," dedi, ama kıpırdamadı. "Üst sınıf dedikodu savaşını anlamıyorum."

"O benim kardeşim," dedim, gözlerimle yalvararak. "Sen Lillian için ne yapardın?"

Hareket etti ve odasının kapısını açarak beni içeri aldı. Bir anda, onun kokusu, yatağının yanındaki komodinde ve odanın karşısındaki koyu renkli ahşap şifonyerin üzerinde dağınık duran kitapları gibi, onun varlığının özü beni sardı. "Benden ne istiyorsun?"

Onun sözleri karşısında biraz eridiğime yemin edebilirim.

"Odama gidip şifonyerden kıyafetleri alabilir misin lütfen? Buraya herhangi bir yere atabilirsin. Umurumda değil. Elbiseler ve kıyafetler misafir dolabında asılı kalabilir, çünkü burada yer kazanmak için yaptığımızı söyleyebiliriz. Sadece günlük kıyafetler..."

"Hemen hallederim," dedi, lafımı keserek. Ben banyosuna girip yüz bakım ürünlerimi rastgele bir çekmeceye attığımda ortadan kayboldu. Sonra düzenlerim. Ya da düzenlemem. Ne kadar kalacağını bilmiyordum.

En az bir gece.

Bu da demek oluyor ki...

Arka duvara yaslanmış devasa yatağa baktım, bu gece Cannon'la o yatağı paylaşacağımı düşününce içimi heyecan kapladı. Vücudu benimkinin yanında, aramızda sadece birkaç santim mesafe...

"Giysiler hazır. Başka bir şey var mı?" Cannon'un sesi fantezimi böldü ve beni gerçeğe döndürdü.

Doğru. Şimdi sırası değil.

"Teşekkürler," dedim, o da giysilerimi yatağın karşısındaki şifonyerin boş çekmecelerine yerleştirmeyi bitirirken. "Ben gidip yatağı yapayım..."

"Bitti," dedi ve ben iç geçirdim.

"Teşekkür ederim."

"Bunu sürekli söylemene gerek yok," dedi. "Başka ne var?"

"Eğer çok zahmet olmazsa," dedim, ellerimi ovuşturarak. Dışarıda bir arabanın fren sesini duydum. "Şu şeyi bir daha yapabilir misin?"

Bana kaşlarını kaldırdı ve yüzüm kızardı.

"Beni seviyormuş gibi davranman mı? Nişan partisinde olduğu gibi mi? O burada kalacağı için senin için daha fazla çaba gerektireceğini biliyorum, ama ne kadar süreceği belli değil ve ben sadece..."

"Bir çaresini buluruz." Elini uzattı ve parmak eklemlerini nazikçe yanağıma dokundurdu. Bu tatlı, masum hareket içimi

beni sardı.

O okşamaya yaslandım, bana durmamı söylediği için minnettarlığımı içime attım.

Kapıya sertçe vurulan sesler aramızdaki gerginliği bozdu ve ben onun dokunuşundan sıyrıldım. Elini indirdi, ben yanından geçip odasından çıkarken çenesindeki kaslar seğirdi.

"Waze'in beni buraya getirme şekline *inanamazsın!*" Anne selam vererek, yanımdan geçip iki büyük Louis Vuitton çantasını yere bırakarak dedi. "Burası ne kadar şirin bir kasaba! Ve ev de daha da şirin!" İçeriye gözden geçirdi; temiz hatları, açık planı ve Cannon'un evi döşediği sade ama rahat mobilyaları inceledi. Bu evi "küçük" olarak nitelendirmek hiç de doğru olmazdı, ama kız kardeşim benden çok daha lüks zevklere sahipti.

"Lütfen, içeri gir," dedim, biraz alaycı bir şekilde, o kendini evindeymiş gibi hissederken. Mutfağı buldu ve bir bar taburesine oturdu, bu sabah doldurduğum meyve kasesine uzandı. Cannon sabah koşusundan önce muz yemeyi severdi.

Elma ile oynarken, bir bacağına diğerinin üzerine atıp elmayı ısırıldı.

Onun karşısına oturdum ve Cannon, sanki mesafeye ihtiyacı varmış gibi adanın diğer tarafında kalmayı tercih etti.

"Ne oldu?" diye sordum, o birkaç ısırık daha aldıktan sonra. "Bunları buradan mı aldın?"

Başımı salladım. "Sweet Water Çiftçi Pazarı'ndan."

"Charleston'dakilerden çok daha iyiler."

Ben yüzümü kaşlarımı kaşlarımı bunubütünhiç eğlen tarafından kaçmak kaçamak "Ne.

Olay."

O, öfkeyle nefes alıp, yarısı yenmiş elmasını adaya bıraktı, kaseinin yanında duran küçük meyve tabaklarına uzanmaya bile tenezzül etmedi.

Sabır. Nezaket. Şefkat.

"Annem ve babam aşırı tepki gösterdi," dedi. Sessizce bekledim.

"Öyle yaptılar," diye ısrar etti. Maskarasının siyahı gözlerinin altına bulaşmıştı, gözyaşlarından mı yoksa geç saatlere kadar dışarıda kalmasından mı, emin değildim. "Küçük bir kulüpten atıldım..."

"Hangi kulüp?" Hemen cevap vermediğinde içim cız etti. "O kulüp değil mi?"

Yavaşça başını salladı. Sonra gözlerini devirdi. "Sarhoştum ve Brittany ile kavga ettim. O bana... Neyse, ne dediği önemli değil. Bunun için birkaç tokat hak etmişti. Sonra saçımı çekti ve ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Gerald'ın beni omzuna *attığını* hatırlıyorum! İnanabiliyor musun? Ne *cüret!*" Dişlerini sıktı. "Babamın onu kovmasını sağlamalıydım."

Nefeslerimi sayarken, sakın görünüşümün altında öfke kaynıyordu. O anda konuşamazdım, çünkü konuşursam şunu söyleyecektim...

"Ailenin kır kulübünde o kadar şiddetli bir sarhoş kavgasına giriyorsun ki, güvenlik şefin seni, muhtemelen kendi güvenliğin ve diğer misafirlerin güvenliği için dışarı çıkarmak zorunda kalıyor, ve *sen* onu kovdurmakla tehdit ediyorsun?" Cannon'un sesi sertleşmişti, önceki yumuşaklığı kalmamıştı. "Bana öyle geliyor ki, ailen seni haklı bir nedenle kapı dışarı etti."

Dudaklarım açıldı, ama Anne'in ağzı açık kaldı.

Evet, ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum, ama o *benim* kardeşimdi.

"Orada oturup, o dövmele iğrenç herifin benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdım. "Önce şunu yap, Anne," dedim, ses tonumu bu kadar iyi kontrol edebildiğime şaşırarak. "Sakin kocam hakkında böyle konuşma. Burası onun evi. Ve hastalarına karşı tavırları hoş olmasa da, onun çatısı altında ona saygı göstereceksin. Bunu kabul edemiyorsan, seni Seasons'a yerleştirmekten memnuniyet duyarım."

Beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakakaldı. Cannon'a bir bakış attım, onun gözleri de aynı şekilde bana sabitlenmişti.

"İkincisi," dedim, dikkatimi tekrar ona çevirerek. "Davranışın için özür dilemeye çalıştın mı?"

"Tabii ki beni suçluyorsun." Başını salladı. "Neden buraya gelip içimi döküp normal kız kardeşler gibi davranabileceğimi düşündüm bilmiyorum."

Bu sözlerle irkildim. Onun da bildiği gibi, bu sözler beni derinden etkilemişti. Çünkü biz normal kardeşler değildik. Uzun zamandır öyle değildik. Sürekli ortadan kaybolan, genellikle aile etkinliklerini mahvettikten hemen sonra ortadan kaybolan biriyle ilişki kurmak zordu. Annemin kalbini defalarca kırmıştı ve dürüst olmak gerekirse, ondan bir kez daha pervasız bir karar almasını kaldırabilir miydim, bilmiyordum.

"Seasons'ı siktir et," dedi Cannon. "Belki de seni sokağa atmalıyız. Belki o zaman, elini ısırmaman gerektiğini öğrenirsin..."

"Cannon," diye azarladım, onun beni savunması kalbimin bir parçasını hafifletmesine rağmen. İç geçirdim, ama o konuşmayı kesti. "Anne," dedim, ona dönerek. "Sarhoş olan ve kavgaya karışan kişinin sen olduğunu itiraf ettin. Ondan sonra ne oldu? Çünkü özür dileseydin babamın seni kovmayacağını biliyorum."

"Gerald'ın hayalarına tekme atmış olabilirim,"

diye tısladı Cannon.

"Ve onu tacizle suçladın." Ben irkildim.

"Bu sabah özür dilemeye çalıştım," diye devam etti. "Önce Gerald'a, sonra anneme ve babama. Kabul etmediler. Sert sevgi gösterilmesi gerektiğini söylediler. Beni kovdular ve paramı kestiler. Arabam ve bu iki çantadan başka hiçbir şeyim yok."

"Çantaların bazı insanların arabalarından daha değerli olması iyi bir şey," diye mırıldandı Cannon.

"Hayatım?" dedim, sesim alaycı bir tonla. "Evet, prenses?" Benim ses tonumu taklit etti.

"Bize biraz zaman verir misin?"

"Tabii ki." Adadan uzaklaştı ve muhtemelen kişisel kütüphanesine gitti.

Gerçekten mutlu görüldüğü tek yer orasıydı.

"O hiç de korkutucu biri değil," diye mırıldandı Anne.

"Öyle değil," dedim. "Onu tanıdığında öyle olmadığını anlarsın." Ben de bunu yapmak için elimden geleni yapıyordum. "Neyse," dedim. "Planın ne?"

"Ugh!" Gözlerini devirdi. "Neden hep bir planım olması konusunda baskı yapıyorsun?"

"Peki, bir planın var mı?"

"Hayır!"

"Bu yüzden sana hep üniversiteye gitmeni söyledim. Bir iş bulmanı, bir projeye katılmanı, kendine bağımsız bir gelir kaynağı yaratmanı söyledim..."

"Evet, söyledin," diye sözümü kesti. "Ama neden bunu yapayım? Neden çalışıp, uğraşıp, senin gibi sıkıcı olayım? Her yere gidebilecek, her şeyi yapabilecek, herkesi görebilecek imkanlarımız varken?"

"Böyle durumlar olduğu için, işte bu yüzden!" diye bağırdım. "Ve ben ülke gezisi yapmıyorum diye sıkıcı olduğum anlamına gelmez! Ben kariyerimi, arkadaşlarımı ve ailemi seviyorum..."

"Kariyer, ha, ne komik." Başını salladı. "Tek yaptığın başkalarının parasını harcamak."

Derin bir nefes aldım, içimdeki öfkeyi yatıştırdım. "Belki de başka bir yerde daha rahat olursun."

Durumunun gerçekliği ona da ulaşmış olmalıydı, çünkü gözlerinde korku belirdi. "Gidecek başka yerim yok."

"Peki. Annemle babama bunu telafi etmenin bir yolunu bulana kadar burada kalabilirsin." Bar taburesinden indim. "Ama Anne, bir kez daha bana hakaret edersen, yemin ederim ki..."

"Özür dilerim," dedi, sesi öncekinden biraz daha alçak sesle. "Bu bir alışkanlık."

"Neden?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Çünkü sen mükemmelsin. İyi kız kardeş. Herkesin hayran olduğu, sevdiği ve tercih ettiği kişi."

"Ben mükemmel olmaktan çok uzağım." Diye iç geçirdim. "Ve en sevilen de değilim. Annem sana neredeyse hiç hayır diyemiyor, ama bana defalarca hayır dedi. Ayrıca babam senin için her şeyi yapar."

"Beni evden attılar ve paramı kestiler!"

"Bir saniye bile olsa, bunu sana olan sevgilerinden dolayı yaptıklarını düşündün mü? Potansiyelini, hayatını, içki içmeyi, aşırı hoşgörüyü ve kim bilir başka neler yapmayı boşa harcadığını görmekten bıktıkları için. Belki bir şeyin kalmadığında, her şeyi feda etmeye değer olanın ne olduğunu anlarsın."

Birkaç gergin dakika geçti, sonra ayağa kalktı. "Bana odamı gösterir misin? Haftaya kadar burada kalmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bavullarını kendin taşı."

Burun kıvırdı ama bavullarını aldı.

* * *

CANNON günün geri kalanında ortalarda görünmedi, erkeklerle uzun bir öğle yemeğine çıktı, bu yemek akşam yemeğine dönüştü, ardından da yemek sonrası hokey dedikoduları. Langley haklıydı, takım melodraması söz konusu olduğunda onlar da en az onun kadar kötüydü, bunu şeker gibi yiyorlardı.

Sonunda onun gece eve gelmeyeceğini kabul ettim ve onun devasa derin küvetinde uzun uzun banyo yaptım, küvetin yanındaki masada duran telefonumdan en sevdiğim sesli kitabı dinledim. Cannon'un benimle aynı yatakta uyuma fikri o kadar iğrenç gelmişti ki, Logan'ın ya da Connell'in evinde kalmıştı, ama nişan partisinde beni çok tutkulu bir şekilde öpmüştü. Vücudumu o kadar mükemmel okudu ki, sanki benim bile varlığından haberdar olmadığım tüm hassas bölgelerimi biliyormuş gibiydi. Yine de *burada* değildi.

Kalbim sıkıştı, ama bir saat sonra küvetten çıkarken duygularımı yuttum.

Kurulanıp losyon sürdükten sonra, koyu kırmızı geceliklerimden birini giydim, ipek kumaş ısınmış tenime serin bir his verdi, uzun bir günün yorgunluğunu atmak için yorganın altına girmeye hazırdım.

Banyodan çıkarken donakaldım, odadaki buhar beni yatak odasına kadar takip etti.

"Tanrı aşkına ne giyiyorsun?" Cannon, battaniyenin altına girmiş, parmakları arasında bir kitap tutarken sertçe sordu.

"Ne zaman eve geldin?" Elimi belime koydum.

"Banyo yaparken," dedi. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Dinlediğiniz sesli kitap... *ilginç geliyordu*." Bana kaşlarını kaldırdı ve yüzüm kızardı. Dinlediğim romantik roman, kahraman ve kahramanın ilk kez seviştikleri inanılmaz bir bölüme gelmişti.

"Evde olduğunu söyleyebilirdin." "Benim için endişelendin mi?"

Evet.

"Endişelenmen gereken bir şey mi var?" diye karşılık verdim. "Senin halledemeyeceğin bir şey olmadığını düşündüm."

Yine geceliğime baktı, açık kitabı göğsüne yaslanmıştı. Şimdi fark ettim ki göğsü *çıplaktı*. Onu sadece bir kez soyunma odasında görmüştüm ve şimdi bu kadar yakınımda... Tanrım, çarşafları çekip o dövmelemin nereye kadar uzandığını görmek istedim.

"Tekrar soruyorum," dedi. "Ne giyiyorsun sen?"

Eteğime baktım - tabii ki dekoltem görünüyordu, ama eteğin uzunluğu dantelli kenarı sayesinde popomu örtüyordu. "Bununla uyuyorum."

"Hayır, giymiyorsun."

"Evet, giyiyorum. Hava *sıcak*." Yatağa doğru adım attım ve o kitabını kapattı, bu hareket benim ilerlememi durdurdu.

"Klima var. Yedinci kural, yatakta bunu giyemezsin."

"Bu güneyde bir Temmuz, Cannon Price! Ne giymemi önerirsin?"

"Her şey!" diye homurdandı. "O hariç her şey." Kolunu dolabına doğru uzattı. "Orada bulunan herhangi bir şeyi al, bu daha iyi olur."

daha iyi olur."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı - gözlerindeki yoğunluk, vücudundaki gerginlikteki çılgın panik. "Senin tipin olduğumu düşünmemiştim," diye fısıldadım, sözlerimin koridorda, muhtemelen uyuyan ya da selfie çeken kız kardeşimin duyamayacağı bir mesafeye ulaşmamasını sağlamak için. "Beni çekici bulduğunu düşünmemiştim." Sesim biraz titredi, gerçek ve reddedilme hissi titremeyi tetikledi. Öpücüğü kesinlikle aksini söylüyordu... ama bunu bir şeyi kanıtlamak için mi yapmıştı? Benim de, onunla birlikte olduğu diğer tüm kızlar gibi, onun altında, şehvetle aklımı kaçırarak kadar çılgına dönebileceğimi mi kanıtlamak için?

"Başka bir şey giy." Bana kaşlarını kaldırdı.

Ses tonundaki talepkarlık, içindeki ilkel aciliyet, beni dolabına doğru koşturdu. Çünkü lanet olsun, o ses tonunu *sevmiştim*. Onu rahatsız etmeyi sevmiştim. Ve bir haftadır onun dudaklarının benimkilerle birleşmesini düşünüyordum.

Rastgele bir tişörtünü aldım, ipek elbiseyi bir köşeye atıp yumuşak pamuklu tişörtü başımdan geçirdim. Gri kumaş yıpranmış ve neredeyse kağıt kadar inceydi, omuzlarıma anında yapıştı ve uyluklarımla ortasında durdu. Koyu mavi bir Viking logosu göğüslerimin üzerinde duruyordu, dolaptan çıkarken kumaşın üzerinde belirginleşmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandı Cannon, kitabını tekrar masaya koyarak. "Bu daha da kötü."

Tişörte baktım ve omuz silktim. "Lise mi?" diye sordum.

O, kitabının kenarlarını biraz daha sıkı tutarak başını salladı. "Sevdiğim tek okul."

"Birkaç tane mi gittin?" diye sordum, bu sıradan soruyu kullanarak yatağın benim tarafına geçtim. Bomba imha ekibinin dikkatli parmaklarıyla çarşafı geri çektim. Cannon'un bir anda kaçabileceğinden endişelenerek yatağa uzandığımda kalbim durdu.

"Evet," dedi, kısa bir cevapla. "Annem öldükten sonra..." Boğazını temizledi. "Çok sık taşındım. Bir yıl içinde üç farklı okula gittim." Ben çıplak bacaklarımı çarşafın altına sokarken, o gömleği işaret ederek başını salladı. "O okul en uzun gittiğim ve en sevdiğim okuldu. Bir yıl boyunca."

"Bu önemli," dedim. Bir

kez daha başını salladı.

"Çıkarmalıyım." Yatağın kenarına doğru ilerledim, ama bileğime dokunan nazik bir el beni durdurdu.

"Yapma," dedi ve gözlerini kapatarak inledi. "Tanrı aşkına, hiçbir şey çıkarma."

Yumuşak bir kahkaha attım ve ona dönerek yanıma yattım.

O, kitabının sayfasını işaretleyip yanındaki komodinin üzerine koymadan önce zorlukla yutkundu. Lambayı kapattıktan sonra, beni tamamen şaşırtıp sevindiren bir şekilde, bana dönük olarak yanına uzandı. Gözlerimin karanlığa alışması birkaç dakika sürdü, ama alıştığında Cannon'ın gözleri benimkilere odaklanmıştı.

Aramızda sadece birkaç santim vardı ve kalbimin her atışı, o görünmez çizgiyi geçmek için bir yalvarış gibiydi. Aramızdaki boşlukta bir sıcaklık hissettim, o sıcaklık cildimin kenarlarını o kadar çok yaladı ve okşadı ki, acıyı dindirmek için bacaklarımı hareket ettirmek zorunda kaldım.

"Neden beşinci kuralı koyduğun?" diye karanlığa fısıldadım. "Sen bakiresin," diye fısıldadı.

"Bunu bilmiyordun," diye karşılık verdim. "Evime önceden hazırladığın bir kural listesiyle geldin. Neden bu kuralı koydun?"

"Persephone," diye inledi ve *Prenses* yerine benim adımı kullanması kullandığı için ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Çünkü sen beni hiç... istemedin mi?"

"Bunu babanın çalışma odasında cevapladığımı sanıyorum."

Bir nefes daha, kalbim yine titredi. "Çünkü ben senin tipin değilim?"

"Hayır."

Cevapları çok keskin ama bu keskinliği sevdim. "Çünkü beni inciteceğini mi düşünüyorsun?"

Nefesini bıraktı ve aramızdaki mesafeyi aşmaya cesaret etti, parmağının ucuyla çene hattımı okşamak için yeterli kadar. O tüy kadar hafif dokunuşa doğru eğildim, *daha fazlasını* arzulayarak.

Cannon elini geri çekip yastığının altına soktu. Sonra gözlerini kapattı, nefes alışması o kadar düzeldi ki uykuya daldığından emin oldum. Ona dokunacak cesareti kendimde bulamadığım için sırt üstü döndüm.

"Çünkü seni mahvederim," diye fısıldadı, tam da ağır uyku örtüsü üzerime çöktüğü sırada, sözleri fırtınalı denizde bir çapa gibi aramıza yerleşti.

Nasıl oldu da buraya geldim?

"Hmmm. Tamam, sanırım bu kadar yeter," dedi terzi, ölçü bandını benim aletimin olduğu bölgeden çıkararak, beni üzerinde durdurduğu küçük podyumdan indi. "Bacak iç kısmında kesinlikle bir inç açmamız gerekecek."

"Tamam." Kimse, rahatsız edici giysilerin penisini sıkıştırmasından hoşlanmazdı.

"Burada bekleyin Bay Price, yelek arkada." Adam, flörtöz küçük asistanını alıp dükkânın arkasına doğru yöneldi.

Özel dikim takım elbiselere karşı değildim. Bir sürü takım elbisem vardı. İtirazım, kayınvalidemin, bu unvan ne kadar sahte olursa olsun, şu anda arkamdaki lüks kanepede oturmasından kaynaklanıyordu.

"Cannon, canım, çentikli yaka mı yoksa sivri yaka mı tercih edersin?" Bayan VanDoren, terzinin seçenekler kitabını karıştırırken sordu.

"Hayır, hanımefendi, yok," diye cevapladım.

"Hmmm..." İki sayfa arasında göz gezdirirken kaşları çatıldı. Bana Persephone'yi çok hatırlatıyordu. Aynı ince, minyon vücuda ve mavi gözlere sahipti, ama gümüş çizgili sarı saçlarını Fransız topuzu şeklinde toplamıştı. Kadın klasik bir tipti, ama daha da iyisi, nazikti. "Bence çentikli yakalı, geniş omuzlarına daha çok yakışır." Beni hayal edebiliyormuş gibi kitabı havaya kaldırdı.

"Ne konuşuyoruz?" Andromeda, altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden atarak, ölçü odasına girdi.

"Merhaba canım. Neden yanıma oturmuyorsun?" Bayan VanDoren yanındaki koltuğu okşadı.

"Merhaba Cannon. Smokinle çok yakışıklı görünüyorsun." Beni tüylerimi diken diken eden bir bakışla süzdü. O bakışı çok fazla görmüştüm.

Beni bir meydan okuma olarak gören kadınların yüzlerinde defalarca gördüm. Hayatlarında bir kez Everest Dağı'na tırmanmak istiyorlardı, ama yüksek irtifada bir ev kurmak gibi bir niyetleri yoktu.

"Teşekkürler, Anne." Evimde geçirdiği ikinci gününde benden ona bu takma adı kullanmamı istemişti. Sekizinci günümüze girmiştik ve sürekli sızlanmaları ve talepleriyle hem Persephone'yi hem de beni sinir bozuyordu.

VanDoren gibi zarif, onurlu bir kadın nasıl bu kadar farklı kızlar yetiştirmişti? Öte yandan, gözlerinde bu kadar hayat olan bir kadın nasıl ölümcül bir hastalığa yakalanabilirdi?

Anne annesinin yanına oturdu ve kitaba baktı. "Çok güzel seçenekler var. Sephie'nin bana anlattıklarına göre, smokinleri pek sevmiyorsun."

"Boynuma sıkı gelen hiçbir şeyi sevmem," diye cevapladım, terziye istediğimde yakama fazladan bir buçuk santim eklediği için memnuniyetle. "Yine de düğün için smokin giymeye razı mısınız?" Bayan

VanDoren endişeyle sordu.

"Persephone öyle istiyor," diye cevap verdim basitçe. Kadın benden G-string ve pasties giyip gelmemi isteseydi, muhtemelen sadece onun gülümsemesini görmek için yapardım. Son zamanlarda çok üzgündü. Kız kardeşinin ezici varlığı ve doktorun annesine donör bulamaması nedeniyle hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de kendimi onunla aynı durumda buldum.

"İkiniz birlikte çok güzel bir hayat süreceksiniz," dedi Bayan VanDoren hafif bir iç çekerek. "Bunu yapmama izin verdiğiniz için çok mutluyum. —bu küçük olayı planlamak. Küçük Sephie'nin koridorda yürüdüğünü görmek benim için çok önemli." Hafifçe titreyerek bana gülümsedi. "Şimdi, smokin provasına zaman ayırsa ne güzel olurdu," diye takıldı.

"Mümkün olursa geleceğini söyledi. Persephone inanılmaz derecede meşgul bir kadın," diye cevap verdim ve terzi geri geldiğinde başımı salladım. "Kariyerini çok seviyor ve vakıfla Charleston'da çok iyi işler yapıyor."

"Hepimiz onunla gurur duyuyoruz," dedi Anne sıkı bir gülümsemeyle.

"Elbette gurur duyuyoruz," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Ve Cannon, bizi burada ağırladığın için gerçekten minnettarım. Annen yanında olmadığına göre."

"Acaba sevgili annem nerede?" diye sordu Anne, sehpadan bir şişe su alarak.

Midem kasıldı.

"Ben küçükken öldü. O benim için mi?" diye sordum terziden, konuyu aniden değiştirerek annemin ölümünün tartışılmayacağını ima etmek istedim.

"Evet, Bay Price." Terzi bana yelegei uzattı, ben de giydim ve avokado yeşili kumaşı smokin gömleğinin üzerine ilikledim.

"Rengi tamamen yanlış!" Bayan VanDoren ayağa kalkarak azarladı.

"Bu sipariş ettiğiniz renk, Bayan VanDoren," diye temin etti terzi. "Kesinlikle değil. Belki 1974 yılındaysak ya da bebek kusmuğu rengi arıyor olsaydık, ama sizi temin ederim ki sipariş ettiğimiz renk bu değil."

"Sipariş burada," dedi asistanı, defterini karıştırarak. "Renk geçen hafta Andromeda VanDoren tarafından mı sipariş edildi?"

Anne ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Senin istediğin gibi gümüş rengi sipariş ettim anne."

"Oh," asistanın kaşları çatıldı. "Gümüş renginden sadece iki numara farklı var, belki yanlış yazmışımdır?"

"Tabii ki yanlış yazmışsındır." Anne kaşlarını kaldırdı. "Ve düğünden önce bunu düzeltmen iyi olur."

Anne'in numara numarasını bilerek yanlış verdiğine tüm yıllık maaşımı bahse girerdim. Persephone düğünü her gündeme getirdiğinde, Anne bütün hafta boyunca huysuz bir cadaloz gibi davranmıştı.

"Tamam," Bayan VanDoren kızını sakinleştirmek için elini uzattı. "Eminim bir çözüm bulunabilir. Panik yapmayalım. Claude, arkaya geçip elinde ne tür kumaşlar var bir bakalım. Cannon, bir saniye bekler misin?"

"Hayır, hanımefendi. Ben burada beklerim." Hayatımın içine düştüğü bu boktan durumun tek amacı kadını mutlu etmekti, bu yüzden görevimi yerine getirebilmek için dükkan kapanana kadar burada bekleyecektim.

"Teşekkürler, canım." Üçü prova odasından çıkarken, beni Anne ve şiddetli bir baş ağrısıyla baş başa bıraktılar.

"Neden ona Sephie demiyorsun? Sana bunu sormak istiyordum." Anne yaklaşarak sordu.

"Çünkü Sephie bir çocuk ismi, Persephone ise yetişkin bir kadın," diye cevapladım, gömleğin manşetlerini inceleyerek.

"Hmmm. Öyle mi gerçekten?" Anne, podyumun etrafında dolaşarak pantolonumu incelerken meydan okurcasına sordu. "Kıyafet sana çok yakışmış." Popomu avuçlayıp sıktı. "*Gerçekten* çok yakışmış."

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye öfkelenerek ondan uzaklaştım. Bir kadın ilk kez iznim olmadan bana dokunuyor muydu? Hayır. Bazı hayranlar sınırları pek anlamıyordu. Ancak, ilişkide olduğum bir kadının kız kardeşi bunu ilk kez yapıyordu.

Persephone ile gerçekten bir ilişkin mi var? Yoksa sadece evli misin?

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Anne kürsüye çıktı ve sanki onun yaklaşımını hoş karşılayacakmışım gibi hemen bana doğru geldi.

"Geri çekil lan," diye uyardım onu platformdan inerken. "Kız kardeşinle evliyim." Tanrım, Persephone'ye söylediğimde çok üzülecekti.

O alaycı bir şekilde güldü. "Evli misin? Ne olmuş yani? Kız kardeşler paylaşır." Omuz silkti.

"Ben GAP'tan alınmış bir süveter değilim," diye fısıldadım, annesinin duymamasını umarak. Bu, "Annemi Mutlu Etme" görevini kesinlikle mahvederdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yerimden kıpırdamadım. Onun beni lanet olası dükkânın içinde kovalamasına izin vermeyecektim.

"Sanki GAP'tan alışveriş yapar mışım gibi." Avını gözetler gibi bana bakarak ilerledi. "Hadi ama Cannon. Hem buz pistinde hem de kadınlarla olan ününü biliyorum. Senin gibi bir erkeğin, kardeşim gibi soğuk, kırılgan bir prensesle tatmin olması imkansız." Sırıttı. "Çünkü onun bir erkeği nasıl memnun edeceğini bilmediğini çok iyi biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, evde ihtiyacı olanı bulsaydı, hiçbir erkek senin kadar sürekli hayal kırıklığına uğramış görünmezdi."

"Sen kafayı mı yedin?" Öfke göğsümde şiddetli ve inkar edilemez bir şekilde filizlendi. Hayatımda hiç bir kadına elimi sürmedim, ama bir çocuğun başına gelebilecek en berbat durumlarda bile Anne gibi bir yılanla hiç karşılaşmadım.

"Anlamadım?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Lanet olsun, o kadar alışmışsın ki, seni istemediğimi anlayamıyor musun? Seni isteyerek dokunmamın imkanı yok mu? Persephone *benim* istediğim *her şey*. İstediğim *her şey*. O yüzden tekrar soruyorum, sen kafayı mı yedin?" Onun iddia ettiği gibi cinsel açıdan gerçekten tatminsiz olup olmadığının bir önemi yoktu. Evet, sinirlerim gergindi. Her gece Persephone'nin yanında yatarken, acaba bu gece sonunda patlayıp kütüphanede bana sunduğu her şeyi, istediğim her şeyi alacağım mı diye merak ediyordum. Kontrolüm, karım söz konusu olduğunda tek bir

ince, yıpranmış bir iplik gibiydi, ama istediğim başka kimse yoktu.

Anne'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ama benden uzaklaştı, ben de bunu bir zafer olarak saydım.

"Kesinlikle öyle!" Persephone kapıda duruyordu, çok öfkeli ve bu yüzden daha da güzel görünüyordu. Ve *lanet olsun*, annesi de diğer kapıda duruyordu.

"Sephie..." Anne avuç içleri dışa bakacak şekilde döndü. "Yanlış duydun..."

Persephone ilerledi. "*Yanlış* duymadım." "Kızlar," anneleri yumuşak bir sesle yalvardı.

"Hayır, anne," Persephone başını salladı ama Anne'den gözlerini ayırmadı. "Son üç evliliğini mahvetti ve bu onun suçu. Eğer kocamla benim aramıza girmeye çalışırsa, lanet olsun ona."

Vay canına, karım çok sertmiş. Görünüşü aksini gösteriyor olsa da, uysal bir kedi yavrusu değildi. O, pençeleriyle tam bir yetişkin dişi kaplandı. Bir yıl önce onun yerine ben devreye girip durumu hallederdim, ama o kendi başına başa çıkıyordu. İçimi kaplayan duygu neydi? Gururdu.

"O..." Anne başladı.

"*Hepsini* duydum!" Persephone sertçe çıkıştı. "Şimdi annemizin iyiliği için, arabama binmeni söylüyorum, böylece seni evime götürebilirim, orada eşyalarını hemen toplayabilirsin." Tatlı güneyli aksanı olsa da, sözleri çok etkileyiciydi.

Karımın "eşyalarını topla", "*siktir git*" ve *lanet*" kelimelerini kullanmasıyla dudaklarımın bir köşesi yukarı kalktı.

"Oh... ama..." Anne, başını sallayan annesine baktı. Sonra bana döndü.

"Ne? Sana yardım edecek miyim sanki? Evimizde *karımın* sözü geçer." Omuz silktim.

Yenilgiye uğrayan Anne çenesini havaya kaldırdı, çantasını kanepeden aldı ve Persephone'nin önünden dükkandan çıktı.

"Evde görüşürüz?" diye seslendim.

Dönüp bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Çok geç kalma." "Hemen arkandan geliyorum."

Bu sözle Persephone dükkandan çıktı. Sessizliği Bayan VanDoren'ın kekelemiş bir iç çekişi bozdu.

"Onlar için endişelenme," diye onu sakinleştirdim, oturtup ona bir şişe su açtım. Sırtını dik tutarak ve titrek ellerle suyu yudumladı. "Çok üzgünüm, Cannon. Andromeda... o..." Gözlerini sıktı.

"Bana özür borçlu değilsin."

"Özür borçluyum. Ben sadece... İki kızımı da seviyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum. Onlar da biliyor. Ve halledecekler. Merak etme." Şoförünün kapının yanında beklediğini gördüm.

"Nereden biliyorsun?"

"Birincisi, Persephone onu eve bırakmayı kabul etti. Onu yürümek zorunda bırakmayacak. İkincisi, onlar kardeş. Ben kardeşim için her şeyi yaparım."

Dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ama başını salladı. "Doğru. Sen iyi insanlardansın, biliyor musun? Persephone'nin parlak zırhlı şövalyesi." Yanağını okşadı, ben de izin verdim.

Teşekkürlerimi mırıldandım ve düşüncelerimi kendime saklayarak, şoförüyle birlikte arabasına güvenle binmesini sağladım.

Ben Persephone'nin şövalyesi değildim. Onun kişisel şeytanıydım.

Smokinimi çıkardım, Persephone'nin en sevdiği rahatlatıcı yemek restoranından paket servis aldım ve eve döndüm. Anne ile birlikte öfkeyle çıkalı yaklaşık bir buçuk saat olmuştu, yani kız kardeşi ile ilgilenmek için bir saati vardı.

Bir elimde paket servis çantasıyla, beni neyin beklediğini bilmeden garajdan eve girdim.

Anahtarlarımı kapının yanına asarken, çamaşır suyu kokusu burnumu yaktı. Ama bugün pazartesi ya da perşembe değildi, yani hizmetçimiz Margaret burada değildi.

"Persephone?" Dişçi kokusunun en yoğun olduğu mutfağa girerken seslendim. "Bir cesedi ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsun? Çünkü bunun için kostik soda kullanmak en iyisiymiş diye duydum."

"Buradayım." Mutfağın köşesindeki tezgahı ovuşturuyordu.

"Her şey yolunda mı?" Yiyecekleri tezgaha koydum ve dikkatlice karıma yaklaştım. Persephone'yi tanıdığımdan beri onu hiç bu kadar... çılgın görmemiştim.

"Tabii ki her şey yolunda!" diye bağırdı ve granit yüzeyi o kadar sert ovuyordu ki, orada kalıcı bir çukur oluşup oluşmayacağını merak ettim. "Neden yolunda olmasın ki?"

"Prenses..."

"Bana öyle deme! O bana... ne demişti? *Soğuk, kırılğan küçük prenses* mi demişti?" Biraz sola doğru kaydı ve daha da sert bir şekilde ovmaya başladı.

"Sen hiçbiri değilsin," dedim yumuşak bir sesle.

"Eve döndüğümüzde onu duymalıydın." Başını salladı, süngeri ters çevirdi ve tekrar başladı. "Seni asla elde tutamayacağımı söyledi. Senin gibi bir erkeğin benim gibi bir kadından daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyledi. Seni ona bırakmam gerektiğini, çünkü o zaman en azından benimle kalacak kadar tatmin olacağını söyledi. En kötüsü de, belki de haklıdır!"

Kollarımı ona doladım ve her iki elimle birer bileğini tuttum. "Süngeri bırak. Tezgahımızı mahvediyorsun."

"Bu bizim tezgahımız değil!" diye bağırdı, sünger granit tezgaha çarptı. "Bu senin tezgahın, çünkü biz gerçekten evli değiliz! Kasadaki evlilik cüzdanında ne yazdığı umurumda değil!"

Kalbim sadece acımadı. Onun sesindeki acıdan dolayı yüreğim parçalandı. Hızlıca lastik eldivenlerini çıkardım, sonra onu kollarımın arasına aldım ve tezgaha yaslayarak, ben konuşmadan kaçmaması için onu tutturdum.

"Persephone."

Bana bakmayınca, çenesini kaldırdım ve gözyaşları ve öfkeyle parıldayan mavi gözlerini gördüm. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Kız kardeşini istemiyorum." Gözlerini kaçırdı, ben de bakışlarını tekrar bana çevirene kadar bekledim. "Seninle evli olmasam bile onu istemezdim."

"Bunu takdir ediyorum." Ne kadar hanımefendi.

"Yasal olarak evliyiz. O tezgah yarı yarıya senin. Eğer kişisel bir hakaretmiş gibi ovmaya devam edersen, *tamamen* senin olacak."

Dudakları gülümsemeye çekildi, ama gülümseme çabuk kayboldu. "Sadece çok kızgınım. Çok "Lanet olsun, *çok* kızgınım."

"Kahretsin, küfür ettiğinde çok seksi oluyorsun," diye sırtarak mırıldandım. "Gülümsediğinde çok güzelsin."

Gözlerimi kırptım. Muhteşem, seksi, becerilebilir... Bunlar benim alıştığım iltifatlardı. "Sen her zaman güzelsin."

Dudakları aralandı.

Boğazımı temizledim ve geri çekildim. "Öfkeyi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu, soğuk olmadığımı kanıtlamak için kıyafetlerimi çıkarmayı da içeriyor mu?"

Kahretsin, bu kelime onu gerçekten çok etkilemiş olmalı ki bu kadar üzerinde duruyor. "Hayır, ama senin üşümeni gerektirir."

Kaşları çatıldı ve ona beni takip etmesini işaret ettim. Mutfaktan geçip koridordan bodruma inen merdivenlere doğru yürüdük. Aşağı inerken ışığı kapattım ve arkamızdan kapıyı kapattım, sonra merdivenlerin altına yaklaşıncaya kapıyı açtım.

Buz pateni pistinin kapısını kapattığımda soğuk hava yüzümüze çarptı.

Persephone, bu evin neden sadece iki yatak odası olduğunu görünce ağzı açık kaldı. Bodrumun tamamı yarım buz tabakasıyla kaplıydı. "Bu harika."

"Bana oldukça pahalıya mal oldu, ama sinirlendiğimde insanları dövmekten alıkoyuyor, bu yüzden kefalet parasını fazlasıyla karşıladığını düşünüyorum." Onu lastik zeminli koridordan geçerek benim kişisel soyunma odam olarak kullandığım oyuğa götürdüm. Orada dört adet devasa ahşap dolap vardı. "Bunun burada olduğunu hiç fark etmedin mi?"

Ona yepyeni bir çift paten uzattığımda başını salladı. "Bana evi gezdirirken bodrum kapısını gösterip 'benim' diye homurdandın, ben de uzak durdum."

Bir erkeğin mahremiyetine saygı duyan bir kızı sevmemek elde değil. *Sevmek* mi? Bu düşünceyi kafamdan hemen silip attım.

"Bunlar senin bedenin. Sen taşındığında senin için yaptırmıştım." Hızla patenlerimi alıp geniş ahşap bankın üzerine oturdum.

"Çok tatlısın," diye fısıldadı, parmaklarını lavanta rengi bağcıkların üzerinde gezdirerek. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Arkamdaki dolabı işaret ettim. "Orada temiz bir sweatshirt var, üşümezsın."

Yoga pantolonuna ve tişörtüne baktı. "Oh. Doğru. Anne'i taksiye bindirdikten sonra üstümü değiştirdim."

Spor pantolonumun altında patenlerimin bağcıklarını bağlarken kaşlarımı kaldırdım. "Şoför yok mu?"

"Hayır. Canı cehenneme."

Güldüm, sonra o benim sweatshirt'ümü giydikten sonra patenlerini bağlamasına yardım ettim. "Yeni olduklarında sert olurlar. Onları giyerek yumuşatman gerekecek."

"Burada kayabilir miyim?" diye sordu, buzun üzerine doğru yürürken. Adımları sağladı. İyi, bir süre paten kaymıştı.

"Ne zaman istersen." Benim sopalarımından birini ve onun için aldığım sopayı aldım, sonra puck kovalarını da alıp buzun üzerine çıktım. "Kayabilir misin?"

"Biraz." Buzun üzerine kolayca kaydı. "Ama hiç hokey pateni giymedim. Sadece artistik paten giydim."

O pistte küçük bir tur atarak patenlerini denerken, ben de diskleri ağdan yaklaşık üç metre uzağa yığdım. Sweatshirt'üm onu gölgede bırakıyordu, neredeyse dizlerine kadar geliyordu. O giysinin içinde şekli neredeyse yoktu, ama onu hiç bu kadar seksi görmemiştim. Saçları topuz yapılmıştı, boynunun çizgisini ortaya çıkarıyordu ve sırtında benim numaramla kayarken onu gördüğümde içimdeki ilkel bir şey uyandı ve dikkatimi çekti.

"Tamam, buraya gel ve öfkeni boşalt," dedim, sopasını uzatarak.

"Oh, ben solakım," dedi. "Biliyorum. Bu solaklar için bir sopa."

Gözleri parladı. "İnsanların sana atfettiğinden çok daha fazlasını fark ediyorsun fark ediyorsun."

"Aslında değil. Sadece *seninle* ilgili her şeyi fark ediyorum. Şimdi atış yap." O yorumdan sonra yüzünü görmek zorunda kalmamak için kenara çekilip birkaç atış yaptım. Neden böyle dediğimi bile bilmiyordum, sadece onun çekici olduğunu hissetmesi gerektiğini, kız kardeşinin söyledikleriyle kötü ve yanlış bir kaltak olduğunu bilmesi gerektiğini biliyordum.

"Daha aşağıya," diye elini işaret ettim. "Golf sopası gibi tutamazsın."

Tekrar vurdu ve bin dolarlık sopa tamamen yanlış bir açıyla buza çarptığında içim cız etti. "Bunu bile doğru düzgün yapamıyorum!"

Kayarak yanına gittim ve birkaç santim ötesinde durdum. "Yardım edeyim."

"Nasıl böyle kayabiliyorsun?" Başını salladı. "Yani, NHL'de en hızlı patenci olduğunu biliyorum, ama cidden sanki o şeyler ayağının bir parçasıymış gibi hareket ediyorsun."

"En hızlı patenci *falan*," diye mırıldandım ve onu döndürürken yine sıırıttım. "Benim en önemli özelliğimi küçümsemeyi sana bırakıyorum." Kollarımı arkadan ona doladım ve doğru tutuşu yapması için ellerimi onun ellerinin üzerine koydum.

"Sen aklıma geldiğinde hiç aklıma gelen bir şey olmadı." Başını çevirdi, dudakları neredeyse yanağıma değecekti.

Siktir, yine elma çiçeği gibi kokuyordu ve koku doğrudan sikime gitti. Son altı haftadır bu kadınla yaşadıktan sonra, onun üzerimdeki etkisinin azalacağını ummuştum, ama öyle olmadı. Onun hakkında sevdiğim daha fazla şey buldum ve ona bakmak için daha fazla fırsatım oldu, bu da onun hakkında sevdiğim daha fazla şey bulmamla sonuçlandı.

"Peki, o zaman beni düşündüğünde aklına ne geliyor?" Onu zorladım, kollarını çekimden geçirdim.

"İlk izlenimim reflekslerindi." Gülümsedi ve yemin ederim ki, göğsümün çatladığını hissettim. "Çünkü beni yakaladın."

"Koridorda. Hatırlıyorum." İkinci atışından sonra geri çekildim, kendi ritmini bulmasına izin verdim.

"Sonra ne kadar zeki olduğunu fark ettim. Ardından inatçılığın geldi." Omuzlarını silkti, ama ağa daha fazla şut atmak için döndüğünde hala gülümsüyordu.

"Hmmm."

"Bu yalan..." Bana döndü, patenlerinde bir saniye sallandı, ama dengesini yakaladı.

"Ben inatçı değil miyim?" Puck'ı kaleye fırlattım ve sağ üst köşeye isabet ettim.

O da şutumu takip etti ve gözlerini devirdi. "Oh, hayır. Sen bir katır kadar inatçısın. Yani, önce reflekslerini fark ettim, ama sonra sana baktım ve senin gördüğüm en güzel erkek olduğunu düşündüm."

Sopamı tutan elim gevşedi ve neredeyse düşürüyordu. "Hala öyle düşünüyorum."

"Dövmelerin seni korkutacağını düşünmüştüm." Parmaklarım göğüs kafesimin üzerine yayıldı, onun sözlerinin uyandırdığı parıltıyı silmeye çalışıyordum.

"Hayır." Kayarak bana yaklaştı, durduramayınca hafifçe bana çarptı. Onu dengelemek için dirseklerinden tuttum, sonra bıraktım. "Beni hiç korkutmadın. Kızdırdın mı? Kesinlikle. Sinirlendirdin mi? Her gün. Ama seninle güvende olduğumu hep biliyordum."

"Öylesin." Sözlerim utanç verici bir şekilde kaba çıktı.

"Biliyorum. Sanat eserleri senin gerçek kişiliğini gizleyemez, Cannon." Yutkundu ve başka yere baktı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Öfkemi kesinlikle kontrol edilebilir bir düzeye indirdin." Bana yarı yürekli, sahte bir gülümseme attı ve buz pistinden kayarak uzaklaştı.

Buz üzerinde daha sonra temizlemem gereken bir dağınıklık bırakmıştık, ama yedek kulübesinden gelen o küçük öfke patlaması bana Persephone'nin

daha büyük bir dağınıklık yarattığını anladım, bu yüzden ona doğru kaymaya başladım.

Buzdan çıktım ve sopamı onun sopasının yanındaki rafa koydum. "Neden eve getirdiğin yemeği iptal edip dışarıda yemiyoruz? Hey, ne oldu?" "Hiçbir şey. Git kay."

Elleriyle ağzını kapatarak boğuk bir sesle konuştu başını tutarak oturduğu bankın üzerinden geldi.

"Saçmalık." Önüne diz çöktüm ve patenlerinden birini kucağıma aldım. Ayakları benimkilere göre çok küçüktü. "Konuşmaya başla." Parmaklarımla hızlıca bağcıkları çözdüm.

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı ve öpülesi dudaklarını büzdü. "Sen benimle konuşmuyorsun ki."

"Konuşması gereken de ben değilim." Onun baldırını hafifçe kavradım ve patenini çıkardım.

"Çünkü sen çok dengeli, açık bir kitapsın."

Haklıydı. Kahretsin, işte bu yüzden ilişkilerden her ne pahasına olursa olsun kaçınıyordum. Hayatımı olduğu gibi seviyordum ve eski meseleleri konuşarak gündeme getirmek istemiyordum. Ama hoşuna gitmeyen bir şey bulduğunda sorun etmediği sürece, benim hakkımda biraz daha fazla şey bilmesini umursamıyordum.

"Tamam. Sen benim soruma cevap verirsen, ben de seninkine cevap veririm," dedim ve bir sonraki pateni alıp kucağıma koydum.

"Bana ilk izlenimin neydi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona bir bakış attım, sonra patenini çözmeye odaklandım. "Çok sakar olduğun."

Alaycı bir şekilde güldü. "Cidden mi? Ben sana *güzel* diyorum, sen bana sakar mı diyorsun? Bu oyun berbat."

Parmaklarımla bağcıklarını kolayca çözdüğümde gülümsedim. Sonra aynı hareketi bacağına da yaptım, baldırını kavrayıp patenini çıkardım, ama bu sefer paten yere düştüğünde bacağını bırakmadım. "Düşmene izin veremezdim. Minik ve cam kadar narin görünüyordun, yere düşersen paramparça olursun diye korktum. Mantıksız, ama ilk düşüncem buydu."

Reaper kapüşonlu sweatshirt'ümün üzerinden bakışlarımı kaldırdım ve gözlerinin zaten bana dikildiğini gördüm, ona nasıl vereceğimi bilmediğim bir şeyi arıyordu. Ama vermek istiyordum. Hayatımda ilk kez, iktidar konumunda olmayan birini memnun etmek istiyordum. Eski çocukluk alışkanlıkları kolay kolay yok olmuyordu.

"Küçük. Evet, sanırım *boyum* kısa." Omuzlarını silkti.

"Sanırım mı?"

"195 cm boyunda birinin yanında herkes kısa kalır." Yüzünde bir gülümseme yayılırken burnu kıışı.

"Doğru." Beni etkileyen gülümsemesiydi. "Bence bir melek gibi görünüyorsun."
Nefesini içine çekti, gözleri parladı.

"Seni ayağa kaldırdım ve gözlerin..." O anı hatırlayarak gözlerimi bir saniye kapattım. "Seninle ilgili her şey beni derinden etkiledi çünkü senin asla sahip olamayacağım türden bir kadın olduğunu biliyordum."

Aramızdaki hava, sadece onun yanında hissettiğim o elektriksel yükü yoğunlaştı.

"Tamam." Neden ona sahip olamayacağımı sormadan başını salladı. Bu kadın, benimle ilgili konularda ne zaman ısrarcı olması, ne zaman vazgeçmesi gerektiğini tam olarak biliyordu. "Andromeda'nın söylediklerini düşünüyordum."

Ben de başımı salladım, her şeyin bu kadar olduğunu düşündüm. "Ve?"

"Belki de ben soğuk biriyimdir. Belki de bu yüzden 24 yaşında hala bakireyim." Kendini alaya alan bir şekilde hafifçe güldü. "Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir istek duymadım, anlıyor musun? Üçüncü aşamaya gelmediğimden değil. Geldim. *Tamamen* deneyimsiz falan değilim. Ama erkek arkadaşlarım seks için bana baskı yaptığında, ilişkiyi bitirirdim, çünkü gerçekçi olalım. Biriyle altı aydır çıkıyorsan ve hala onunla yatmak istemiyorsan, bir sorun var demektir."

Aniden, onunla üçüncü aşamaya gelen adamın adını öğrenmek ve onun ellerini kalıcı olarak ortadan kaldırmak istedim. *Çok mu kıskançım?*

"Katılıyorum. Ve sen soğuk değilsin." Ellerim dizlerine kaydı. "Bunu küçük bir öpücükten anlayabilir misin?"

"Evet. Ama bunu, beni randevu müzayedesinde satın aldığın anda anlamıştım."

Yanakları kızardı. "Doğru. O. Ben sadece seni kurtarmaya çalışıyordum

"İkinci sıradaki seksi esmerden mi?" diye alay ettim.

"Seksi miydi?" Persephone bana masummuş gibi göz kırptı. "
Sanırım fark etmedim."

"Doğru. Bak, soğuk ya da seksten korkan hiçbir kadın, babasının çalışma odasında bir ağaca tırmanır ve sonra elini amına bir dantel parçası kadar yaklaştırdığında devam etmesi için yalvarır." İşte. Söyledim.

Çenesi düştü.

"Bunu daha az kaba bir şekilde ifade edemedim." Omuz silktim.

"Çok iyi ifade ettin." Elleri dizlerinin iki yanındaki bankın kenarlarını kavradı. "Durmanı istemedim."

"Persephone." Boğuk bir yalvarış gibi çıktı. Ne için? Durması için mi? Yoksa devam etmesi için mi?

"Kız kardeşim haklı mıydı? Seni bu evliliğe bulaştırdığım için... tatmin olmanı engelliyor muyum?"

"Seninle tanıştığım günden beri tatmin olmadım," itiraf ettim, dürüstlüğümün sonunda başıma bela olacağını bilerek. "Ama son birkaç aydır seks yapmadığım için kontrolümü kaybedecek miyim diye soruyorsan, cevap hayır. Kız kardeşinin söylediği şeye gelince, seni öpmekten, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir cinsel ilişkiden daha fazla tatmin oldum." Bu doğrudu. Persephone'yi gördüğüm andan itibaren seks artık tatmin edici gelmemeye başlamıştı. Fantezime kapılıp onu altımda olduğunu hayal etmekten vazgeçmek için esmer kadınları aramaya başlamıştım.

"Seni başka bir kadınla gitmeni görmek istemediğim için satın aldım," diye fısıldayarak itiraf etti.

"Hayır." Ellerim gerildi, ihtiyacım yoğunlaşıp sikimde kalın ve ağır bir şekilde birikince, ellerim onun uyluk ortasına kadar kaydı. Bu kötü bir fikirdi. Aramıza duvar örmemiz gerekiyordu. Çekiciliği görmezden gelmemiz gerekiyordu. Bu işin iki şekilde bitebileceği belliydi: kötü ya da berbat bir şekilde.

"Doğru," diye tersledi. "Senin başka biriyle randevuya çıktığını düşünmek istemedim. Dedikodulardan senin maceralarını duymadığımdan değil, ama o gece seni başka biriyle randevuya gönderdiğimi bilmek dayanılmazdı."

Dizlerimin üzerine çökerek, ikimizi aynı seviyeye getirdim. "Hayır. Beni satın aldın çünkü benim başka biriyle *seviştiğimi* düşünmeye dayanamıyordun. Randevuyla hiçbir ilgisi yoktu." Uyluklarını ayırdım ve aralarındaki boşluğu doldurdum, aramızda sadece birkaç santim kalmıştı.

"Belki." Nefesi kesildi.

"Belki falan yok, Prenses." Ellerim uyluklarından kalçalarına kadar yükseldi.

"Yapma..."

"Sana *Prenses* diyorum çünkü benim için sen dokunulmazsın. Sen benim ligimin o kadar uzağındasın ki, kraliyet ailesinden olsan da fark etmez. Soğuk ya da kırılgan olduğun için değil, çünkü değilsin. İçindeki tutkuyu hissettim ve her gün bana narin olmaktan çok uzak olduğunu kanıtlıyorsun. Kız kardeşinin söyledikleri için beni cezalandırma ve onun kafana girmesine izin verme. Sana *Prenses* diyorum çünkü sen kusursuzsun. O gün koridorda gördüğüm şey buydu.

koridorda gördüğüm şey buydu. Sana her baktığımda gördüğüm şey bu. Sen. Kusursuzsun.

Ona itiraf ettiğim şeyi kavrayamadan, ağzı benim ağzıma yapıştı. Dili dudaklarımın kenarını yaladı ve ben içgüdüsel olarak ağzımı açtım, sonra onun tadı ve hissi karşısında inledim. Lanet olsun, hayal etmemiştim, abartmamıştım. Aramızdaki kimya patlayıcıydı.

Elimi ensesine götürdüm, sonra parmaklarımı saçlarına kaydırdım, onun küçük dağınık topuzunu mahvettiğimi umursamadan. Sonra başını eğdim ve onu sert ve derin bir şekilde öptüm, geçen haftaki tüm ihtiyacımı ve hayal kırıklığımı ona aktardım. O lanet olası ipek geceliğiyle banyomdan çıktığında istediğim gibi onu öptüm. Her sabah yanımda huzurla uyurken istediğim gibi.

O da boynumun arkasını kavradı ve beni kendine sıkıca çekti, geri çekildiğimde hafifçe inledi, sadece tekrar ona düşmek için. Ona zaten bağımlı hale gelmişken, bu kadından nasıl uzaklaşabilirdim ki?

Tanıştığımız andan itibaren ona bağımlıydım.

Elleri göğsümden aşağı kaydı ve gömleğimin karnımın üstüne çıktığını hissettim. Öpüşmemizi kesip, o gömleğimi çıkarırken kollarımı kaldırdım. Vücudumu, sadece takdir dolu aç gözlerle süzdü. Sonra parmakları cildimin hemen *üzerinde* gezindi, şüphesiz soyunma odasında nasıl tepki verdiğimi hatırlayarak, sol omzumdan ateş püskürten ejderhadan, göğüs kaslarımın üzerinden uzanıp göğsümün ortasında yer alan alevli, taçlı kalbi kavramaya çalışan mürekkepli ellere kadar dövmelerimi havada izledi.

"Boş olan tek yer burası," diye fısıldadı, parmakları renksiz, boş kalbi çerçevelerken. "Neden?"

"Kimsenin bana sahip olmadığını hatırlatmak için."

Bakışları benimkilere kaydı, ama ben onun boynumdaki dövmeleri incelemeyi bitirmesine izin verdim, ta ki yüzümü avuçlayana kadar. "Sen olağanüstü birisin."

Cevap olarak onu öptüm, göğsüme çekip aynı hareketle kendimi kaldırarak onu bankın üzerine döndürdüm, böylece benim altımda uzandı. Bu şey bir metre genişliğindeydi ve birdenbire her santimetresi için minnettar oldum. O uzaklaştı, kapüşonlu sweatshirt'ümü, sonra da tişörtünü yere attı ve göğüslerini saran krem rengi dantelli sütyeniyle kaldı.

"Tanrım. Persephone. Yapma..." Kafamı salladım, ama o çoktan beni tekrar ağzına çekiyordu, sözlerimi çalan öpücüğüne.

Çenesine öpücükler kondurdum, sonra boynuna geçtim ve çalışma odasında onu çığına çeviren o sihirli küçük yerin hemen üzerinde durdum. Küçük teorimi denedim, öptüm, sonra o noktayı hafifçe emdim.

Kollarında tüyleri diken diken olurken altımda kıvrıldı, ben de parmakları saçlarımı okşayana ve adımları fısıldayana kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

Bir gün onu çığlık attıracağım.

Beynimdeki uyarı ışıklarını görmezden gelerek, omuz kemiğine kadar öpüştüm, sonra göğüslerinin arasındaki vadiye. Persephone minyon olabilir, ama göğüsleri öyle değildi - ellerimi doldurmak için mükemmel boyuttaydı, ama taşmayacak kadar. Soluk, yumuşak küreler her nefesle yükseldi ve dantelden görünen meme ucuna dudaklarımı indirdiğimde ağzım sulandı.

"Persephone?" diye sordum, onun üzerinde durarak.

"Tanrım, evet!" O, göğsünü dudaklarıma doğru eğdi. Kumaşın üzerinden onu yalayıp emdim, diğer göğsünü avucumla okşadım, sonra tam da beklediğim gibi avucumu doldurduğunda inledim. Altımda, canlı bir alev gibi çok duyarlıydı ve ben bu danteli değil, dilimin altında onun tenini hissetmek istiyordum.

Sırtının altına uzandım ve tek elimle sütyenini çözdüm. Kendisi çıkardı ve buz pistinin serin havasına çıplak kaldı. Mükemmel göğüsler. Mükemmel, pembe meme uçları. Mükemmel Persephone.

"Sana söylemiştim. Kusursuz." Gözlerimiz bir an için kilitlendi, onun gözleri arzu ile parlıyordu.

Onu ağzıma aldığımda çığlık attı, dilim onun üzerinde dolanırken kalçaları altımda yükseldi. Kendimi ona bir kez salladım, sikim pantolonunun dikişinde sert ve ısrarcıydı.

"Cannon," diye inledi, omurgamdan aşağıya bir başka beyaz sıcaklık dalgası gönderdi. Eli karnıma uzandı, ben de onun penise ulaşmadan onu zar zor yakaladım. "Lütfen? Bırak yapayım."

Onun üzerine çıktım. "Bana dokunursan, beşinci kuralı ihlal etmiş oluruz," diye ağzına doğru homurdandım.

"O zaman beşinci kuralı siktir et." Ağır, kristal mavisi gözleriyle bana baktı. "Lütfen, Cannon. Seni istiyorum. Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim." Düşüncesini vurgulamak için alt dudağımla ısırırdı.

İlk seferi lanet olası bir bankta olmayacaktı. Hatta *benimle bile* olmayacaktı. Bu düşünce göğsümü keskin ve acımasız bir acı ile parçaladı, ama bu doğrudu. Bu durumdan zarar görmeden çıkmamızın tek yolu o lanet kuralı uygulamaktı.

"Lütfen," diye tekrarladı, kalçalarını sallayarak benim penisimin ona istediği sürtünmeyi sağlamasını sağladı. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. *Beni* iyi hissettiriyorsun. Lütfen durma."

Vücudumu saran zevk ve onun baş döndürücü sözleri yüzünden inledim. Kahretsin, nefesleri hızlanıyordu, uylukları kalçalarımı sıkıca sarıyordu ve yanaklarından göğüslerine kadar kızarmıştı. Onu boşaltmak çok kolay olacaktı ve en azından birimiz rahatlayacaktı.

Onun öpücüğüne daldım ve elimi karnına indirdim, beline ulaşana kadar kıvrımlarının ve çukurlarının tadını çıkardım.

"Bu sana kalmış," diye hatırlattım ona, elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

"Bana öğret." Elini benimkinin üzerine koydu ve sonra kumaşın altına, sonra da tangasının yumuşak danteline götürdü. Lanet olsun, bu kadın jartiyer ve tanga giyiyordu. Sadece becerilmemiştim, krallara layık, tamamen becerilmiştim.

"Ne istersen al," diye kulağıma fısıldadı, elini çekip kulak mememi nazikçe emdi.

Bu basit okşamaya titredim. "Almıyorum. Veriyorum," diye söz verdim.

Sonra dirseğime dikkatlice ağırlığımı verip hafifçe yana doğru yuvarlandım ve parmaklarım aşağıya doğru kayarken onu deli gibi öptüm ve onu ıslak ve kaygan buldum.

"Siktir," diye homurdandım. "Persephone." Hazırdı. Çok hazır. Onu ayırırken, kalbimin atışına uyumlu olarak sikim zonkladı, sonra parmağımı amından klitorisine kaydardım.

O çığlık attı, boynumu ve kolumu kavradı, gözleri benimkilere kaydı. "Tekrar," diye talep etti. "Tekrar yap."

Ben de öyle yaptım. Klitorisini daireler çizerek okşadım ve parmaklarımın altında şişene kadar her sinir ucunu tahrik ettim, o da tangasının kumaşını ıslattı. Kalçaları benim dokunuşlarımla yükselip alçaldı, elimi sürmek için yeterince kontrol kazanmaya çalıştı. Ona dokundum, sonra geri çekildim, klitorisini zar zor okşadım, sonra o benim altımda kıvrınmaya başlayınca geri çekildim. Saf ateş.

"Cannon! Dokun bana!" diye bağırdı.

"Sana dokunuyorum." İki parmağımı açıklığının etrafında döndürdüm, sonra klitorisinin etrafında yukarı doğru sürükledim. Bu kadınla bütün gece oynayabilirdim ve asla sıkılmazdım. Siktir et, *hayatımın* geri kalanında onun vücuduyla oynayabilirdim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" Beni öptü ve dili benim dilimin üzerinde dolaşırken neredeyse pes ediyordum. Kalçaları elim altında kıvrıldı ve klitorisini bir kez okşadım. Yine çığlık attı.

"Beni neden satın aldığını söyle." Dudaklarının kenarını öptüm. "Beni neden başka biriyle göndermediğini söyle."

Gözleri benimkilere kilitlendi, şiddetli ve vahşi. Sonra yumuşadı. "Çünkü seni istedim, lanet olsun! Çünkü başka bir kadınla sevişmeni istemedim. *Beni* sikmeni istedim ve bu en yakın şeydi..."

Tatmin duygusu damarlarımdan akarken klitorisini bastırdım. O beni istiyordu. Havalı, pislik bankacı değil. *Beni*.

Ben onu tekrar tekrar okşarken, o yüksek sesle ve uzun süre inledi. "Evet. Tanrım, evet. Daha fazla. Cannon, *daha fazla*."

Her seferinde benim adımı böyle söylediğinde benim üzerimde ne kadar güçlü olduğunu fark etseydi, benim işim biterdi. Amını daireler çizerek okşadım ve bir parmağımı yavaşça içine soktum.

"İstedğin bu mu?" diye sordum, boynundaki o noktayı emerek. "Evet!" diye bağırdı.

O kadar sıkıydı ki, kasları o tek parmağımı sıkıca sarıyordu. *Bakire*, diye kendime hatırlattım ve daha da yavaşladım, başparmağım klitorisini okşarken, onu yavaşça pompalamaya başladım. O parmağı sürmeye başladığında, neredeyse bir ergen gibi pantolonuma boşalacaktım. Onun şehveti inanılmazdı. Nasıl soğuk olduğunu düşünebilirdi ki? Dikkatlice ikinci parmağımı da ekledim ve kendimi kontrol altında tutmak için sikimi bankın üzerine sürttüm. Tanrım, benim etrafımda çok iyi hissedecekti

benim içimde çok iyi hissedecekti - sıcak, ıslak ipek gibi, ben...

Hayır. Çünkü oraya *asla* gitmeyecektim.

Beni öperken nefesi kesik kesik geliyordu, tırnakları derime batıyordu, bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyordu. O benim altımdaydı. Dili ağzımdaydı. Parmaklarım onun amındaydı. Bu muhteşem an için o benimdi.

Uylukları titremeye başladı ve yarı zevk, yarı yalvarış olan bir çığlık attı. Onun içindeki o noktayı buldum ve başparmağımla ona ihtiyacı olan baskıyı uygularken onu ovuşturdum.

"Seni de satın alırdım," diye itiraf ettim sert bir fısıltıyla, o benim altımda patlamadan önce.

Adımı haykırdı, elleri beni sıkıca kavradı, amı etrafımda kasılmaya başladı, orgazmını yaşarken parmaklarımı sıkıca kavradı. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Son sarsıntılar geçene kadar onu okşadım. Sonra, nefes nefese kalıp altımda gevşerken parmağımı onun sıcaklığından çıkardım.

"Vay canına," diye mırıldandı, başı benimkine doğru yuvarlanırken. Gözleri daha da maviydi, bana bakarken rengi bir şekilde daha netleşmişti.

Parmaklarımın ucunu ağzıma götürdüm ve onun temiz tadını yaladım, onu kendime izin verdiğim tek şekilde tanıyarak. Tatlı, tuzlu ve ahlaksız, tıpkı kadının kendisi gibi.

O inledi. "Bu gerçekten... Tanrım, bu çok seksi." Dirseklerine yaslandı. "Şimdi sıra sende."

"Hayır." Ayaklarımın hala patenlerle bağlı olmasına biraz şaşırarak ayağa kalktım. "Asla ben olmaz. Seninle oraya gitmeyeceğim."

"Ne?" Gözlerinde acı belirdi. "Neden?"

"Çünkü bu ikimizi de mahveder." Gömleğimi buldum ve ters olduğunu umursamadan giydim.

"Bu doğru değil. Beni istiyorsun. Bu çok açık." Penisime baktı, sonra tekrar baktı, gözleri büyüdü.

"Mesele istemek değil. Mesele ikimizin de bu... evlilikten sağ çıkmasını sağlamak." Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Şimdi, lütfen, ikimizin iyiliği için, git buradan."

"Gitmek istemiyorum. *Seni* istiyorum."

Tamamen oturdu, mükemmel göğüsleri hareketle sallandı.

İnledim ama buzun üzerine doğru daha da geri çekilmeyi başardım. "Senden hiç bir şey istemedim Persephone, ama bunu istiyorum. Beni zorlama. İkimize de merhamet et ve o merdivenleri çık."

Aniden döndüm ve buzun üzerine kayarak, giderken sopamı aldım. Geri dönme iradesini bulmadan önce en az yirmi puck'ı ağa attım.

Tanrıya şükür, gitmişti. Ama hala tadını alabiliyordum.

"Sonra memura suç duyurusunda bulunacağımı söyledim." Angela, beyaz şarap kadehini masaya kaldırıp bir yudum alarak hikayesini bitirdi.

Ben kadehimi kaldırmadım; bu sefil masada bunu yapmayan tek kişi bendim.

"Biraz daha merhametli olabilirdin," dedim, sonra

herkesin gözleri bana çevrildiğinde gözlerimi kıptım. Omuz silktim. "O kadının geçmişini veya durumunu bilmiyorsun. Belki de gerçekten yardım istiyordu."

Michael sağımda oturduğu yerden omzuma hafifçe vurdu ve ben onun dokunuşundan ince bir şekilde uzaklaştım. "Bu bizim Sephie'miz," dedi öğle yemeğindekiilere. "Her zaman kafası yerine kalbini kullanır."

Yorgunluk beni kaplarken, cevabımı içime attım. Son aylarda bu öğle yemekleri daha da yorucu hale gelmişti. Üniversiteden dönüp kendi kariyerime başladığımdan beri. Sosyete arkadaşlarım daha soğuk, daha kaba ve daha... şey, daha snob olmaya başladığından beri. Angela'nın anlattığı hikaye - sokak köşesinde ona yaklaşan ve çocuğuna yemek almak için para isteyen evsiz bir kadın - içimde bir hüznü uyandırmıştı. Bu kesinlikle gülünecek bir hikaye değildi ve kadın polisin çağrılmasını da hak etmemişti.

"Herkes parayla doğmaz," diye tersledim, annemden öğrendiğim özel güneyli tarzıyla Michael'a sert bir bakış attım - bakışım hem şeker hem tuz gibiydi.

"Cannon *nasıl*?" diye sordu Michael.

Yutkundum. Onun kişisel buz pistinin yanındaki bankta geçirdiğimiz anlar zihnimde hızla geçip gitti. Ağzının benimkini ele geçirmesi. Bana dokunması, beni okşayarak çılgın bir gerginlik karmaşasına sürüklemesi. Beni hiç çaba harcamadan o sınıra getirip onun için parçalanmamı sağlaması. Bu adam beni en iyi şekilde çıldırtıyordu ve ben çok daha fazlasını istiyordum. Ama onu asla zorlamayacaktım, sınırlarını aşmasına asla izin vermeyecektim.

benden uzaklaşmamı istemişti ve ben de öyle yaptım. Ama bu, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Bir hafta geçmişti ve o zamandan beri bana o şekilde dokunmamıştı. Elbette, geceleri yatakta birlikte kitap okuyarak geçiriyorduk, vücutlarımız *neredeyse* birbirine değiyordu ama asla tam olarak değmiyordu. Bazen sohbetlere daldığımızda elime dokunurdu — mesela çocukken ne kadar çok köpek istediğini itiraf ettiği sohbet gibi, ama gittiği tüm koruyucu ailelerin hiçbirinde köpek yoktu. Ya da Lillian'ın erkek müzik grubu hayranlığı dönemini ve okuldan sonra ona yeni albümleri almak için para biriktirmek için garson yardımcısı olarak çalıştığını anlattığı zaman gibi. Ya da annesiyle geçirdiği zamanlar hakkında bana verdiği küçük parçalar — annesinin şiddet dolu bir evlilikte sıkışıp kaldığı ve sonunda ayrılma cesaretini bulduğunda, artık çok geç olduğu. Hiçbir kaynağı, parası, ailesi, tutunacak hiçbir şeyi yoktu. Çocuklarına bakmasına yardım edecek hiçbir şeyi yoktu. Kısa bakışlar — bana yaşadığı hayatın sadece küçük parçalarını vermişti.

Anılar dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme kondurdu. Beni biraz iç dünyasına almıştı — onun hikayesi, şu anda odaklandığım hayırseverlik faaliyetlerine ilham kaynağı olmuştu, iki saat sonra Bay Silas ile tartışacağım konu.

"Aman Tanrım," dedi Angela, düşüncelerimi öğle yemeğine geri döndürdü. "Evet! O uzun boylu, sert adam nasıl?"

"Lütfen bize tüm detayları anlat!" Brittany, Angela'nın solundan seslendi. Birkaç hafta önce kız kardeşimle tokatlaşmış olduğunu bilemezsiniz. Hayır, onunla ilgili her şey, her geçen hayran kalacağı, mükemmel bir maske, dışa dönük güzel bir paketti. Kız kardeşimi kızdırmak için ona ne söylediğini merak ettim, ama Anne bana hiç anlatmadı. Çok sarhoş olduğu için olduğunu iddia etti, ama ben bunun daha fazlası olduğunu anladım.

Michael şarabını içerek inledi ve gözlerini devirdi.

"O bir maça," diye cevapladım. "Ve o inanılmaz," diye dürüstçe cevap verdim. Bu adam beni sadece dudaklarıyla değil, sözleriyle, ruhuyla da büyülemişti. Benim kalbimin derinliklerine bakabilmesi, kimsenin girmesine izin vermediğim yerlere girebilmesi - annemin hastalığı da bunlardan biriydi. Onunla bu konuda saatlerce konuşabilirdim ve sonrasında kendimi çok daha iyi hissederdim. Çünkü o *dinlerdi*.

Yabancılar onun sert dış görünüşünü ve stoik sessizliğini görüp onu tehlikeli veya itici buluyorlardı, ama gerçekte Cannon bir gözlemciydi. Tanıdığım herkesten daha algısı güçlüydü. Bir odayı, bir kişiyi,

bir grubu okuyabilir ve ruh halini anlayabilirdi. Gerekirse bu durumdan nasıl *çıkacağı*nı bilirdi. Ve aynı becerileri kullanarak son haftalarda benim ihtiyaçlarımı belirledi, onları karşıladı ve hatta daha fazlasını yaptı, bu sadece sıcak bir banyo ve sakin bir gece olsa bile.

Tabii benimle birlikte sıcak banyo yapmıyordu. Hayır, *bunun* için hâlâ uğraşıyordum.

Çünkü onu zorlamayacaktım, ama niyetimin gerçek olduğunu ona *kanıtlamak* istiyordum — onu her düzeyde istiyordum. Önce onun güvenini kazanmalıydım. Bunun geçici bir heves, gerçekleştirmek istediğim bir fantezi olmadığını ona göstermeliydim. Cannon, bunu asla itiraf etmese de, derinlik, gerçeklik ve sarsılmaz sadakat arzuluyordu. Onun mükemmel vücuduna ya da kötü çocuk görünüşüne değil, *ona* aşık olduğumu kanıtlayacaktım. Olduğu adam ve hayatıma getirdiği mutluluğa - onu ne kadar süreyle yanımda tutmama izin verilirse.

Etrafımda amaçsız ve bu tarafta kibirli sohbetler devam ediyordu. Daha önce bu öğle yemeklerini nasıl idare ettiğimi merak ettim, ama bunun çoğunlukla babamın yararına olduğunu düşündüm. O, her zaman kulüp üyeleriyle yakın ilişkiler kurmamı teşvik etmişti. Ancak, onun en iyi arkadaşlarının bazılarının buradan olması, benimkilerin de öyle olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Hayır, ben kendime çok farklı bir grup insanla arkadaşlık kurmuştum —özgürce gülen ve derinden seven insanlarla. Son derece sadık ve aynı derecede nazik insanlarla.

Reaper ailem. Ve iki yıl boyunca bu ailenin çevresinde bulunduktan sonra, giderek daha fazla birlikte olmak istediğim insanların onlar olduğunu fark ettim.

Bir saat sonra, mutlu bir şekilde otoparka yürüdüm, Bay Silas ile olan toplantıma gitmeye hazırdım — kısmen yeni bir girişim hakkında konuşma heyecanımdan, kısmen de Cannon'un orada olacağını bildiğimden.

Terli.

Hokey kıyafetleri içinde.

Yıldırım gibi buz üzerinde kayıyor.

"Sephie!"

Adımın sesiyle irkildim, düşüncelerime o kadar dalmıştım ki arkamda duran Michael'ı duymamıştım.

"Evet?" diye sordum, arabama yaklaşırken ona doğru dönerek. "Orada ne oldu?" Kulübü işaret etti. "Ne demek istiyorsun?"

Sesini alçaltarak başını hafifçe bana doğru eğdi. "Dikkatin dağınıktı. Seni görmemiş arkadaşlarına karşı çok kaba davrandın..."

"Anlamadım?"

"Üzgünüm, ama biri sana bunu söylemek zorunda." Ellerini kaldırdı. "Değiştin." Ağzımın köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi.

"Cidden, Sephie. Ne oluyor?"

Kaşlarımı kaldırdım ve arabamın kilit açma düğmesine bastım.

"Bir planımız vardı," diye devam etti. "Ve sen kalkıp öyle bir pislikle evlendin mi?"

"Dikkatli ol," dedim sinir bozucu bir sakinlikle. "Kocamı çok seviyorum," bu ifadenin doğruluğu kalbimi doldurdu. "Ve o ağız böyle hakaretler saçtığında, onu yerine koymak için tereddüt etmem."

"Bir planımız vardı," diye tekrarladı, sözlerimi tamamen görmezden gelerek.

"*Senin* bir planın vardı," diye tersledim. "Ben o plana hiç dahil olmadım, bir kez bile. Sadece sen, ailen ve çılgın hayallerin vardı. Beni biraz tanısaydın, eski aile dostları gibi bağlantılar bir yana, para için biriyle asla evlenmeyeceğimi bilirdin."

Sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bana bakakaldı.

"Ve," diye devam ettim, "beni birazcık tanısaydın, yukarıdaki saçmalık gibi başkalarının pahasına asla gülmeyeceğimi bilirdin." Kulübü işaret ettim. "Ve kocama pislik demene asla izin vermezdim." Dişlerimi gıcırdattım ve başımı salladım. "Burada işimiz bitti, Michael. Lütfen gitmeni rica ediyorum, yoksa çıkarken seni ezmek zorunda kalacağım."

Arabama bindim ve kapıyı çarptım, bu hareketim onu irkitti. Motoru çalıştırdım, yolumdan çekilmezse geri geri gitmeye hazırdım.

Ancak o, davrandığından biraz daha akıllı olduğu için yolumdan çekildi.

Otuz dakika sonra, Silas'ı kollarımı açarak karşıladım. "Silas," dedim, o beni nazikçe yanına çektiğinde. Bugün tamamen siyah bir Armani takım elbise giymişti, tek renkli parça, göğüs cebinden mükemmel bir üçgen şeklinde katlanmış kan kırmızısı ipek mendiliydi. "Seni görmek güzel," dedim, o beni bıraktığında.

"Ben de seni," dedi, bana gülümseyerek. Gözlerinin kız kardeşi Harper'inkine ne kadar benzediğini görünce şok oldum. Harper, Nathan Noble'ın nişanlısı ve daha önce şiirsel bir dille anlattığım yeni kurulan arkadaşlıklarımın biriydi. Keskin çene hattı, akşamüstü sakallarıyla kaplıydı, koyu renkli

saçları, birkaç kez ellerini saçlarına geçirdiğini düşündüren bir şekilde dağınıktı. Yakışıklı, güçlü, sonsuz bağlantıları ve zekası olan bu adam, benim Cannon'um değil, korkulan Reaper olmalıydı.

Benim Cannon'um.

Aklımdaki bu iddiaya biraz gülümsedim.

Gerçi bu doğrudu. Asher Silas gibi bir adam karşısında dizlerim titremeliydi, ama aramızda gerçek dostluktan başka bir şey yoktu. Yine de, Cannon Price ile arena koridorunda geçirdiğimiz o kısa an, başka hiç kimse için böyle bir heyecan uyandırmamıştı.

Silas, toplantı odamızdaki masanın etrafında bulunan sandalyelerden birine oturdu. "Bugün benim için neyin var?"

Çoğu insan saatlerce konuşmayı severken, onun doğrudan işine odaklanan tavrına hayranlık ve takdirle gülümsedim. Karşısına oturdum, çantamdan dosyayı çıkardım ve ona doğru kaydardım.

"Bu hayır kurumu bu sezonun odak noktası olmalı." O dosyayı açmadan önce üzerine hafifçe vurdum. Sayfaları karıştırdı, bazı metinlere başını salladı, diğerlerine ise başını eğdi.

"Bu sağlam görünüyor," dedi birkaç dakika sonra. "Gerçi senden daha azını beklemezdi. Seni bu yüzden işe aldım."

"Bunun için sonsuza kadar minnettarım," dedim, ona gülümseyerek. "Yönelimden memnun musunuz?"

"Beğendim," dedi, ama yüzündeki kırıksıklıklardan bir şeyleri söylemediğini anladım.

"Ama?"

Gülümsedi. "Sanırım seni bunu seçmeye neyin ilham verdiğini merak ediyorum. İstatistiklerin ötesinde, yani. Rakamların gerekliliğini açıkça görüyorum."

Dudaklarımı biraz büktüm. Silas bir arkadaşı, ama aynı zamanda patronumdu ve teknik olarak Cannon'ın da patronuydu. Yine de, biraz gerçeği söylemenin kimseye zararı olmazdı.

"Cannon," dedim, adını saklayamadığım bir hayranlıkla dilimden döküldü.

"Ah," dedi, sandalyesine yaslanarak. "Öyle olduğunu düşünmüştüm, ama emin değildim."

"Onun hikayesi," dedim, biraz yutkunarak. "Beni etkiledi. Daha başarılı kadın sığınma evlerine ve erişilebilirliğe olan ihtiyacı fark etmemi sağladı."

O kadar uzun süredir aile içi şiddet gören kadınlar var ki, ayrılma cesaretini bulduklarında, aç çocuklarını da yanlarına alarak hiçbir şeyleri olmadan ayrılıyorlar. Barınakları genişletmek için fon sağlamaya odaklanmalıyız, böylece yer yetersizliği nedeniyle geri çevrilen kadınların sayısı azalır. Ayrıca barınakların güvenliğini de artırmalıyız."

Cannon'ın hikayesi zihnimi, kalbimi, kanımı doldurdu. Annesi daha fazla yardıma, daha fazla güvene ve özgürlük kazanma şansına sahip olsaydı... o şimdi burada olur muydu? Farklı bir insan olur muydu?

Siz onun farklı olmasını ister miydiniz?

Hayır. Onu olduğu gibi seviyordum, ama... o acı. Bunu silmek istemem, bunu yapma yeteneğim olmasa da.

Silas masaya vurdu. "Cannon'ın hikayesini bilmesem de tamamen katılıyorum."

"O özel bir adamdır." Ben bile tüm detayları bilmiyordum, oysa onunla evliydim.

"Öyle." Silas gülümsedi. "Ama şimdi biraz mantıklı geliyor." "Ne mantıklı geliyor?"

"Neden kazancının büyük bir kısmını belirli hayır kurumlarına bağışladığı." Önündeki evrakları inceledi ve yüzümdeki şaşkınlık ifadesini fark etti. "Özel bir adam," dedi. "Ama o kazancı ödeyen ben olduğum için bu konuda özel davranmak zor."

"Gerçekten," dedim, kalbim biraz daha kabardı, ama hiç şaşırmadım. Cannon maddi ihtiyaçlarını karşılamak için çok az şeye ihtiyaç duyuyordu ve son sözleşmesinde hayatının geri kalanı için yeterli parayı kazanmıştı.

"Her zamanki gibi, sana tam yetki veriyorum. Ayrıntıları bana da bildir, tamam mı?" Silas masadan kalkarak ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Elbette," dedim, ben de ayağa kalkarak.

Silas saatine baktı. "Şu anda soyunma odasından çıkmış olmalılar," dedi ve odadan çıkmadan önce bana göz kırptı.

Cannon'ın soyunma odasından çıkmasını yakalamak umuduyla biraz daha hızlı yürümüş olabilirim.

Duşunu yeni almış, sadece spor pantolonu, dar bir tişört ve omzuna atılmış kocaman bir spor çantası giymiş olan adam, ıslak bir rüya gibiydi.

"Selam prenses," dedi koridorda beni selamlarken. Sesi de ıslak bir rüya gibiydi.

Lanet olsun ona.

"Benimle eve gitmek ister misin?" Serbest elini bana doğru uzattı ama yüzüme dokunamadan elini indirdi. Bu harekete sinir bozucu bir şekilde alışmaya başlamıştım.

"Çok isterim," dedim. "Ama buraya arabayla geldim." Omuzlarım düştü, ama bunun için gerçekten iyi bir neden yoktu. Bu adamla birlikte yaşıyordum. Onu evde görecektim.

"Sabah seni geri getirirken arabayı alırsınız," dedi ve başını çıkışa doğru çevirdi. Onun yanında yürümeye başladım, aramızda rahat ve sessiz bir atmosfer vardı.

"Pickup maçı nasıl gitti?" diye sordum, o beni devasa arabasının yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini bağladıktan sonra.

Homurdanarak sokağa çıktı. "Bugün Connell'den birkaç saniye daha yavaşım."

"*Saniye* mi?" diye hayretle sordum. "O kadar mı kötüydü?" diye alay ettim.

Sürücü koltuğundan homurdandı ama gözlerini yoldan ayırmadı.

"Yaralandın mı?" diye sordum, sanki sadece bakarak sorunun cevabını bulabilirmişim gibi vücudunun uzunluğuna bakarak.

"Hayır," dedi. "En iyi durumdayım."

"O zaman bu yavaşlık da neyin nesi?"

Bana şok olmuş bir bakış attı, ama dudaklarından kaba bir kahkaha kaçtı ve bu da cildimde her türlü hoş ürpertiye neden oldu. "*Yavaşlık*, diyor." Başını salladı.

"NHL'de en hızlı patenci sensin." "Kim diyor bunu?"

"Herkes." Yine küçük

bir kahkaha.

Araba tanıdık bir sessizlikle doldu, omuzlarımı saran tatlı bir rahatlık hissi. Benim oldukça hoşuma giden bir ritme girmiştik ve bugüne kadar, izin versek... onun izin verse, normal hayatımızın ne kadar güzel olabileceğini fark etmemiştim.

Ve eve vardığımızda nihayet itiraf etti: "Dikkatim dağınıktı."

"Ne tarafından?" diye sordum, onu takip ederek eve girerken. O çantasını giriş odasına bırakırken ben mutfak adasına yöneldim.

"Bir şeyler," diye mırıldandı.

Sabah hazırladığım ızgara tavuk ve sebze tabaklarını çıkardım ve ısıtmak için fırına koydum.

"Paylaşmak ister misin?" diye sordum, o mutfak adasına otururken ona bakarak.

Gözlerinde saatler, hatta günler sürebilecek bir tartışma vardı. Cannon böyleydi... hesaplı, düşünceli... tabii biri onun fitilini ateşlemedikçe, o zaman her şey değişirdi. Sanırım ben hariç. Çünkü birbirimize sözlü olarak saldırma yeteneğimize rağmen, bana karşı hiç sinirlenmemişti.

Sessiz bir akşam yemeği yedik, son haftalarda alıştığımız bir şeydi bu, ve ben yatmaya hazırlanırken o ortalığı topladı. Konuyu zorlamadım, Cannon'ın bana gelmesi gerektiğini bildiğim için - vahşi bir orman kedisi gibi. Zorlasaydım, o kadar uzaklaşırdı ki onu bir daha asla göremezdim. Onun için şanslıydı ki, benim sabrım bir azizin sabrı gibiydi.

Cannon'ın başka bir gömleğini giydim - bu, arkasında numarası yazılı, yeni yıkanmış bir Reaper gömleği idi - ve Cannon'ın bu manzaraya tahammül etmekte zorlanmasını izleyerek, gecenin en yeni zevkinden keyif aldım.

"Lanet olsun sana, Prenses," diye yataktan homurdandı.

"Ne?" diye masumca sordum ve ona sırtımda yazan ismi göstermek için döndüm.

Bir başka düşük homurtu.

Oynadığımız oyundan büyük keyif alarak, neredeyse zıplayarak yatağın benim tarafına geçtim.

Yatağının başucundaki kitabı aldı ve dün gece kaldığımız sayfayı açtı.

"Eve getirdiğim kitaba bir göz atmak bile istemedin mi?" diye alay ettim.

Ben yanına, ona dokunacak kadar yakın ama dokunamayacak kadar uzak bir mesafede oturduğumda, bana bakmayı reddetti.

"Gördüm."

"İçinde ilginç bir şey buldun mu?" Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bana yan gözle baktıktan sonra tekrar kitaba odaklandı. "Eğer kastettiğin buysa, komik bulmadım."

Sahte bir şokla ona baktım. "Umarım öyle değildir. *Kama Sutra* gülünecek bir konu değil."

Kitabı göğsüne koydu ve bana sert bir bakış attı.

Ellerimi kaldırdım. "Bir öğretmenim olsaydı kitaba ihtiyacım olmazdı."

Çenesindeki bir kas gerildi, ardından dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslattı.

Tanrım, o küçük tik. Bu, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası

yarattı. "Kitaba ihtiyacın yok, Prenses."

"O zaman sen yapar mısın?" diye sordum, nefes nefese. "Bana öğretir misin?" Sertçe yutkundu ve başını salladı.

Hayal kırıklığına uğramamış gibi davrandım ve onun göğsündeki kitaba doğru başımı salladım. "Nerede kalmıştık?"

Kitabı eline aldı, nefesini ciğerlerinden dışarı verirken, benim mücadeleden vazgeçmiş olmamdan hem memnun hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Yarın biraz daha ısrarcı olabilirim, ama şimdilik? Şimdilik, *bunun* tadını çıkarıyordum.

Benimle paylaşmaya karar verdiği kitabın sayfalarını okurkenki sesini. Yanımda duran sıcak vücudunun hissini, dokunmasak da çarşafları ve tenimi kaplayan kokusunu. Cannon'un yanımda olmasıyla tatlı, derin bir mutluluk hissine kapıldım; bu, şehvetin, zorla yakınlaşmanın ötesinde bir şeydi.

Mutluluk.

Daha önce hiç yaşamadığım gerçek bir mutluluktu ve bunun için Vegas'a ve bir talihsizliğe teşekkür etmem gerekiyordu, ama *lanet olsun*, yeni normalimi seviyordum.

Charleston şehir merkezindeki en sevdiğimiz restoranın önünde dururken Logan, ensesini ovuşturarak şöyle başladı: "Söylemeliyim ki, ikinizi birlikte görmek ilk başta düşündüğüm kadar garip gelmiyor."

"Teşekkürler mi?" Birkaç metre ötede Delaney ve Annabelle ile konuşan Persephone'ye baktım ve içimi kaplayan o korku hissini bekledim —bu derin, boş acı, her şeyin felakete doğru gittiği hissi... ama bu his hiç gelmedi. Neredeyse iki aydır evliydik ve birbirimiz için kesinlikle yanlış olduğumuzun giderek daha açık hale gelmesi yerine, bir şekilde daha kolay hale geldi. Bayan VanDoren düğün tarihimizi 21 Ekim olarak belirlemiş ve bu küçük yalanı planlanandan birkaç ay daha uzatmış olduğu için bu iyi bir şeydi.

En azından kendini daha iyi hissediyordu. Doktor buna *mucizevi bir sağlık artışı* dedi, Bay VanDoren ise bunu düğün planlarımıza bağladı, ama kızlar bakmadığında hala bana ters ters bakıyordu. O pislik, ters ters bakmanın başıma gelen en kötü şey olduğunu mu düşünüyordu?

"O haklı." Connell omuz silkti. "Siz ikiniz birbirinizi dengeliyor gibisiniz

."

"Zıt kutuplar birbirini çeker gibi," diye ekledi Logan.

"Aynen öyle! Peki ya senin salatadaki zeytinleri alması?" Connell göğsünü yumruklarken alaycı bir şekilde derin bir nefes aldı.

"Ya da o ilk çayını bitirmeden ona ikinci bir tatlı çay sipariş etmen gibi mi?" Logan da aynı derecede saçma bir ifadeyle araya girdi.

Gözlerimi daha fazla deviremezdim.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Persephone kolunu koluma dolayarak sordu. Ona yaklaştığımda her zaman hissettiğim aynı elektriksel sarsıntı, temasla birlikte omurgamdan yukarı doğru yayıldı ve aniden uzun kollu bir gömlek seçmiş olmayı diledim. Belki Ağustos sıcaklığında terden ölecektim, ama bu

bu, ellerimin onun çıplak teninde başka yerlerde olduğu anımsamalarından beni koruyabilirdi.

Bu kadına olan ihtiyacımla mücadele ederken her gün biraz daha aklımı kaçıırıyordum.

"Oh, sadece kocana ikinizin ne kadar sevimli olduğunuzu söylüyorum." Connell karıma göz kırptı.

Onu sevdiğim için şanslıyım.

"Bu arada, ikinizi dövmeden önce gidiyoruz." Onlara el salladım ve Persephone de kızlara veda ederken aynısını yaptı.

Nispeten huzurlu ve sessiz bir şekilde bloktan aşağı yürüdük. Charleston'da yaşamının en iyi yanı, nispeten tanınmamamızdı. Detroit'te gazeteciler ve paparazziler tarafından takip ediliyordum, hepsi de kaçınılmaz olarak sinirimi kaybedip her şeyi mahvetmemi bekliyorlardı.

"Çok güzeldi," dedi Persephone, arabayı park ettiğim köşeyi döndüğümüzde. "Çok eğlendim."

"Ben de." Kolumu omzuna doladım, onu kaldırımın iç tarafına, trafikten uzaklaştırdım ve sırf çok güzel koktuğu ve bana yaslanınca çok iyi hissettiğim için başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Sezon öncesi hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırım. Ayrıca, dün pick-up maçında Connell'i fena benzettim, yani hızımın geri geldiğini biliyorum." Birkaç araba ötedeki Hummer'ımı gördüm ve kilit açma düğmesine bastım. "Sabah koşuları yardımcı oluyor."

"İyi." Karnımı okşadı ve dokunuşuyla kaslarım gerildi. "Birkaç kilo aldığından biraz endişelenmişim."

Ağzım açık kaldı, ama o sadece göz kırptı ve güldü.

"Bunun için mükemmel bir egzersiz duydum," diye beni ikna etti, arabama ulaştığımızda. "Bu egzersiz iki kişi ve minimum egzersiz ekipmanı gerektiriyor." Bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?" Her gün bana seks hakkında bilgi vermemi öneriyordu... tabii ki deneyim yoluyla, ve her gün ben de reddederek başımı sallıyordum, ne zaman pes edeceğimi merak ederek. Sorun şu ki, ikimizin de açıkça istediği şeye boyun eğmek, bu ilişki bittiğinde acıyı daha da artıracaktı. Persephone'nin ilk erkeği olmak için yeterince nazik ve dikkatli olmadığımı söylememe gerek bile yok.

Omzunun üzerinden bir gölge geçti ve bir adam duvardan kendini itip bize doğru ilerlerken başımı kaldırdım.

Kahretsin. Adam sokak lambasının altına çıktı ve vücudumdaki her molekül sertleşti. Kenara çekildim ve Persephone'yi arkama çektim, kendimi onunla... onun arasına koydum.

"Ne istiyorsun lan?" diye bağırdım, arkamda Persephone'nin şaşkınlık dolu nefesini görmezden gelerek.

"Babanla böyle mi konuşulur?" diye sordu gülümseyerek, kolları İsa Mesih gibi uzanmış halde. Sanki bu pislik bana sadece acı getirmişken barış içinde gelmiş gibi.

"Seninle konuşmanın *tek* yolu bu," dişlerimi sıkarak söyledim.

Charleston'da ne işi vardı bu adamın?

"Merhaba. Sen Cannon'un karısı olmalısın, değil mi?" Başını yana eğdi.

"Onunla konuşma. *Asla.*" Onu asla onun yoluna çıkarmam. Kahretsin, onu arabaya bindirmek için gereken süre boyunca ona sırtımı bile dönmedim.

Gülümsemesi kayboldu. "Cannon. Konuşabilir miyiz diye umuyordum." "Bu yüzden arabamın dışında bana pusu mu kurdun?"

"Sen benim aramalarımın cevap vermiyorsun." Benden birkaç adım uzakta durdu ve onu son gördüğümünden beri değişmiş olduğunu fark ettim. Hâlâ benden birkaç santim kısaydı, ama biraz kilo almıştı. Karnı kot pantolonunun üzerine sarkmış ve Red Wings tişörtünü gerginleştirmişti. Saçlarını hâlâ geriye tarıyordu, ama koyu rengi artık benimkine benzemiyordu, gümüş rengi çizgiler vardı.

"Asla almayacağım da. Menajerim, basın danışmanım, koçum ve takımımın sahibi, sana telefon numaramı vermemem gerektiğini biliyorlar."

"Gördün mü? Ve sen neden kendi oğlumu takip etmek zorunda kaldığımı merak ediyorsun." Gözleri öfkeyle doldu, sonra gözlerini kırıştırarak öfkesini bastırdı. O öfkeyi çok iyi tanıyordum. Ben çok küçükken sigarayı tenimde söndüren, Lillian'ı koruyacak yaşa geldiğimde ise kemerinin izini tenimde bırakan aynı yakıcı öfkeydi. Benim içimde yaşayan aynı öfkeydi; asla tamamen iyileştiremeyeceğim sinsî, bulaşıcı bir hastalık.

"Beni böyle mi buldun?" Persephone'nin hala sırtıma yaslanmış olan dirseğine yaslandığını hissettim, şüphesiz kolumun arkasından beni doğuran adamı görmek için bakıyordu.

"İnternet kullandığın arabayı biliyorsa bu zor değil. Seni görmek için Reaper Köyü'nün kapılarının önünde yeterince uzun süre beklemem gerekti."

Omurgamdan buz damladı.

"Ne istiyorsun? Ne istiyorsan, arabana binip git. Sana hiçbir şey vermeyeceğim."

"Cannon." Gözleri yumuşadı ve yüzü düştü. Annemi dövdüğü için özür dilediğinde, bir daha asla olmayacağına, bu sefer farklı olacağına yemin ederken kullandığı ifadeyle aynıydı. "Başımı biraz belaya soktum."

Ben burnumu çektim. "Tabii ki öyle yaptın. Neden umurumda olsun ki?" "Çünkü yardımına ihtiyacım var, evlat."

"Bana oğlum deme ve cevabım hayır." Boş elim tanıdık terime sıkıca kapandı, ama diğer elimi Persephone'nin sırtında tutmaya devam ettim. Bu pisliği hak ettiği gibi ezmek yerine kendimi tutmamın sebebi oydu.

"Lütfen? Cannon, çok fazla değil. Bu tefeciden sadece yüz bin dolar..."

Ağzımdan bir alaycı kahkaha patladı. "Yüz bin dolar mı? Sen kafayı yemişsin."

"Cannon." Omuzları umutsuzca düştü ve arkamda Persephone'nin yumuşadığını hissettim.

Kesinlikle gizlice bakıyordu. Ona doğru baktım. Evet, bakıyordu. Annem gibi onun saçmalıklarına mı kanıyordu? Acıma uyandıran köpek yavrusu gözleri onu etkiliyor muydu?

"Hayır. Git buradan." Sözleri dişlerimi sıkarak söyledim.

Gözlerinde öfke parladı, ama onu gizledi. Etkileyici. "Senin için önemsiz bir şey! Kocaman banka hesabında bir damla bile değil. Ama benim için hayat ve ölüm arasındaki fark!"

Öfkem bedenimden çekildi, beni buz gibi ve hissiz bıraktı. Kız kardeşim buna *öldürücü sakinlik* diyordu. "Ölüm mü? Ölümden mi bahsetmek istiyorsun? O zaman şuna ne dersin. Sen benim için *yıllardır* ölüyorsun. Annemi öldürdüğün gün, seni hayatımdan çıkardığım gündü."

Persephone nefesini çekti ve ellerinin belimi kavradığını hissettim.

En kötü halimde bile, kadın beni teselli etmek için elinden geleni yapıyordu.

Babam, tekmelenmiş bir köpek yavrusundan, yüzeyin hemen altında sakladığı canavara dönüştü. Ağzı büküldü, yumruklarını sıktı ve gözlerini kısarak baktı. "Bunun için cezamızı çektim! Sicilimde araçla adam öldürme suçundan

cinayet suçlamasıyla iyi bir iş bulamıyorum ve NHL sözleşmem de yok. Şimdi sana doğru olanı yapıp bana yardım etmen için bir şans daha veriyorum."

"Yoksa ne? Beni dövecek misin? Artık mutfağın köşesinde korkarak duran sıska bir çocuk değilim. Artık senden 10 santim daha uzun ve 23 kilo daha kaslıyım, pislik." O kaslar tetikteydi, ne yaparsa yapsın hazırdı.

Yine başını eğdi ve bakışları karıma düştü. *Hayır, olamaz.*

"Çok güzel bir karın var. Onun da Midas kadar zengin olduğunu duydum. Gerçek bir güneyli güzel. Ona dikkat etsen iyi olur, Cannon. Biz Price erkekleri öfkeli oluruz. Kanımızda olan bir şey var, evlat, ve o annenizden çok daha kırılgan görünüyor." Yavaşça bakışlarını bana çevirdi. "O öfkenin seni ele geçirmesine izin verdiğin için ona bir şey olmasını hiç istemem."

Midem bulandı, akşam yemeğim çıkacak gibiydi. "Siktir git buradan."

Bana dilini şaklattı ve başparmaklarını kot pantolonuna soktu, kemerine o kadar yaklaştı ki, en son bana vurduğunda çıkardığı sesler hemen kafamda yankılandı. "Bunu pişman olacaksın. Yemin ederim, pişman olacaksın."

"Seninle geçirdiğim her an için pişmanım."

Yavaşça başını salladı ve arkasını döndü, sonra bloktan uzaklaşarak yürümeye başladı. "Sizinle tanışmak güzeldi *Bayan Price*."

"Aynı şeyi söyleyemem," diye mırıldandı arkamdan.

O gözden kaybolur kaybolmaz, Persephone'yi arabaya bindirdim ve onun için emniyet kemerini bile taktım. Hiçbir şey onu etkilemiyordu. Hiçbir şey. Ben bile.

"Cannon," Persephone, eve dönerken sürekli bizimle olan gergin sessizliği bozarak, araba garaja girerken konuşmaya başladı.

"Yapma," diye tersledim, arabayı garaja çekerek. "Ben sadece..."

"Hayır. Bu konuda olmaz. Onunla olmaz. O adamın neler yapabileceğini veya neler yaptığını bilmiyorsun. Bu dövmelemin kaç tane yara izini kapattığını biliyor musun? Bu mürekkeple kaç tane yanık ve kesik izini gizlediğimi biliyor musun? İnsanların bana dokunmasını istemememin bir nedeni olduğunu anlamıyor musun?"

Ağız yumuşadı, ama konuşamadan arabadan indim.

araba.

"Cannon!" Mutfakta bana yetişti. "Sen bana anlatmadığın sürece bunları nasıl bilebilirim ki!"

"Annemizi dövdüğünü biliyordun. Sana söylemiştim." Anahtarlarımı tezgahın üzerine attım.

"Çok belirsiz bir şekilde, evet, ama onun annemi öldürdüğünü bana hiç söylemedin." Bana doğru yaklaştı, sonra vazgeçip adanın diğer tarafında kaldı. İyi. Ben böyle hissederken bana yakın olmak tehlikeliydi. "Arabayı hazırladı ve sarhoş herife onu terk edeceğini söyledi.

En azından, evde olanların bu olduğunu düşünüyoruz. Sonra o, garaj yoluna sendeleyerek çıktı ve sürücü koltuğuna oturdu, annemin çocuklarını hiçbir yere götüremeyeceğini bağırdı ve annem peşimizden koştuğunda, *yanlışıyla* fren yerine gaza bastı ve anneme çarptı." Tanrım, hâlâ arabanın ani hareketini, annemin çılgınlığını hissedebiliyordum.

Persephone nefesini tuttu, elleri ağızını kapattı ve gözleri dehşetle parladı.

"Kazası da neymiş, değil mi? Ama Lillian ve ben içeride ne olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden onun öfkeyle yaptığını kanıtlayamadık ve bu, onun iğrenç avukatının iddia ettiği gibi bir kaza değildi. Adam annemi öldürmekten on beş yıl hapis yattı. On beş. Hepsi bu. Bu yüzden, kazandığım paranın tek kuruşunu bile ona verirsem lanetleneceğim. Bana kalırsa cehennemde çürüsün."

Tezgahtan uzaklaştım ve doğrudan yatak odamıza doğru yürüdüm. Ne kadar ateş etsem, ne kadar bodrumda kayksam da onu aklımdan silemiyordum. Her şeyin kirini tenimde hissediyordum, görünmezdi ama dokunduğumda yağlıydı.

Kocaman duşa doğru yürürken giysilerim yere dağınık bir şekilde düştü. Suyu açtım, sonra üzerinde söz hakkım olmayan yara izlerinin üzerine seçtiğim sanat eserlerinden başka hiçbir şey giymeden her şeyi çıkardım.

Su buharlaşıp taş duvarlı, kapısız duşun ve banyonun geri kalanının havasını bulandırdığında, ağır su akışının altına girdim, acı verecek kadar beni yakmasına izin verdim, sinir uçlarımla canlanıp uyuşukluğu öldürmesi için yalvardım. Onu yeterince yakıp yok ettiğimde, döndüm ve suyun sırtımı yakmasına izin verdim.

En azından Charleston'daydı, yani Lillian'ın yakınında değildi. Daha sonra onu arayıp, onun yeniden ortaya çıktığını haber vermem gerekecekti, ama o benim için

benim kadar ona ilgi duymuyordu, çünkü onun her zaman ihtiyaç duyduğu paraya sahip değildi. O güvendeydi.

Persephone ise değildi. Hâlâ benimle evli olduğu sürece değildi. O haklıydı. Asıl mesele buydu. Yakınımda kaldığı her an tehlikedeydi. O kadar kırılgandı ki. O kadar hassastı ki. Bir gün onun gibi patlarsam ne olurdu? Ona bir şey olabileceği düşüncesi kalbimi durdurdu.

Banyo kapısı açıldı ve Persephone içeri girdi. Adımları yavaş ama kararlıydı. Yüzünde, bir şeyin yapılmasını istediğinde ve hepimiz onun planına razı olana kadar soyunma odasından çıkmayacağını belli olduğu ifade vardı.

Sessizce onu izledim, saçlarını başının üstünde bir topuz haline getirdi, sonra elbisesinin yanından aşağıya doğru uzanan fermuarını indirdi. Mavi ipek yere düştü ve onu, neredeyse kolu çevirip suyu buz gibi yapmama neden olacak, uyumlu bir iç çamaşırı setiyle bıraktı. Kadının her bir çizgisi o kadar kusursuzdu ki, tek yapabildiğim, arkasına uzanıp sütyenini açıp omuzlarından çıkardığını izlemektir.

Göğüsleri hatırladığım kadar mükemmeldi. Son iki haftadır ellerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yaptım, parmaklarımdaki dokunuşunu ve dilimdeki tadını unutmak için. Şeytan gibi bir üne sahip olmama rağmen, karım söz konusu olduğunda lanet olası bir aziz gibi davranıyordum.

Karım. Bu kelimeyi düşünmek bile sikimi kaldırıyordu. Onu korumak benim görevimdi. Ona bakmak benim görevimdi. Onu sevmek benim görevimdi. En azından şimdilik.

Başparmaklarını tangasının kenarlarına soktu ve nefesim kesildi. Gözlerimiz kilitlendi ve kararsızlıkla alt dudağını ısırıldı. O küçük kumaş parçasını yerinde bıraktığında rahat bir nefes aldım. Zaten gergindim, her dakika daha da yıpranıyordum ve ihtiyacım olan son şey Persephone'nin lezzetli cazibesiydi...

Dur. Ne halt ediyordu o?

Gözlerini benden ayırmadan duşa girdi, vücutlarımız arasında sadece birkaç santim varken boynunu uzattı. Tek bir su jeti cildine ulaştı ve o hafif bir çığlık atarak nefesini içine çekti.

Elim sağımdaki musluğa uzandı ve suyu onu yakmayacak şekilde geri çevirdim. Asla onu yakmamalıydım.

Kaşları bir anlığına çatıldı, yutkundü, sonra taşındığında bana aldığı koyu mavi lifine uzandı.

Sık kullandığı pembe lifin yanında, hiç dokunulmamış bir şekilde asılı duruyordu.

O, kaşındırıcı naylon süngere duş jeli sürdü ve onu göğsüme doğru kaldırdı. Temas kurmadan önce durakladı ve benden izin almak için bana baktı.

Sadece bu hareketiyle, kısa bir baş sallamayla ona izin verdim.

Göğsümü nazikçe yıkadı, sonra lifle kollarımı ovuşturdu ve sonra karnıma döndü. Dudakları aralandı ve kendi hareketlerini izlerken nefes alışı hızlandı, karın kaslarımın hatlarını takip ediyordu. O kadar seksi ki. Duygusallık ve masumiyetin baş döndürücü karışımı, kontrolümü varoluşun sınırlarına kadar zorladı.

Daha aşağıya doğru kayarken tereddüt etti ve bileği ile yanlışlıkla penisimin başını okşadığında gözleri inanılmaz derecede büyüdü.

İnledim ve ellerimi yumruk yapıp ondan uzak tutmaya çalıştım.

Yanakları pembeye döndü ve bakışları yukarı kaydı, o bebek mavisi gözlerinde gördüklerinden korkmadığını anlatan bir sıcaklık vardı. Dudakları hafifçe titredi, bu hareket bana, hazır olduğundan biraz daha fazlasını ısırdığının farkında olduğunu gösterdi.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım, sonra arkanı döndüm ve ona sırtımı gösterdim.

Sırtımı yıkadı ve onun dokunuşuna karşı sırtımı eğmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Kahretsin, onu istiyordum. Onun için hissettiğim ihtiyaç, bu aylarca süren perhizden ve hayata geçen bir fantezinin cazibesinden daha fazlasıydı. Bundan çok daha derindi. Ruhum bu kadını istiyordu, sadece fiziksel olarak değil, her şekilde.

Onu arzuluyordum.

Omuz kemiğimin yanındaki el bombası piminde gizlenmiş bir yara izinin üzerinde uzun süre durdu.

"Kemer tokası." Sözler taştan yankılandı ve ben ellerimi önümdeki duvara dayadım.

O yara izini tekrar okşadı, sonra omurgamın solundaki, şeker kafalı bir denizkızının pullarıyla gizlenmiş yara izine geçti.

"Masanın kenarı."

O noktayı nazikçe yıkadı, sonra yolculuğuna devam etti, omurgamı, kıkırmı, uyluklarımı ve baldırlarımın altını sabunladı. Ayağa kalkıp lifle göğsüme uzandığında, döndüm ve spreyin sırtıma akması için adım attım.

Su damlaları, benim arzuladığım şekilde cildine yapışmış, yerçekimine boyun eğmeden önce bir süre kalmış ve sonra vücudunun kıvrımlarından aşağı akmıştı. Kahretsin, buradan çıkmam gerekiyordu, gitmeden önce kaçmam gerekiyordu...

Parmak uçlarıyla sağ göğsümdeki küçük, dairesel yara izini okşadı, göğsümün ortasındaki eller ve kalbe uzanan dövmeli kaburgaların arasında gizliydi. Gözleri benimkilerle buluştu, sorgulayan bir bakışla.

"Sigara," diye cevapladım basitçe.

Gözlerini sıkıca kapattı ve düzensiz bir nefes aldı.

Lif yere düştüğünde elini tuttum, sonra parmak uçlarını aynı bölgedeki yarım düzine diğer yara izine bastırdım.

Dudaklarını sıkıca kapattı, ama her bir yanık izini takip etti. Sonra ağzını en ortadakine bastırdı ve basit bir öpücükle o anının acısını biraz olsun sildi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, o bölgedeki her bir yara izini öperken onun da duyabileceğini biliyordum.

Parmakları karşı taraftaki göğüs kafesimi aradı ve sıkı bir spiral oluşturan kabarık, buruşuk eti buldu.

"Ocak gözü."

Gözlerinde acıma bekliyordum, ama yüzünü bana doğru kaldırdığında orada hiçbir şey yoktu. Hayır, gözleri öfke ve içimde yaşayan bir parça öfkeyle doluydu.

"O itti. Ben düştüm." Omuz silktim.

Başını eğdi ve dudaklarını, kasırganın alçalan girdabının içinde gizlediği korkunç deseni üzerinde gezdirdi. Yine, bazı anılar daha hafif gelmeye başladı, sanki o beni bir şekilde temizlemiş gibiydi.

Ayağa kalktığında, benim penisim onun pürüzsüz, sıcak karnına değene kadar ilerledi. Temasla birlikte keskin ve tatlı bir zevk içimi kapladı.

"Hâlâ gördüğüm en güzel erkeksin," dedi, elleri göğsümde dururken. "Şimdi anlıyorum. Onları sadece örtmedin. Vücudunu geri kazandın. Kontrolü geri aldın."

"Evet." Ellerimle yüzünü kavradım. "Ama sana gelince neredeyse hiç kontrolüm yok."

Bakışları dudaklarıma kaydı ve kanım bir derece daha ısındı. Ayak parmaklarının ucunda yükseldi, elleri omuzlarıma kaydı ve yüzünü hafifçe geriye eğdi, benim seçimimi bekledi.

Oradan uzaklaşmalıydım. Daha iyi bir erkek öyle yapardı. Ben hiç iyi bir erkek olmadım.

Kendimi kontrol etmemi sağlayan son ip de koptu ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. Öpücük yumuşak başladı, ama sonra o da bana karşılık verdi. Ben homurdandım ve dilimi onun diline derin, dönen hareketlerle batırarak öpücüğüne daldım. O da sırtını kavisledi, parmakları omuzlarıma gömüldü.

Ellerimi vücudunda gezdirdim, kıcına ulaşabilmek için hafifçe eğildim. Onu kolayca kaldırıp ağzını ağzımla aynı hizaya getirdiğimde şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kollarını boynuma doladı, bacaklarını belime doladı, ayak bilekleri arkamda düzgünce kilitlendi.

Sanki ağıltan ölüyormuş gibi beni öptü — sanki fikrimi değiştiririm diye her saniyesini değerlendirmek zorundaymış gibi. Öpücük günahkar ve seksi olmaktan çıkıp, cehennem kadar şehvetli hale geldi, çünkü dilimle ağzını sikiyordum, tıpkı sikimin onu tamamen almak için can attığı gibi.

Duvara döndüm ve onu pürüzsüz taşa dayadım. Pozisyon değişikliğine hiç aldırış etmedi, sadece duvarı bana daha sert baskı yapmak için kaldıraç olarak kullandı, kalçalarını sallayarak penisimin başının ıslak dantel tangasının üzerinden geçmesini sağladı.

"Siktir," diye inledim ve ellerimden birini, kıcının arkasından cinsel organının tepesine kadar aynı dantel parçası üzerinde gezdirdim.

"Cannon!" Ellerini saçlarımla arasına geçirdi ve beni sabit tutarken sırayla ağzımı öptü, o küçük pembe dilini dişlerime, damağıma ve dilime sürttü.

Parmaklarım tangasının altına kaydı ve onu duştan daha fazlasıyla ıslanmış buldum. Kaygandı ve beni arzulamaktan şişmişti. Beni aynı anda hem güçlü hem de zayıf hissettirdi.

Tereddüt ettiğimde dudaklarıma fısıldadı: "Lütfen."

Onun yalvarışı beni başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde kırdı ve ben iki parmağımla yavaşça onun amına soktum. Lanet olsun, kadın yumuşak, ıslak, ipeksi bir ateş gibiydi.

Çığlık attı, sonra bacaklarını bana sıkıca doladı ve hafifçe yükseldi, sonra parmaklarımla üzerine düşerek beni sürmeye başladı.

Ondan uzaklaşmazsam, tam burada ve şu anda kendimi kaybedecektim. İşte bu kadar, bulmamak için o kadar uğraştığım kırılma noktası. Vücudum ondan ayrılma düşüncesine isyan etti, ama kafam bunun onu güvende tutmanın tek yolu olduğunu biliyordu.

"Durmalıyız." Sesimin derin, zımpara kağıdı gibi pürüzlü çıkışı nedeniyle kendi sesimi zar zor tanıdım.

Yükselip tekrar alçaldı, parmaklarımı sonuna kadar alırken tatlı bir şekilde inledi. Lanet olsun, o kadar sıkıydı ki. Tekrar yukarı çıktığında, daha sert ittim

daha sert ittim, sonra geri çekilirken parmaklarımı iç duvarında gezdirdim, sadece tekrar tekrar itmek için.

"Siktir. Ciddiyim. Persephone, durmalısın. Durmalıyız." Parmaklarımı onun sıcak vücudundan çektim ve o itiraz ederken onu duştan çıkardım.

"Hayır, durmamız gerekmiyor. Lütfen, Cannon." Gözlerinde o kadar güçlü bir ihtiyaç vardı ki, neredeyse kendimi kaybedecektim. Bunun yerine, onu tezgahın üzerine oturttum, dolaptan yumuşak, kabarık bir havlu aldım ve onu sardım. Sonra geri çekildim, kendi havlumu alıp belime sardım, ama bu ereksiyonumu gizlemeye yetmedi.

"Bu senin iyiliğin için." Aramızdaki 1,5 metrelik mesafeyi korumak için gösterdiğim çabayla kalp atışlarım hızlandı.

"Kendi iyiliğin için mi?" Tezgahtan atladı ve havluyu düşürdü.

Ben bundan daha güçlüydüm. Azgın bir ergen değildim. Ben, bir erkeğin iştahına ve bir erkeğin uzaklaşabilme yeteneğine sahip, tam anlamıyla yetişkin bir adamdım.

Sonra gözlerime bakarak tangasını çıkardı, dantelden kurtuldu ve danteli çamaşır sepetine attı. Nişanını tutturup tutturmadığını bakmadım.

Dilimi yutmakla meşguldüm.

Vücudu, cinsel organının hemen üstündeki ince, soluk sarı saç şeridine uzanan kıvrımlar ve eğrilerle doluydu. Ağzım *sulandı*.

"Ben büyük bir kızım, Cannon. *Kendi iyiliğimin* ne olduğuna karar verebilecek "Çenesini kaldırdı.

"Sen küçüksün, Persephone. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben oldukça *iriyim*."

Bakışları havluma düştü. "Oh, fark ettim."

"Demek istediğim o değil," diye tersledim. "Seni ne kadar kolay incitebileceğimi biliyor musun?"

Mavi gözleri anlayışla parladı ve dudakları aralandı. "Cannon, sen bana asla zarar vermezsin. Asla. Kendine güvenmiyorsan, *bana* güven, çünkü seninle birlikteyken her zaman güvende olduğumu biliyorum."

Geri sayımın başladığını hissettim. Penisim, havlunun baskısına karşı çıkarak zonkladı. Nefesim kesildi. Zihnim onun vücudunu haritalamaya ve saldırımı planlamaya başladı.

Üç.

"İlk seferinde benden çok daha nazik birini hak ediyorsun," diye itiraz ettim.

"Ben *seni* hak ediyorum. Sanki tüm hayatım boyunca bunu, seni bekliyormuşum gibi hissediyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Hiç istemedim. Sadece seni." Her nefes alışında göğüsleri yükseliyordu. Belki de ilk olarak oradan başlayacaktım.

İki.

"Bunu geri alamazsın," diye tekrar denedim. "Bu, tekrar yapabileceğin bir şey değil."

O sırtıttı. "Oh, bunu tekrar tekrar yapmayı planlıyorum. Seninle. Ama seni kovalamaktan bıktım." Dudaklarını yaladı. "O yüzden, kendimi olabildiğince açık ifade edeceğim. Seni istiyorum, Cannon. Vücudunun benim vücudumun üzerinde olmasını istiyorum, ateşli ve ısrarcı bir şekilde. İçimde nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Benimle sevişmeni istiyorum ve bu senin için çok nazik geliyorsa, o zaman beni istediğin gibi sikmeni istiyorum."

Bir.

"Ama bu sefer sen bana gelmek zorundasın." diye tersledim.

Bir anda kollarımda buldum kendini, ağzı ağızımda, bacakları belimde, onu yatak odama, bizim yatak odamıza taşıdım. O zevkten gevşeyip yataktan sürünerek çıkmak zorunda kalana kadar ona tapınacaktım.

Onu yatağın ortasına yatırdım, rahat olduğundan emin oldum, sonra dizlerini ayırdım, yataktan aşağı kaydurdım ve ağızımı ona dayadım.

Ben onu amından klitorisine kadar yalarken, o da yüksek sesle inleyerek kıvrıldı, onun tatlı, baş döndürücü tadı karşısında inledi. Onu acımasızca kızdırdım, dilimi onun etrafında döndürdüm, ama başı üstümdeki yastıklarda kıvrılana kadar onu asla orgazma ulaştırmadım.

"Cannon!" diye bağırdı, parmakları saçlarıma gömüldü. Dilimi onun içine batırdım.

Ben onu tekrar tekrar doldururken, o inleyerek yüzüme doğru sallandı. Onun şehveti ve ihtiyacını açıkça kabul etmesi, benimkini acı verici bir düzeye çıkardı. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Onun etrafımda geldiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Klitorisine kadar yaladım, küçük tomurcuğu hafifçe vurdum ve çırpıtım, ve inlemeleri

tiz, keskin çığlıklara dönüştüğünde, dilimin düz kısmıyla ona bastırdım düz dilimle bastırdım ve yavaş, sabit bir basınçla onu ovuşturdum.

Bir ılık atarak boşaldı, kalçaları keskin bir şekilde sallandı. Kalçalarını kavradım ve onu sabit tuttum, vücudundan her zevk dalgasını çekip çıkardım, sonra onu tekrar tahrik ettim, ihtiyacının azalmasına izin vermedim. Parmaklarımla onu denedim ve sırlıklam olduğunu gördüm. Güzel.

"Cannon," diye yalvardı, dilime karşı sallanarak. "Tanrım. Bana ne yapıyorsun?"

"Seni hazırlıyorum." Nefes alıp verisiyle inlemeleri aynı ritimde olana kadar onu yaladım ve emdim.

"Neye hazır? Ölüme mi? Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun!" Elleri arşaflları sıkıca kavradı.

Uylukları başımın etrafında sıkılaşımaya başladığında, onun üzerine çıktım ve o anın her ayrıntısını içime çektim. Yanaklarından göğüslerine kadar uzanan kızarıklık. Boynundaki hızlı nabız. Dilimde onun tadı ve kafamı dolduran elma çiçeklerinin tatlı kokusu.

Yana yuvarlandım ve komodinden prezervatif aldım. Burada hiç kadınla sevişmemiştim. Burası benim sığınağımdı, ama Tanrıya şükür yine de stokumu burada tutmuşum.

"Hayır," diye başını salladı, ben tekrar üstüne çıktığımda.

"Ne?" Donakaldım. "Fikrini mi değıştirdin?" Taşaklarım onun lanet gözleri kadar mavi olacaktı, ama ben almayacaktım...

"Hayır!" diye bağırdı, elleriyle yüzümü kavradı. "Seni istiyorum. Sadece prezervatif istemiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Anlamadım?" Hiçbir kadını ince lastik bariyer olmadan almamıştım.

Dudaklarını dişleriyle ısırđı ve bacaklarını kalçalarımın iki yanına kaydıldı. "Yarım yamalak istemiyorum. Tenini tenimde hissetmek istiyorum. *Beni* hissetmeni istiyorum."

Kahretsin, ben de bunu istiyordum. Penisim de aynı fikirdeydi. Yumuşak, ıslak Persephone'den başka bir şey istemiyordum. "Prenses, bununla birlikte gelen her şeyi istediğinden emin değılim."

O başını salladı. "İstiyorum. Hap kullanıyorum."

Hapları, her gece yatmaya hazırlanırken aldığı banyo tezgahının üzerindeydi.

"Tamam, ama..."

"Ben temizim," sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi söz verdi.

"Tabii ki temizsin." Lanet olsun, sikimin ucuyla amının sıcaklığını hissedecek kadar yakinken düşünmiyordum.

"Sen de öylesin," diye beni ikna etti.

"Öyle miyim?" Neden bu bir soru olarak çıktı ki?

"Öylesin. Birincisi, bana *her zaman* onları kullandığını söylediğin için," dedi ve elimdeki prezervatifi işaret etti. "İkincisi, eğer öyle olmasaydın, bana asla dokunmazdın. Beni böyle tehlikeye atmazdın."

Göğsüm tatlı bir acı ile doldu. O inanılmazdı. O *benimdi*.

"Haklısın," diye onu ikna ettim.

Elimden prezervatifi alıp attı. Sanırım bu konuyu halletti.

Ben onun bacaklarının arasına yerleşirken, penisimin başı onun girişine dokundu. Onu derin ve sert bir şekilde öperken, dirseklerimle ağırlığımı desteklemeye dikkat ettim.

"Emin misin?" diye sordum, kalçalarım içgüdüsel olarak esnedi ve penisimi ona yasladım. Bir itme, bir hamle ve onun içine girecektim.

"Çok eminim," dedi parlak bir gülümsemeyle ve bulanık gözlerle.

"Çok acırsa söyle. Anladın mı?" Ter damlaları cildimde birikiyordu ve kaslarım kasıntıdan titriyordu.

"Anladım." Beni öptü, ben nazikçe ileri doğru ittiğimde kollarını boynuma doladı.

Amcığı, penisimin başını enfes bir basınçla sıktı ve ilk santimi içeri sokarken inledim. Kasları direndi, sıkıştı ve beni neredeyse dışarı itti. Bu kadar tahrik olmasaydım, gülerdim.

"Rahatlamalısın, Prenses," diye fısıldadım ağzına.

"Deniyorum," diye söz verdi ve hafifçe başını salladı. "Tanrım, çok büyük hissediyorsun."

Bu sefer kahkaha kaçtı ve ben, o benim kadar sinirli görünse de, bu kadını altımda tutmanın basit zevkine kapıldım.

"Bana tutun," dedim ona, onu sıkıca tutup yuvarlarken. Kalçalarını ellerimde tutarak, oturdum ve başlığımıza yaslandım, o benim üstümde diz çökmüş, bir dizini kalçalarımın iki yanına koymuşken, penisimi onun girişinde bıraktım.

"Ne yapıyoruz?" O sallandı ve penisime sıcak bir ısı dalgası gönderdi.

"Bu şekilde kontrol sende olur," dedim ona. "Şimdi, ağzını bana ver ve kendi hızında aşağı in." Bir elimle ensesini kavradım

, diğerk elimle kalçasını tuttum ve onu deli gibi öptüm.

Öpüşürken nefes nefese kaldı, benim penisimin üzerinde ileri geri sallanarak, beni santim santim, santim santim içine aldı, ta ki tüm uzunluğumu içine alana kadar.

Zevk içimi kapladı, savunmamı yıktı. Benim ona sahip olduğum her şekilde o da bana sahipti. Tamamen, tamamen ve çekincesizce.

"Aman Tanrım," diye inledi dudaklarıma. "Çok iyi hissettiriyorsun, Cannon."

"Cennet gibisin," diye fısıldadım, kalçalarımı hafifçe indirip sıkı ve yumuşak bir hareketle ona doğru ittim. "Lanet olası kusursuz."

Onu tekrar okşadığımda çığlık attı. Sonra ritmi yakaladı, üzerimde yavaş, derin vuruşlarla yükselip alçalarak gözlerimin önünü yıldızlarla doldurdu. Saçındaki kumaş bandı çektim ve o başını geriye atıp beni sürerken, kumaş ipek bir şelale gibi uyluklarımın üzerine düştü.

Onun içinde kendimi tamamen kaybetmişim. Onun verdiği his, şimdiye kadar tanıdığım her şeyin ötesindeydi ve kendimi tutmak için dişlerimi sıktım. Hafifçe öne eğildiğinde, göğsünü ağzıma aldım, tepesini emip yalarken, elim kalçasından kıkına kaydı, böylece başparmağımla klitorisini okşayabildim.

"Cannon," diye mırıldanmaya başladı, hareketleri benim üstümde sarsıntılı ve yavaş hale geldi, uylukları kalçalarımı sıktı.

"İşte böyle, Prenses," diye övdüm onu, o da zevke teslim olup zirveye ulaştığında, dalgalar halinde üzerime gelerek penisimi kadife bir mengene gibi sıktı. O ilk sıkışmada, onu altıma alıp orgazmının dalgalarıyla titreyerek bizi ters çevirdim.

Sonra derin, sert ve sabit darbelerle ona girerek orgazmını uzattım, kendiminkini kovalarken, ikimiz de onu arıyor ve mümkün olduğunca uzun süre erteliyorduk. Orada, onun içinde, o anda yaşamak istedim.

O tekrar adımı haykırarak, keskin küçük tırnaklarıyla omuzlarımı kavradığında, orgazmım bir yük treni gibi beni vurdu ve yoğunluğuyla bedenimden kopardı. Üç uzun itişle içini doldururken kollarının arasına düştüm.

İkimiz de titredik ve ben onu nefes alabilmesi için yanıma döndürdüm. Bir kolumla başını kucakladım, diğerk kolumla ise uzun, geniş hareketlerle sırtını okşadım. Bu seks değildi. Bundan çok daha ötesinde bir şeydi. Dünyadaki tüm tanımların ötesinde bir şeydi. Hayatım boyunca deneyimlediğim veya okuduğum her şeyin ötesinde bir şeydi.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu uykulu bir gülümsemeyle, başını geriye eğerek gözlerini görebilmem için.

"Ne?" Kahretsin, o kadar güzeldi ki.

Gülümsemesi kalbimi durdurdu. "En azından evlenene kadar bekledim, değil mi?" Güldüm. "Kesinlikle bekledin."

Sonra ikimizi de temizledim ve baştan başladım. Ona asla doyamayacaktım ve onu asla elimde tutamayacağımı bildiğim için, sürerken tadını çıkarsam iyi olurdu.

Bütün gece sürdü.

PERSEPHONE

Sabahın erken saatlerinde ışık panjurların arasından süzülerek yatağı yumuşak bir parıltıyla kapladı. Yatakta gerinirken dudaklarımda oluşan gülümsemeyi durduramadım, zihnim uyanıyordu.

Cannon'ın dili beni karmaşık bir sinir çılgınlığına sürükledi. Cannon'ın kaslı kolları beni sardı, yönlendirdi, gösterdi. Cannon'ın dudakları tenimde, öpücüğü bir damga gibiydi.

Onun devasa boyutu ve ilk kez benimle sevişirken gösterdiği nazik, şefkatli tavırları.

Sonra gece boyunca tekrar tekrar kontrolü bana bırakması.

Anılar ve hisler, sıcak bir ihtiyaç dalgası olarak beni vurdu, o kadar ki, ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı hareket ettirmek zorunda kaldım. Uyluklarım arasındaki ağrı hiç de hoş değildi ve Cannon ile *daha fazlasını* keşfetme düşüncesi kalbimi hızla attırdı.

Sonra kolum yatağın diğer tarafına uzandı ve nefesim kesildi.

Boştu.

Sabah pateni için çok erkendi.

Çıplak göğüslerimi çarşafla örtüp, birdenbire doğruldum.

Düşün kapandığını duydum ve kısa bir süre sonra Cannon, beline sadece bir havlu sarılmış halde dışarı çıktı.

İçimde bir rahatlama hissettim, geçirdiğimiz gecenin ardından onun yokluğunda hissettiğim kör edici panik...

"Günaydın," dedim... Sırtına mı?

Doğruca dolabına yöneldi ve ortadan kayboldu.

Tamamen giyinmiş olarak geri geldiğinde, buz gibi panik tekrar geri döndü. Aniden, olduğumdan daha çıplak hissettim.

"Cannon?" Çarşafı etrafıma sardım ve ona doğru sendeleyerek yürüdüm, yoluna çıktım. "Cannon, bana bak," diye talepte bulundum, ama

"Dün gece ne oldu?" dedi, gözleri tekrar duvar gibi bakarken beni baştan aşağı süzdü. "Bu

"Dün gece olanlar," dedi, gözlerini tekrar duvar gibi kapatarak beni baştan aşağı süzdü. "Bir daha olmamalı," sözleri keskin ve soğuktu.

Yutkundum, damarlarımda soğuk ve yağlı bir şey dolaşıyordu. Gözlerim yere indi. "Ben... Yani, senin alıştığın deneyime sahip değilim..."

Parmakları çenemde durdu ve nazikçe gözlerime bakmamı sağladı. "Dün gece..." Çenesindeki bir kas gerildi, sessizce bir şeyleri tartıyordu. "Hayatımın en güzel gecesiydi." Bu sözleri söylemek ona zor geliyordu, sanki içinden bir şeytanı kovmak için mücadele ediyordu.

Sıcaklık, kanımdaki donmuş reddi eritti. "Gerçekten mi?" O başını salladı.

"O zaman neden tekrar yapamıyoruz?" Ona gülümsedim ve boş elimle yüzüne uzandım.

Bir adım geri çekildi.

Sonra bir adım daha.

"Persephone," dedi ve gerçek adımları kullanmasının ciddi olduğunu anladım. "Ne kadar yakınlaşırsak, tüm bunlar bittiğinde o kadar zor olacak." Aramızdaki mesafeyi işaret etti.

"Neden birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmıyoruz?" diye sordum, son tarihimizin bahsedilmesiyle hissettiğim acıyı tamamen görmezden gelerek. Bunun olacağını biliyordum. Bu anlaşmayı yaptığımızda bunu biliyorduk, ama bu, şu anda bunu düşünmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Kafasını salladı, koyu renkli gözlerinde gerçek acı ve çatışma parladı. Ona doğru bir adım attım.

O geri çekildi.

Peki.

Biraz iteklenmesi gerekiyorsa, onu itekleyecektim.

Yavaşça ilerledim, sırtı banyo kapısının yanındaki duvara çarpana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

NHL'deki en korkutucu adam, benim gibi küçük bir kadın tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Güç, açlık ve saf *arzu* damarlarımdan akıyordu. "Bana bak, Cannon," dedim ve cesurca vücudumu örten çarşafı yere bıraktım.

Çenesindeki kaslar seğirdi ve göğsünden bir hırıltı yayıldı. Gözleri çıplak vücudumu yalayıp yuttu, her kıvrımı ve çukuru takip etti, sonra tekrar gözlerime baktı.

"Ben kırılmadım," dedim ve yavaşça dönerek beni tamamen görebilmesini sağladım. Hayatımda hiç bu kadar çıplak, bu kadar savunmasız olmamıştım, ama korku hissetmiyordum. Hayır, bu adama güveniyordum. *Her şeyiyle*, ve belki de bu yüzden biraz korkmam gerekirdi.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Senin düşündüğünden daha güçlüyüm," diye devam ettim. "Ve *daha önce* ellerimi senden uzak tutmak zordu. Şimdi mi?" Başımı salladım, giydiği Reaper tişörtünü ellerimle okşadım, parmak uçlarımı güçlü göğsüne gömdüm. "Artık içimde nasıl hissettiğini bildiğime göre? Tadı nasıl? Dişlerimi emdim. *"Daha fazlasını* istiyorum."

Bir başka homurtu, bu seferki hayal kırıklığına yakın.

"Tabii beni istemiyorsan," dedim ve ona karşı tamamen adil olmak için bir adım geri attım. Asla istemediği bir şeyi zorlamazdım, ama dün gece bana dokunma şeklinden...

Yere düşen çarşafı alıp kendimi tekrar örtmeye hazırlandım.

Cannon, bileğime nazikçe dokunarak beni durdurdu. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi, sesi alçak ve kısık. Elimi atletik pantolonuna götürdü ve çok sert, çok büyük penisinin üzerine koydu. Kumaşın altından bile olsa, onu hissetmek bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yarattı. "Açıkçası, seni istiyorum. Sorun hiç bu olmadı."

Ona baktım, gözlerim yarı kapalı, muhtaç bir şekilde. "O zaman sorun ne?" Onu nazikçe sıktım ve çıkardığı tıslama çıplak tenimde ürperti yarattı.

"Sorun," dedi, elimi tutup tekrar göğsüne koyarak. "Sona erme tarihimizin olması. Ve sana bağlanıp sonra senden koparılmak istemiyorum."

Gerçek, ikimiz için de.

"Çok geç," diye mırıldandım. Bir başka gerçek. Cannon'a karşı bir özlem duyuyordum ve onunla geçireceğim hiçbir zamanın bu özlemi tatmin edemeyeceğinden emindim.

Bir başka, daha geniş bir gülümseme.

"Neden geleceği düşünelim ki?" diye sordum. "Şu an çok daha çekiciyken?"

Başını duvara yaslayıp, tekrar tekrar hafifçe vurmaya başladı. "Bunu düşünmem gerek," dedi. "İkimizin de iyiliği için."

Bunu biliyordum. Bunu tahmin etmiştim. Cannon her şeyi düşünürdü, genellikle başkalarının yararı için. Tabii bunu kimseye söylemezdi. Ama onu tanıyordum. Tıpkı onun bencil bir adam olduğunu bildiğim gibi, bu ilişki sonunda bittiğinde, benim kalbimin durumunu hiç düşünmeden, benim sunduklarımı alıp alacağını da biliyordum. Ama o bunu yapmıyordu. Benim özgürce sunduklarımı almıyordu. Tüm artıları, eksileri ve olasılıkları iyice düşünmeden bunu yapmazdı.

Bunu bildiğim için, *onu* tanıdığım için, ona gülümsedim ve başımı salladım. "Öyle yap," dedim. "Ben de duшта bunu düşüneceğim." Parmaklarımla göğüslerimin ortasını okşadım, ona tam olarak aklımın nerede olduğunu gösterdim. *Onun* sayesinde.

Onun yanından geçip, duşu açarken banyo kapısını ardına kadar açık bıraktım.

Peşimden gelmedi, ama suya girmeden önce "*İmkansız kadın*" diye mırıldandığını duydum. diye mırıldandığını duydum.

* * *

"Bir shot daha içmek istediğinden emin misin?" Harper solumdaki koltuğundan sordu. "En son bu kadar sarhoş olduğunda ne olduğunu biliyorsun," diye alay etti.

Langley sağımdan güldü, Delaney onun karşısında oturuyordu ve Echo barın arkasından tıslayarak güldü. Annabelle ve Faith Harper'ın diğer tarafında oturmuş kendi içkilerini yudumluyorlardı.

"Bir," dedim, söz konusu shot'ı kaldırarak. "Kendi kişisel Hades'imle evlendiğimde sarhoş değildim." Onu düşününce içimi sıcak bir heyecan kapladı. "İki," diye devam ettim, shot'ı içerek. "Bu gece evlenirsek çok şanslı olursun." Harper'ın omzuna şakacı bir şekilde dokundum.

"Touché." Harper, Langley gibi shot'ını kaldırdı ve aynı anda içti.

"Sanki bu hiç tarih belirleyecekmiş gibi," diye şaka yaptı Faith, eliyle Harper'ın nişan yüzüğünü kapatarak.

"Uzun bir nişanlılıkta yanlış bir şey yok!" diye karşılık verdi Harper.

"Katılıyorum," dedi Annabelle, kendi yüzüğüne bakarak.

"Çok uzun sürdü," dedim, bara hafifçe vurarak. "Bu kızlar gecesine ihtiyacım vardı."

Langley sırtıttı. "Henüz seni resmi olarak Reaper Village Kraliçeleri kulübüne kabul etmemiştik. İki aydan fazla süredir evlisin! Artık zamanı gelmişti."

İki ay mı?

Gerçekten bu kadar uzun zaman mı olmuştu? Cannon'la geçirdiğim zaman bulanık bir anıydı, büyük, mutlu bir bulanıklık ve dün gecedan sonra? Tanrım, bunun bitmesini istediğimden emin değildim.

İçimde bir ürperti hissettim ve baskıyı hafifletmek için bar taburesinde yerimi değiştirmek zorunda kaldım. İşe yaramadı ve bu dürtücü ihtiyacı tatmin edebilecek tek bir şey olduğunu biliyordum.

Cannon.

Tabii, bir daha bana dokunmaya karar verirse.

"Bir shot daha!" Echo'ya el salladım. "Lütfen," diye ekledim, en güzel gülümsememle.

Echo güldü. "Berbat durumdasın," dedi, ama shot'ı doldurdu. "Orada ne oluyor?" Alnımı işaret etti.

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Süper havalı, anlayışlı barmen voodoo'nu bana karşı kullanma. Bu gece olmaz. Bu gece *eğlence gecesi*. Sizinle vakit geçirme gecesi." İç geçirdim. "Hepiniz çok harikasınız ve beni sıkı sıkıya bağlı çevrenize kabul ettiğiniz için mutluyum."

Benim bu sözlerime hep birlikte "aww" diye tepki verdiler ve ardından büyük bir kız grubu kucaklaşması oldu, o kadar çok sevgi hissettim ki canım acıdı. Doğru kız arkadaş grubuna sahip olmanın bir özelliği vardı: seni desteklemek, zor zamanlarda arkada olmak ve gerektiğinde sana akıl vermekten başka bir şey istemeyen kadınlar. Bu harika kadınlarla tanışana kadar gerçek kız arkadaşlığını hiç tanımamıştım. Önceki kız arkadaşlarımdan hepsi sosyal statü peşinde koşanlardı, benim gerçek arkadaşım olmak yerine, kendi çıkarları için benim statümü ve adımları kullanıyorlardı. Bu kadınlar gibi, benim iyiliğimi asla düşünmediler.

Sevgi şöleni içki şölenine dönüştüğünde, bir saat boyunca içtik, güldük ve hikayelerimizi paylaştık. Yoksa iki saat miydi? Delaney de benim gibi hokey sevgisine yeni başlamıştı, bu yüzden ikimiz de Faith, Harper ve Langley gibi tecrübeli oyuncuların sözlerine kulak verdik. Ama sonunda her şey aşka geldi. Saf, filtrelenmemiş, karmaşık, kaotik, güzel aşk.

Ve kalbimde, dokunmaya cesaret edemediğim kilitli bir kutunun derinliklerinde bir şey atıyordu. Bu kadar çok içtikten sonra mümkün olmaması gereken bir netlikle anladığım bir şey.

Bu hissi görmezden geldim ve eğlenceye odaklandım — bu gecenin asıl nedeni.

Reaper erkekleri yavaş yavaş *Scythe'a* girerek sarhoş eşlerini, nişanlılarını veya kız arkadaşlarını almaya başladılar, ama önce karşı masada bir içki içtiler. Benimki ise elbette henüz gelmemiştir.

"Hadi ama!" diye alay etti Harper. "Bize söylemelisin."

O kadar çok güldüm ki, karnım ağrımaya başladı.

"Evet, sana söyledik," diye Faith araya girdi.

"O *gerçekten her* açıdan korkutucu mu?" Harper kaşlarını oynatarak tekrar sordu.

"Yoksa *iyi* anlamda korkutucu mu?"

Kafamı salladım. "Beni hiç korkutmadı." Bir kez

daha "*aww*" sesleri yükseldi.

Langley'e işaret ettim. "Yani, *onunki* ise..." Langley gözlerini devirdi.

"Axel dev bir oyuncak ayıdan başka bir şey değil." "Dev kelimesi çok uygun," diye alay ettim.

"Buna itiraz edemem," dedi Langley, kadehini kaldırarak.

"Bence tüm erkeklerimizin kendi tarzlarında iri ve korkutucu olduğunu söylemek yanlış olmaz," dedi Delaney. "Yani, onlar buz üzerinde köpekbalıkları gibiler. Onları izlemek? Ve bazen kavgalarını izlemek?" Titredi.

Kocamın kavgalara en sık karışan kişi olduğunu bildiğim için zorlukla yutkundum. Onun kısa fitili buz üzerinde iki kat daha kısıydı. Onun biyolojik babası olan o iğrenç adamın sürpriz ziyareti sayesinde bunu daha iyi anlayabiliyordum, ama henüz tam olarak anlamamıştım.

Duşta olanları hatırlayınca kalbim hem genişledi hem de parçalandı — bazı yara izlerini ve onları örten dövmeleri açıklaması. Bana biraz açılmıştı, ama tamamen değil.

Zamanım var.

Ama çok fazla değil. Bu acı gerçek, göğsüme ağır bir yük bindirdi. Cannon'ı içten dışa tanımak istiyordum. Bu, doyumsuz bir arzu, ilkel bir ihtiyaçtan öte bir şeydi. Onu sürekli kendini değersiz hissettiren ruhunda sakladığı şeyi ortaya çıkarmak istiyordum. Onu tam olarak tanımak istiyordum, böylece ona ne kadar inanılmaz biri olduğunu gösterebilir ve ona bunu gerçekten inandırabilirdim.

"Biliyor musun?" Bar taburesinden kalkıp, topuklu ayakkabılarımla biraz sendeleyerek ayağa kalktım ve son içkimi kaldırdım. "Ben çok şanslıyım!" dedim, gereğinden biraz daha yüksek sesle. "Sana sahip olduğum için," dedim, etrafımdaki kadınlara bakarak. "Ve Cannon'a sahip olduğum için." Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alırken gülümsemem

derin bir nefes alırken durdurulamayan bir gülümsemeyle. "O tanıdığım en iyi adam. Ve onu hak etmek için ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum." Gözlerimi açtım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Teşekkürler, Reapers!" Shot'ı içtim, tatlı likör boğazımı yakarak aşağı indi. Kızlar son sözlerimi taklit ederek içkilerini aynı şekilde içtiler.

"Şimdi kim sahne yapıyor bakalım." Cannon'un sesi cildimde titreşti, dudakları kulağımdaydı, vücudunun ısısı sırtımda hissediliyordu.

Ona dönmek için hafifçe eğildim, ama Cannon kalçama nazıkçe elini koyarak beni dengeledi.

"Buradasın," dedim, sözlerim biraz peltek çıkıyordu. Sonra konuşmamı hatırladım ve utandım. "*Ne zamandır buradasın?*"

Sadece bana özel gülümsemesi dudaklarında belirdi. "Senin sarhoş olduğunu anlayacak kadar uzun süredir."

Sert ahşap zemine topuklu ayakkabılarımla vurdum. "Hiç de öyle değilim!" Gülümsedim. "Persephone VanDoren *sarhoş* olmaz," dedim. "Sadece *biraz* çakırkeyifim."

"Mmmhmm," dedi Cannon, diğer elini kalçama koyarak. "Beni eve götürür müsün?" diye sordum, başım dönüyordu.

Cannon başını salladı ve Connell, Logan, Lukas ve Axel'e el salladı. Onlar da kız arkadaşlarının yanına, bara gelmişlerdi.

Hoşça kalın ve teşekkürler dedim ve Cannon'un beni bardan dışarı çıkarmasına izin verdim, ancak serin yaz gecesi havası yüzüme çarptığında durdum. Derin bir nefes aldım ve berrak gece gökyüzüne baktım. "Güzel," diye iç geçirdim.

"Evet," diye onayladı Cannon.

Ona baktım, ama gözleri sadece bana odaklanmıştı. Ona gülümsedim, sonra parmağımı kıvırdım. "Buraya gel."

Bana baktı, ama yaklaştı.

"Daha yakın," dedim ve o, boynuna ulaşabileceğim kadar eğildi. Tepkisini ölçtüm, ama bir kez olsun o duvar yok olmuştu ve o karanlık gözlerde hayranlık ve saygıdan başka bir şey yoktu.

Ben de dudaklarımı önce nazıkçe, sonra daha açgözlü bir şekilde onun dudaklarına bastırdım, o da kollarını belime dolayarak beni kendine çekti.

"Prenses," diye mırıldandı dudaklarımın arasında.

"*Hades*," diye alay ettim, alt dudağımı hafifçe ısırarak.

Parmakları kalçama gömüldü, beni hafifçe kaldırarak bizi duvara doğru yönlendirdi. Dilimi dudaklarının kenarından kaydırarak içeri girmesini istedim ve o da benim için açıldı. Her vuruşuma karşılık verdi.

"Tanrım, rüya gibi öpüşüyorsun," diye inledim ağzına.

"Kabus gibi değil mi?" diye alay etti, dilini dişlerimin kenarlarında gezdirerek.

Geri çekildim, yüzünü iki elimle tutup sabit tuttum — lanet olası baş dönmesi, onun karanlık gözlerine odaklanmamı zorlaştırıyordu.

"Asla," dedim. "Sen rüyasın, Cannon. Göremiyor musun? Kesinlikle *rüya gibisin*."

Gülümsedi, özgür ve yükten kurtulmuş gibi. "Ve sen sarhoşsun," dedi. "Muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

Ona sertçe baktım. "Her şeyi hatırlarım," dedim ve dilimi çıkarıp dudaklarına dokundum. O inledi ve beni duvara daha sert bastırdı, dudaklarımdan bir inilti kopardı. "Ve seni istiyorum, Cannon. Bir insanın bir başkasını isteyebileceği her şekilde. *Seni*," diye açıkladım, ellerimi göğsünde gezdirip tam ortasında durdum. "Vücudunu değil. Muhteşem, lezzetli vücudunu değil."

Bana baktı.

"Tamam, *sadece* bedenini değil." Kıkırdadım. "İçindekileri istiyorum." Göğsünün ortasına hafifçe vurdum. "*Seni* istiyorum."

Gözlerinde daha ciddi bir şey parladı, ama hemen onu kötücül bir sırıtişla değiştirdi. Dudaklarıma nazık bir öpücük kondurdu ve bizi duvardan uzaklaştırdı. "Bana istediğin başka bir şey söyle, Prenses."

Beni yanına sıkıca sokana kadar bizi geriye doğru yönlendirdi ve arabasına doğru yürüdü. Beni arabaya oturtup kemerimi bağladıktan sonra, başımı koltuğa yaslayıp ona gülümsedim.

"Taco," diye cevapladım.

Direksiyonun arkasından başını sallarken boğuk, güzel bir kahkaha attı. "*Biliyordum* biliyordum."

Biraz daha güldük ve o araba sürerken, bir an bile gözlerimi ondan ayırmadım.

CANNON

Ton. Mutfağa girerken zihinsel takvimimden bir günü daha sildim. *Bizim mutfağımız.* Persephone'ye tekrar dokunmadan, onun vücudunun sığınağına ve sadece onun bana getirdiği unutkanlığın mutluluğuna kapılmadan on gün geçirdim.

On gün.

Sürekli tahrik halinde dolaşmam kimin umurundaydı ki? Boşalmadığım sürece ona yaklaşıyordum, değil mi? Tezgahımdaki küçük makyaj çantasına ya da buzdolabımdaki abur cuburlara alışmıyordum. Geceleri onunla kitap okumayı ya da sabahları ona kahvaltı hazırlamayı alışkanlık haline getirmediğimden emindim. Bunların hepsi sadece... şey, şartların gereği idi.

Bunların hepsi sadece lanet olası koşullar ve farkına bile varmadan bitecekti.

Ama bunu bilen tek kişiler bizdik.

Persephone mutfağa girerken neşeyle "Günaydın" dedi. Lanet olsun, beni işkence etmek için sevdiği o küçük ipek geceliklerden birini giymişti ve saçları uyurken yaptığı topuz şeklinde toplanmıştı, ama şimdi daha yumuşaktı. Çok çekici görünüyordu ve benim kaçmaya çalıştığım yatağa geri götürülmeye hazırdı.

"Selam," diye sertçe cevap verdim, buzdolabından bir su alıp onun lanet *bacaklarına* bakmamak için başka yerlere bakmaya çalışarak. Onların beni sardığı, onun yumuşak uyluklarının benim kalçalarımı sardığı anı, ona girerken, bir tsunami gibi üzerime çöktü.

"Nereye gidiyorsun?" Ayak parmaklarının ucuna yükselerek bir kupa aldı.

"Sezon öncesi başlamadan önce son gayri resmi maç," diye cevapladım, başının üzerinden uzanıp onun sevdiği soluk mor kupayı aldım.

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle, ben ona uzattığımda.

"Önemli değil." Onun boyuna uyum sağlamak için kupaları bir raf aşağıya indirmem gerekiyordu, ama bunu yapmak, sanki onun için gerçekten istemediği bir hayatta

onun için istemediği bir hayatta yer açıyormuşum gibi hissettim. O ayrıldığı anda boşalacak bir yer. "Bu sabah planın ne?"

"Biraz pasta yapmayı düşünüyordum. Annem kendini iyi hissetmiyor, ona çikolatalı kurabiye götürebilirim." Kahve kremasını almak için buzdolabına eğildiğinde, eteği uyluklarının arkasına kadar kaydı.

Tezgahı sıktım, keşke ellerimde onun kalçaları olsaydı, onu bu tezgahın üzerine eğip, ayakları sallanırken, ona vermek istediğim her hareketi kabul etmekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olsaydı.

"Çikolatalı kurabiyeleri seversin, değil mi?" diye sordu, omzunun üzerinden bakarak.

"Fıstık ezmeli," diye cevapladım, sonra boğazımı temizledim. "Bugün giyinmeyi düşünüyor muydun?"

Buzdolabını kapattı ve sırtıttı. "Ne? Rengi beğenmedin mi?" Elini kaburgalarından beline doğru kaydırды, sonra kalçasının üzerinden eteğinin kenarıyla oynadı.

O küçük yaramaz, bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Pembeyi severim," diye itiraf ettim ve tezgaha yaslanmış olduğu yere doğru yürüdüm. Onu kollarımın arasına aldım ve benim yoğun dövmlerimle onun çıplak, kremi teninin arasındaki kontrastı izledim. "Maviyi daha çok beğendim. Senin gözlerinle birlikte cennet gibi görünüyor."

Dudakları aralandı.

Sonra arkasına uzanıp meyve sepetinden bir muz aldım. "Görüşürüz prenses." Sonra alnına bir öpücük kondurdum, çünkü bunu yapmak zorundaydım. Onun yanında aklımı kaçırmamamı sağlayan şey, bu küçük dokunuşlardı.

"Hoşça kal, Cannon," diye fısıldadı.

Çamur odasından ekipman çantamı alırken, başımı mutfığa doğru çevirdim, o hala orada durmuş kahvesine şeker karıştırıyordu. "Bu arada, mağazadan sana küçük bir şey aldım." Meyve sepetini işaret ettim ve kapıya doğru yöneldim.

"Aman Tanrım. Cannon! Bu lanet bir nar mı?" diye bağırdı bana.

"Şey, geçen gece bana *Hades* demiştin," diye alay ettim, Elim kapı kolundaydı.

"Ugh!" diye yüksek sesle inledi. "Sarhoşken söylediğim sözleri bana karşı kullanmayacağına yemin etmiştin!"

Elimde değildi, arkamı döndüm ve tekrar mutfağa eğildim. "Evet. Şey. Sanırım yalan söyledim." Sırıttım. "Şimdi ciddi, ben dönmeden önce üstünü değiştirmelisin. O kıyafetle beni öldüreceksin."

Gülümsemesi yavaşça yayıldı, geceliğinin eteğini kavradı, sonra lanet şeyi tamamen çıkardı ve sadece beyaz bir külotla kaldı. "İşte, şimdi çıktı."

Yüksek göğüslerini, dar belini ve kalçalarının kıvrımlarını iyice seyrettim. "Biliyor musun, insanlar bu ilişkide şeytan olduğumu düşünüyor, ama sana kıyasla, kafamın üzerinde lanet olası bir hale var."

"Ne kadar kötü olabileceğimi görmek ister misin?"

Evet.

"Hayır. Gitmeliyim. Pastanının tadını çıkar!" O, benim vücuduna ne kadar pervasız davranabileceğimi tam olarak öğrenmeden oradan kaçtım.

Üç saat sonra, duşumu almış, ayakkabılarımı bağlarken dolabımın önündeki bankta oturdum.

"Sanırım geçen yıldan daha hızlısın," diye mırıldandı Connell karşımda otururken. "Seni yakalayabileceğimi umuyordum."

Kaşlarımı kaldırdım ama cevap vermedim. Persephone ile evlendiğimden beri koşuyor ve kayıyordum, cinsel hayal kırıklığımı baskıyı hafifletmeye yardımcı olabilecek her şekilde dışa vuruyordum. Bu konuda hiçbir şey işe yaramadı, ama hiç bu kadar formda olmamıştım.

"Cannon," Sterling, soyunma odasının köşesinden, bir şeyi ilan tahtasına iğnelerken sordu. "Bir tartışmayı çözmeme yardım et."

"Ne?" Diğer ayakkabımı bağlamayı bitirip oturdum.

"Bak, ben senin sağdıcın olduğumu düşünüyorum, ama şuradaki Briggs kendisinin sağdıcın olduğunu düşünüyor." Calgary'den takasla aldığımız yeni defans oyuncusunu işaret etti. Söylentiye göre adam yanlış kadını becermiş ve sonunda formasını kaybetmişti, ama onların kaybı bizim kazancımız olmuştu. Briggs'in puck kullanma becerisi vardı ki ben bile kıskanıyordum.

Briggs başını salladı ve Sterling'e gözlerini devirdi.

"Logan benim sağdıcım." Sağımda oturan Ward'a başımı salladım.

"Ne? Ben *oradaydım*. Seni kiliseye ben götürdüm!" Sterling'in ağzı açık kaldı. "Sevgi nerede?"

"Doğru, ve Logan orada olsaydı..." Cümlemi bitirmeden kendimi durdurdum. Logan beni kiliseye götürmezdi. İkimiz de delirmişken Persephone ile evlenmeme izin vermektense, beni lanet olası bir radyatöre kelepçelerdim.

Logan, benim düşüncelerimi anladığını belirten bir bakış attı. "Doğru, ve ben orada olsaydım, çok daha iyi kamera görüntüleri elde ederdim." Sterling'e sırtıttı.

"Yani resmi mi? Bu işi gerçekten yapıyorsunuz?" Axel, Lukas'ın yanında durduğu yerden sordu.

"Evet. Süslü bir mekan ve her şeyiyle," diye cevapladım.

Logan bunun *nedenini* bilen tek kişiydi. Tabii, Delaney de. Kadınından sır saklamanın dersini almıştı. Bu, Persephone'ye verdiğim bir sözdü. Dünyanın geri kalanına, özellikle de annesine, bu durum gerçek gibi görünüyordu.

Sorun şu ki, bu durum gerçek gibi *gelmeye* başlamıştı.

"Güzel! Senin adına sevindim!" Kaptanımız onaylayarak başını salladı. "Kabul etmeliyim ki, birlikte çok tatlısınız," dedi Lukas.

"Sevimli mi?" diye sordum.

"Eh, birbirlerine aşık olan tamamen zıt tiplerden daha iyi görünüyordu, ben de öyle kabul ettim." Omuz silkti.

"Onun eskiden takıldığı pislikleri görmeliydin," diye araya girdi Sawyer. "O kadın, Charleston Stepford Wife'a dönüşmektense seninle birlikte çok daha iyi durumda."

"Hâlâ o grupla takılıyor, o yüzden pislik yorumlarını en aza indirmek gerek," diye hatırlattı Logan.

Bu doğrudu. Hâlâ öğle yemeklerine çıkıyordu. Hâlâ birkaç haftada bir arkadaşlarıyla alışverişe gidiyordu. Hâlâ annesinin iki hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyordu, bu da bizim nişan partimizde bulunanlarla aynı kişilerle toplantılara katılmak anlamına geliyordu. Hayatıma giriyor olabilir, ama hâlâ kendi hayatına da sıkı sıkıya bağlıydı.

İyi. Bu iyiydi, değil mi? Her şey mahvolduğunda onun için daha kolay olacaktı. Kibirli arkadaşları onun *düşüncesizliğini* affedecek ve o da ait olduğu yere, o dokunulmaz nezaket ve para dünyasına geri dönecekti... ve Michael'a.

Onun ona dokunacağı düşüncesi midemi bulandırdı. Kimsenin ona dokunacağı düşüncesi.

Koç, elinde bir dosya ile soyunma odasına girerek konuşmayı böldü. "Tamam, Reapers. Sezon öncesi antrenmanlara yaklaşık bir hafta kaldı, bu da demek oluyor ki bu küçük toplantılar sadece eğlence için değil, maaşlarınız için de olacak." Soyunma odasını geçerek ilan panosuna doğru yürüdü. "Programı göreceksiniz... Kim bunu buraya koymuş?" Sterling'in koyduğu şeyi

"Cidden. Cannon, hepimizin senin ve Bayan VanDoren için mutlu olduğunu biliyorsun..."

"Bayan Price," Sterling sırtarak onu düzeltti.

"Tamam. Her neyse. Ama düğün davetiyeni lanet tahtaya asman gerçekten gerekli mi? Zaten toplum bölümünün ilk sayfasında yer almıyorsun sanki."

Gözlerimi Sterling'e dikip "Gerçekten mi?" dedim.

"Sadece benimki daha önce geldiğini göstermek istedim. Gördün mü, işte bu yüzden sağdıç ben olmalıyım." Kollarını kaldırdı, avuç içlerini dışarıya doğru çevirdi.

"Seninkini önce aldın çünkü dün gece evime gelip Persephone'ye yalvardın," diye tersledim.

"Yine de benimki önce geldi. Kabullen, Ward." Logan'a bir bakış attı ve tekrar oturdu.

Koç davetiyeyi ona fırlattı. "Tamam. Kızlar gibi dedikodu yapmayı bitirdiyseniz, belki programı görmek istersiniz."

"En iyi adam, ha?" Logan, on dakika sonra otoparka doğru yürürken sordu.

"Muhtemelen önce sana sormalıydım."

"Sormana gerek yok. Orada olacağım."

"Teşekkürler." Arabamın kilit açma düğmesine bastım, gözlerim babamın bir şekilde oyuncuların otoparkına gizlice girip girmediğini kontrol etmek için etrafı taradı. Muhtemelen çoktan gitmişti, ama rastgele ortaya çıkıp para istediğinde, birkaç hafta boyunca beni sarsmaktan geri kalmazdı.

"Bu konuda bir sorunun yok, değil mi?" Logan, çantamı Hummer'ın arkasına atarken sordu. "Sahte evlilik meselesi," diye fısıldayarak açıkladı.

"Ne demek istediğini anladım." Bagaj kapağını kapattım ve en iyi arkadaşıma döndüm. "Dürüst olmak gerekirse? Ondan uzak durmakla, anı yaşamak arasında kalmış durumdayım." Onu ne kadar çok istediğimi itiraf etmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Beni dikkatle izledi, sonra iç geçirdi. "Kahretsin. Eğer bu biter..."

"Bittiğinde," diye düzelttim.

"Tamam. Bu bittiğinde, seni mahvedecek. İkinizi de mahvedecek."

"Çok iyi biliyorum. Bu yüzden mesafemi korumak akıllıca bir hareket." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ona aşık mı oluyorsun?"

Göğsümdeki o acı geri gelmişti ve fark edilmeyi bekliyordu. "Persephone'ye karşı ne hissettiğim ya da hissetmediğim önemli değil. Bu ilişki her açıdan mahkumdur. Onun lanet olası arkadaşlarına tahammül edemiyorum. Benimle evlendiği için ona tepeden bakıyorlar. Babası benden nefret ediyor. Annesi ölmek üzere. O, tanıdığım en saf, en nazik kadın ve benden çok daha iyi birini hak ediyor."

Logan gözlerini kısarak baktı. "Doğru. Yani, neden tanıdığım en hırslı, inatçı, koruyucu pislikle yetineceksin ki, babasından her şeyi almış, Sartre'ı Nietzsche'den ayıramayan, sırtıkan, zayıf küçük bankacıya geri dönebilirsin?" Alaycı bir öfkeyle gözlerini devirdi.

"Yardımcı olmuyorsun." Çenemi sıktım.

"Gözünün önündeki şeyi görmüyorsun," diye karşılık verdi.

Sinirimin dizginleri birkaç santim gevşedi. "Ne tür bir dünyada böyle şeyler," göğsümü işaret ettim, "onun gibi bir kadınla işe yarar? Ben eğlence için seviştiğin adamım, evleneceğin adam değil."

Bu da onun istediği şeydi. Elbette, beni istediğini söyledi, ama gezegendeki herhangi bir erkeği seçebilecekken, benim gibi yaralı ve berbat birini nasıl isteyebilirdi?

"O senden evliliğin feshini istemedi. Seninle gerçekten evlenmek istedi," diye hatırlattı bana.

"Annesini mutlu etmek için!"

"Ya da belki kendini mutlu etmek için!" diye tısladı. "Tanrım, o seni o müzayedede satın aldı. Sen bakmıyorken seni izliyor ve bu neredeyse iki yıldır devam ediyor. O kadın sana o kadar aşık ki, parmağına o yüzüğü dövme yaptırsa daha iyi olur. Korkuyorsun diye bundan kaçmak istiyorsan, anlıyorum. Anlıyorum. Kendini tamamen birine teslim etmek çok korkutucu. Bir kadına seni yok etme gücü vermek. Ama onun ellerinde zaten o lanet gücün olduğunu görmüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir. Her tehdit karşısında kendini onun önüne attığında ve her seferinde gözlerini ondan ayırmak zorunda kaldığında bunu gördüm."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Hala ıslak olan saçlarımı elimle çektim.

Kafasını salladı, belli ki kelimeleri arıyordu. "Demek istediğim, mesafeni korumakla anı yaşamak arasında kalırsan, arkadaşın olarak sana tavsiyem anı yaşaman."

"Bana kaçmamı söyleyen sendin," diye hatırlattım ona.

"Lanet olsun. Sana, zararını kaçmak için bir bahane olarak kullanacaksan, bunu o zaman yapmanı söylemiştim. Aylar önce. O zaman öyleydi. Şimdi ise durum farklı. Sen farkında olmayabilirsin, ama bu işe çok fazla bulaştın dostum. Yani, en ufak bir şans bile varsa, işe yarayabileceğini düşünüyorsan, milyarda bir şans bile olsa, o şansı değerlendir. Çünkü bu noktada, acı her halükarda seni bekliyor."

"Onu inciteceğim. Benim öfkem..."

"Neredeyse iki yıldır gerçekten kendini kaybetmedin, Cannon. Buraya gelmeden önceki adam değilsin. Onunla tanışmadan önceki adam değilsin. Ama belki de gerçek şu ki, onu incitmekten korkmuyorsun. Belki de onun *seni* incitmesinden korkuyorsun."

Gözlerim parladı ve midem gerildi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bak. Hayatta mutlu olmak için pek fazla şansımız yok. Mutlu olma şansın varsa, sadece birkaç ay için olsa bile, mutlu ol. Sevip kaybetmek daha iyidir, değil mi?"

"Alfred Lord Tennyson lanet olası bir aptaldı." Dönüp arabanın kapısına doğru yürüdüm.

"Bir düşün!" Logan yanımdaki arabadan seslendi.

"Artık benim sağdıcım değilsin!" diye bağırdım, ama sözlerimin tek bir kelimesini bile içten söylememiştim.

"Her neyse. Senin için en iyi bekarlığa veda partisini planlıyorum, huysuz piç."

"Ben zaten evliyim!" Arabaya bindim.

"Hadi oradan! Öyleyse öyle davran!"

Eve giderken onun sözlerini düşündüm. Belki de haklıydı ve Persephone ile geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmalıyım. Ama işler ters gittiğinde bu sadece daha fazla acı verecekti ve onun tek acı çeken kişi olacağını düşünerek kendimi kandırıyordum.

Onu delilik sınırındaki bir şiddetle istiyordum. Sadece bedenini değil, kalbini, zihnini ve doğuştan gelen iyiliğini de. Onun düşündüğü gibi bir adam olmak istiyordum. Kendimi ona layık olduğunu kanıtlamak istiyordum... ama bu mümkün müydü? Ya gerçekten istediği tek şey, söylediği gibi annesini mutlu etmekse? Oh, ve seks. Onu istediği çok açıktı.

Peki ya onu her aldığımda kendimi biraz daha kaybedersem? Bütün bunlar parçalandığında benden geriye ne kalırdı? O gülerik uzaklaşıp country kulübündeki arkadaşlarının yanına döndüğünde?

Garaja girip eşyalarımı içeri taşıdığımda, çantamı çamur odasına bıraktığımda, düşüncelerim hızla akıyordu.

Vay canına, burası çok güzel kokuyordu.

Anahtarlarımı astım ve mutfığa gittim, sonra kapı çerçevesine yaslanıp, karımın kışını izledim — kapı sayesinde onun tek görünen kısmı buydu — kilerden bir şey çıkarırken kışını sallıyordu. Beatles, birinin elini tutmaktan bahseden şarkısını son sesle söylüyordu.

Şortu inanılmaz derecede küçüktü, kışının kıvrımının hemen altında bitiyordu ve aniden o etek ucunun altındaki küçük et parçasını ısırmak istedim.

"Hayatım, ben geldim," diye seslendim.

"Ooh!" diye çığlık attı. "Kapının açıldığını duymadım. Kendi düşüncelerime dalmış olmalıyım."

Konuşan kişiye doğru döndüm ve müziği kapattım. "Ya da dört trilyon desibelde çalan müzik yüzünden olabilir. Bu inanılmaz koku da ne?"

Kafası kilerden dışarı çıktı. "Fıstık ezmeli kurabiye."

Gözlerimi kırptım, sonra onun işaret ettiği yere baktım ve en sevdiğim kurabiyelerle dolu bir soğutma rafı gördüm. Kahretsin, göğsümde bir ağrı hissettim. "Çikolatalı kurabiye yapıyorsun sanıyordum?"

"Yaptım bile. Anneme götürdüm. Sonra eve geldim ve sana küçük bir ikram hazırlamaya karar verdim." Fıstık ezmesi kavanozuyla kilerden çıktı. "İlk partide bitti ve bu şey en üst rafta duruyordu."

Kavanozu tezgaha koydu ve ben gülümsedim. Yan tarafı bağlanmış ve kolları kıvrılmış bir Reaper forması giyiordu.

İleri doğru yürüyerek, soğutma rafından bir kurabiye aldı ve dudaklarıma götürdü. "Söz veriyorum, seni öldürmez. Ve söz veriyorum, playofflar bitene kadar bir daha kurabiye yapmayacağım."

Eğer hala buradaysa.

Onun için açtım ve kurabiyeden bir ısırık aldım, dilimi parmak uçlarında gezdirdim. Hala sıcak ve yumuşaktı ve cumartesi öğleden sonraları gibi tadı vardı, ironik bir şekilde, bugün de cumartesi öğleden sonraydı. "Bu harika," diye övdüm.

Geniş bir gülümsemeyle kalbimi durdurdu. "Beğendiğine sevindim."

Bana kurabiye'nin geri kalanını uzattı ve ben onu yiyip bitirirken o ada etrafında dolaşmaya başladı.

Vay anasını.

O sadece bir Reaper forması giymiyordu. *Benim* Reaper formalardan birini giyiyordu. Hayranların internet sitelerinden veya stadyumdaki mağazadan satın alabilecekleri formalardan değil. Benim maç formalardan biriydi. Bu yüzden kolları kıvrılmış ve bel kısmı bağlanmıştı. O şey lanet olası dizlerine kadar uzanıyor olmalıydı.

"Cannon? İyi misin?" Karıştırma kabının başında durup beni izlerken kaşlarını çattı.

"Benim formamı giyiyorsun." Sırtında benim adım yazıyordu. İçimi ilkel bir sahiplenme duygusu kapladı.

Aşağıya baktı ve hafifçe güldü. "Oh. Doğru. Üzgünüm, gömleğime fıstık ezmesi bulaştı ve bu da çamur odasındaki dolapta asılıydı. Bekle. Kızgın mısın?"

Güneyli aksanıyla kelimeleri telaffuz edişi, hoparlörden çalabileceği herhangi bir müzikten daha tatlıydı.

"Hayır." Sesim sert çıkmıştı.

"Tamam, o zaman. İyi," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Akşam yemeği için ne düşünüyordun?" diye sordu, arkasını dönüp kurabiye tepsisini almak için eğilirken, sırtında benim adım ve numaram tekrar göründü.

Mutlu olma şansın varsa, sadece birkaç ay için olsa bile, mutlu ol.

Logan'ın sözleri beynimde yankılandı.

Sonra kafamdaki tek ses, kendi sesimin "*benim*" diye haykırmasıydı.

Benim. Benim.

Sert ahşap zeminde yürüyerek adanın köşesini döndüğümde, o başını kaldırdı. Gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü kurabiye tepsisini tezgaha düşürdüğünde tepsi tıkırdadı.

"Cannon?"

"Persephone," adını bir lanet ve dua gibi homurdandım, sonra ensesini kavradım ve onu öptüm.

O nefesini tuttu ve ben dilimle ağzını doldurdum, dilini okşayarak onun da karşılık vermesini istedim. O da karşılık verdi, kollarımı kavrayıp bana doğru yükseldi ve çekinmeden beni öptü.

İki elimle kalçalarını tutup onu kaldırdım, o da tahmin ettiğim gibi bacaklarını belime doladı. Öpücük açgözlü ve

tüketen bir öpücüktü, ikimiz de taviz vermedik ve onu adanın kenarına oturttum.

Parmakları saçlarıma daldı ve hafifçe çekti, ağzımın tavanını yalarken en tatlı acı ile beni öpücüğüne tuttu. "Seni öpmek çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı ağzıma.

"İyi." Çünkü o başka kimseyi öpmüyordu. Bu ağız benimdi. Bu vücut benimdi. O *benimdi*. Kafasını eğdim ve sikim dolaba çarparak sertleşirken onu daha derin öptüm. Bu kadın tek bir öpücükle beni granit gibi sertleştirmeyecek bir zaman gelecek miydi? Bundan şüpheliydim. "Hala bunu istediğini söyle, beni istediğini söyle."

Göz bebekleri büyüdü ve saçımı tekrar hafifçe çekti. "Seni istiyorum." "Ben nazik bir adam değilim. İlk kez birlikte olduğumuzda gördüğün ve hissettiğin şey birlikte olduğumuzda gördüğün ve hissettiğin şey, benim son derece dikkatli davranmamdı," diye uyardım onu, eğer tek istediği nazik ve tatlı bir adamsa, ona tam da bunu vereceğimi bilerek.

"Ve çok lezzetliydi." Sesi, sanki tatlı için bana teşekkür ediyormuş gibi tiz bir tonda çıkıyordu. "Ama sen sakladığın şeyi istiyorum. Senin her şeyini istiyorum, Cannon. Beni yıkamazsın. Senin için yeterince güçlü olduğumu kanıtlamama izin ver." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben onu ısırdım.

"Bana kanıtlayacak hiçbir şeyin yok."

O da bunun üzerine gömleğimi başımdan çekip çıkardı. Gömlek karıştırma kabının içine düştü, ama umurumda değildi. Dudakları boynumda, boğazımda, göğsümdeyken umurumda değildi. Öpücükleri sinir sistemime küçük ateş parçaları gibi çarptı ve hepsi penisimde toplandı.

Elleri yanlarımı okşadı, karın kaslarımın üzerinde dolaştı ve dokunuşu kaslarımı gerdiğinde orada kaldı. "Sen saf bir fantezisin. Sanki en ateşli rüyalarımın çıkması gibisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O zaman aynı lanet rüyayı görmüş olmalıyız, çünkü sen kesinlikle benim rüyamda başrolsün," diye homurdandım ve ağzını tekrar ağzıma getirdim. Onu baştan çıkarmak için yavaşlamadan, o inlediğinde yumuşak davranmadan, pervasızca öptüm. Elleri atletik şortumun bel kısmına uzandı ve çekti.

Kumaş bir saniye boyunca penisimin başını sıkıştırdı, sonra yere düştü. Ayakkabılarımı çıkardım ve çoraplarımı hızla çıkardım.

Ağzımız hiç ayrılmadan, şortunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Kalçalarını kaldırdı ve ben de şortunu kçıktan çıkardım

kıcından çıkardım, külotunu da uyluklarından ve dizlerinden aşağı çekerek, şortunu benimkine katmak için sadece bir adım geri attım.

Formam ve sütyeni de sırayla çıktı, onu çıplak ve bana aç bırakarak. Parmakları boxer şortumu buldu ve kumaşın üzerinden penisimin uzunluğunu sıktı.

"Siktir," diye tısladım, ona doğru eğildim.

"Daha sert? Daha hızlı?" diye sordu, eli yavaşça yukarı aşağı kayarken.

"Lanet olsun, Persephone," diye homurdandım.

"Bana öğret." Başparmağını, bel bandımın üstünden çıkan çıplak başımın üzerinde gezdirdi, sonra başparmağını ağzına götürüp bir damla ön sıvıyı yaladı ve tekrar penisime uzandı.

Onu durdurmak için bileğini tutmayı başardım. "Bugün olmaz."

Gözlerini kıptı, sonra dilini alt dudağına sürdü. "Seni nasıl memnun edeceğimi bilmek istiyorum. Beni çıldırttığın gibi seni de çıldırtmayı."

"Zaten yapıyorsun," diye söz verdim, başparmağımla bileğinin içini okşayarak. "Ama bana öyle dokunmaya başlarsan, kendimi tutmak zorunda kalacağım ve şu anda seni o kadar çok istiyorum ki, kendimi tutamayacağım."

"Ama başka bir zaman öğretir misin?" diye sordu, bacaklarını çoktan kaydırmaya başlamıştı.

"Bilmek istediğin her şeyi öğretirim," diye söz verdim. Öğretecektim. İstersen Karma Sutra'yı çıkarıp kahve masasının üzerine yemek menüsü gibi bırakabilirdi. İsteddiği her şeyi yapardık.

Bileğini bıraktım ve boxerımı çıkardım. Sonra kalçalarını kavradım ve onu tezgahın kenarına çektim.

Ağızlarımız bir kez daha buluştu ve ben kendimi serbest bıraktım. Onu kalçasından tuttum ve diğer elimle göğsünü kavradım, zaten dikleşmiş meme ucunu parmağımla okşadım. O inledi ve dokunuşuma doğru eğildi.

Sonra onu çıldırtan boynundaki o noktayı dilimle okşadım ve o çığlık atarken, penisime akan sıcaklık ile ödüllendirildim. Parmaklarım onu zaten ıslak ve kaygan buldu, bu yüzden penisimin başını onun girişine doğru hareket ettirdim. Lanet olsun, henüz içine girmeden bile harika hissettiriyordu.

"Beni yukarı mı götüreceksin?" diye sordu, tırnakları omuzlarıma batarken.

"Hayır." Gülümsedim, niyetimin her zerresini göstererek.

"Ama..." Bana doğru sallandı, ama beni içine sokacak gücü yoktu. "Beklemek istemiyorum."

"Beklemeyeceğiz." Ellerimi kalçalarına koyarak onu sabitledim ve yavaşça içine girdim. Onu santim santim ele geçirirken beni saran zevke karşı dişlerimi sıktım. O kadar sıkıydı ki.

Geniş, arzu dolu gözlerle bana bakarken nefes nefese kalmıştı.

"Bacaklarını belime dolan," dedim, ilerlerken onun bana teslim olduğunu ve yumuşadığını hissederek.

O da öyle yaptı, ayak bileklerini belimin alt kısmına kilitledi. "Böyle mi?"

"Aynen öyle. Lanet olsun. Çok iyi hissettiriyorsun. İyi misin?" Alnımı alnına dayadım.

"Uh huh." Hareket etmeye çalıştı ama ben izin vermedim. "Kendini tutmayacağını söylemiştin."

"Ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun?" Sözcükleri zar zor çıkardım, biraz geri çekilip tekrar içeri girerek birkaç santim daha ilerledim.

"Ne kadar büyük olduğunu hissediyorum. Beni genişletiyorsun ve bu çok iyi acıtıyor." Saçımı kavradı.

"Kendini tutmamakla seni incitmemek arasında fark vardır." Onu ilk kez becermeden önce neredeyse iki kez orgazm olmasını sağlamıştım, ama şimdi beklemek için çok sabırsızdım. Bir elimle başını eğdim ve ağzımı boynuna dayadım.

"Dayanabilirim." Bana karşı kıvranıp sallandı.

Gevşedi ve ben son santimi de aldım, o çığlık atarken kendimi sonuna kadar yerleştirdim, ama gözlerinde sadece zevk vardı. "Asla dayanmak zorunda kalmayacaksın çünkü ben seni asla incitmeyeceğim."

"Ben zayıf değilim." Bacaklarını benim etrafımda sıktı.

"Biliyorum. Şimdi bekle." Artık sabırsızlanıyordum.

Neredeyse tamamen çıkıp tekrar içeri girerken, ellerini boynumun arkasına kilitledi. İkimiz de inledik.

"Tekrar," diye emretti.

Onun isteklerine uyarak, o benim adımı haykırırken onu uzun ve derin bir hamle ile tekrar içime aldım. Sonra bunu tekrar tekrar yaptım, sert ve yavaş bir ritim yakaladım ve onu sürdürdüm. O da benim her hamlemi karşıladı, benim sikimi yumruk gibi kavrayarak aynı hareketle her şeyi aldı ve verdi.

"Siktir, bundan asla doyamayacağım." Onu tekrar tekrar aldım, kendimi ona kaptırırken kontrolümü biraz kaybettim. Her vuruş bir öncekinden daha iyiydi, her öpücük daha ateşliydi.

"Güzel." Boynumu bıraktı ve tezgahın üzerine uzandı, kolları diğer tarafın kenarını kavrayana kadar yükseldi. "Şimdi kendini tutmayı bırak ve beni sik."

Önümde uzanmış, tapılmaya hazır, şehvetli bir tanrıça gibi görünüyordu ve dudaklarından çıkan bu sözler, kontrolümün geri kalanını da paramparça etti.

Derin ve sert bir şekilde ittim. "İstedğin bu mu?"

"Evet!" diye bağırdı, boynunu geriye doğru eğerek.

Kendimi kaybettim, ona daha hızlı, daha sert girerek, onun verdiği her şeyi alıp, ona sadece kendimi verdim. Zevk omurgamdan aşağı doğru yayıldı ve yaklaşan orgazmın biriktiğini hissettim.

"Sen çok güzelsin." Başparmağımla şişmiş klitorisini okşarken, piston gibi kalçalarımı sallayarak ikimizi de doruğa yaklaştırdım.

Uylukları titredi, karnı gerildi ve sonra benim altımda parçalanırken adımı haykırdı. Orgazm dalgaları onu sararken sırtını kavisledi. Amcığı beni sıkıca kavradı ama ben yine de devam ettim, teslim olmaya hazır değildim, bu anın bitmesini istemiyordum.

"Tekrar," diye emrettim, tıpkı onun yaptığı gibi, ve içindeki açımı değiştirirken klitorisini bastırdım. Sönmekte olan orgazmı kesik kesik oldu, sonra ikinci bir orgazm alevlendi.

Bu sefer benim altımda kıvranarak zevkini yaşarken benim adımı haykırdı.

Beni tekrar sıkıca sıktı ve bu sefer ben de kendimi bıraktım, orgazm beni sararken kükredim, neredeyse bayılacaktım. Lanet olsun, her seviştiğimizde bu kadar sert boşalırsam, hayatta kalamayacağım.

İkimiz de nefes nefese kalmışken onu kendime doğru çektim.

"İyi misin?" diye sordum, o da kollarını boynuma doladı. "Uh huh." Başını salladı. "Bu konuda gerçekten, gerçekten, gerçekten çok iyisin." Güldüm.

"Senin tek deneyimin benim."

Kafasını salladı. "Hayır. Hikayeler duydum. Kızlar konuşur."

"Bu, benim hakkımda konuşacağın anlamına mı geliyor?" Burnunu öptüm. "Tabii ki hayır. Kimsenin seni benden çalmasına izin veremem. Sen benim her şeyimsin." Kalçalarını sallarken bakışları karıştırma kabına düştü. "Gömleğin için üzgünüm."

"Gömleğim umurumda değil. İstedğini mahvet." Kahretsin, içimde çoktan sertleşmeye başlamıştım.

"Bu, beşinci kuralı çiğniyoruz anlamına mı geliyor?" Umut dolu mavi gözlerinin üzerinde kaşlarını kaldırdı.

"Beşinci kuralın canı cehenneme."

"Oh, gerçekten mi?" Gözleri kısıldı. "Fikrini ne değiştirdi?"

Sessiz kalmayı düşündüm. Bu kadının benim üzerimde daha fazla güce ihtiyacı yoktu. "Formaydı. Sırtında benim adımı görmek inanılmaz derecede seksi."

"Ah," dedi hafifçe başını sallayarak. "Aslında, *benim* adım."

Ben güldüm, o da bana sırtıttı, gözlerinde tehlikeli bir ışıltı parlıyordu. "Ne düşünüyorsun, Bayan Price?"

"Tam olarak kaç tane forma sipariş edebileceğimi merak ediyorum. Yani, bir tane giymek seni beni öyle sikmeye itiyorsa..."

Onu sessizce öptüm, sonra kollarımın arasına alıp yatak odamıza doğru taşıdım. "Seni kaç farklı şekilde sikebileceğimi bilemezsin, Persephone. Ama sana hepsini göstereceğim."

Dudaklarını ısırды ve sonra başını salladı. "Evet, lütfen." "Çok nazıksın."

"Görgü kuralları her şeydir."

"Sen her şeysin." Doğruca duşa girdik ve her şeye yeniden başladık.

PERSEPHONE

"Burası Charleston'ın en iyi saklanan sırlarından biri," dedi Echo, babam, annem ve benim için butiğin kapısını açarak. "Sahibini tanıyorum." Bizi içeriye takip ederken göz kırptı.

"Tabii ki tanıyorsun," diye alay ettim. "Yemin ederim, bizim kadar çok bağlantın var."

Echo gülümsedi ve omuz silkti. "Şehrin en popüler barlarından birini işletmenin getirdiği bir şey."

"Bu, sıkı çalışma ve şefkatin sonucudur," dedi babam, Echo'ya gülümseyerek. "Başarını küçümseme. Onu sahiplen. Bunun için çok çalıştın." Omzuna hafifçe vurdu ve Echo zorlukla yutkundu.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi.

"Ah, tatlım, şunlara bak!" diye bağırdı annem mağazanın arka köşesinden. "Harikalar!"

Babam ve Echo'yu arkamda bırakarak annemin yanına koştum. Her ikisi de Echo'yu seviyordu elbette, ama babam ona gerçekten çok düşküncü. Keşke Cannon'a da aynı nezaketi gösterse, ama her şeyin bir sırası var.

"Yaka kısmındaki boncuk işçiliğine bak," dedi annem, derin V yakalı elbisenin üzerinde narin inci boncuklar bulunan güzel bir ipek elbiseyi uzattı. "Muhteşem."

Nefesimi tuttum ve karmaşık tasarımı parmaklarımla okşadım. "Öyle," dedim ve etiketi aramak için kumaşı karıştırdım. "Kim tasarlamış?"

"Benim," dedi arkamızdan bir kadın sesi. Döndüğümde, arkamızda duran uzun boylu, muhteşem kıvılcı saçlı ve mavi gözlü bir kadın gördüm. Bölümün üzerindeki tabelayı işaret etti. "Luna," dedi, tabeladan kendine doğru işaret ederek. Sonra etrafındaki dükkanı gösterdi. "Burası benim butiğim. Ürünlerin çoğunu vintage dükkanlardan özenle topluyorum, ama bu bölüm tamamen bana ait."

"İnanılmaz yeteneklisin," dedi annem ve ben de aynı fikirdeydim.

"Evet!" Echo, babamın peşinden gelerek yanımıza geldi ve Luna'ya gülümsedi. "Söylemiştim," dedi Echo, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Beni ziyaret etmenin zamanı gelmişti!" dedi Luna, Echo'yu hızlıca kucaklayarak. "Aylardır görüşmedik."

"Bu kapı iki yönlüdür, Luna," dedi Echo, ona sahte bir bakış atarak. İki kadın da kıkırdadı, sonra Echo irkildi ve telefonunu çıkardı. "Bebek bakıcısı değil," diye açıkladı, daha çok kendine. "Bildirim." Bana baktı. "Sıra bizde." Kaşları kalktı. "Ah, Sterling kalede."

"O zaman *çok* öndeyiz demektir," dedim, maçı kaçırdığımız için üzülererek. Ama bir elbise bulmam gerekiyordu. "Sawyer'ı çıkardılarsa."

Echo başını salladı. "Sterling yetenekli. İyi bir çocuk. Sawyer onu kanatları altına aldı. Maçta oynama şansı bulması iyi."

Gülümsedim, bu bilgiyi özümstedim ve içime sindirdim. Bar'da son kızlar gecemizden bu yana çok hareketli bir ay geçmişti — aynı gece, kocam hakkında şiir okuyarak kendimi rezil etmişim.

Kocam. *Tekrar* evleneceğim ve şu anda gelinlik alışverişi yaptığım adam.

Sezon başladığında, hiç aksatmadan harika bir ritim yakalamıştık. Silas ile yeni hayır işleri üzerinde çalışırken ve annemle düğün hazırlıklarını yaparken, hem ev sahibi hem de deplasman maçlarına mümkün olduğunca çok gittim.

Güzel, istikrarlı ve keyifli bir kaos akışı. Vegas'ta o kader gecede Cannon ile evlendiğimden beri hayatım böyle olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, bir an bile pişman olmadım.

Annemi böyle görmek? Dışarıda dolaşırken ve bu kadar mutluyken? Bu da büyük bir bonus.

Ancak, gerçeği düşündüğümde içimi bir ürperti kapladı: Annemin, Cannon'un benimle yeniden evlenip bir süre evli kalmasının tek nedeni olduğunu. Son günlerinde ona mutluluk vermek için, bana bir hediye olarak. Böbrek bağışçıları listesi uzundu ve ne kadar paramız olduğu önemli değildi, annem statüsünü, gücünü veya servetini kullanarak sıraya girmeye çalışmazdı.

"Bunu deneyebilir miyim lütfen?" diye Luna'ya sordum, zihnimi kilitli tutmaya çalıştığım düşüncelerden uzaklaştırmak için bir uğraşa ihtiyacım vardı.

"Tabii ki," dedi ve elbiseyi aldı.

"Bunu da," diye ekledi annem, ona bir tane daha uzattı. "Seçeneklerini görmek istersin."

Başımı salladım. Zaten dört başka gelinlik mağazasına gitmiştik. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm, ama henüz hiçbirini *beğenmemiştim*.

"Bunları sizin için bir odaya hazırlayayım," dedi Luna ve annem onu takip etti.

Echo'nun telefonu çaldı ve o yine irkildi, bize bakarak. "*Bu* bebek bakıcısı! Hemen dönerim!" Telefonu açmak için aceleyle dışarı çıktı ve ben gülümsedim. Annelik ona çok yakışıyordu.

"Onu sevdim," dedi babam, annem ve Luna'nın sohbet ettiği giyinme odasına beni takip ederken.

"Sevindim," dedim, duraksayarak. "O harika biri."

"Ama?" dedi babam, tereddütümü kolayca anlayarak.

"Neden Cannon'a da aynı tavrı gösteremiyorsun acaba?" Echo'nun da en az onun kadar dövmesi ve daha fazla piercingi vardı. Tarzı ve tavırları onunkine yakındı, hikayeleri tamamen farklı olmasına rağmen.

"Echo benim kızım la evlenmiyor," diye homurdandı. "*Evli olduğunu* düşün."

"Unutmaya

çalışıyorum." Diye iç geçirdim.

"Echo'nun bir planı var," diye devam etti. "Cannon'ın yok."

"Sen nereden bilebilirsin ki?" diye karşılık verdim. "Onunla neredeyse hiç konuşmadın ki!" "O yavaşladığında ne olacak? Ha? O yaralandığında ne olacak? O zaman sana nasıl bakacak?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Baba, uzun zamandır bana bakacak bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Anlıyorum, Sephie," dedi, sesi yumuşayarak. "Seni seviyorum. İlk nefesini aldığıın günden beri seni seviyor, sana bakıyor ve senin için endişeleniyorum." Zorlukla yutkundu. "Senin mümkün olan en iyi hayatı yaşamayı istiyorum. Ve üzgünüm tatlım, ama Cannon'un sana bunu sağlayabileceğini sanmıyorum."

Göğsüme bir darbe almış gibi oldum. "Neden?"

"Onun geçmişı kanlı. Şiddet dolu. Senin uğraşman gerekmeyen bir karanlık."

Omuzlarım çökmüş bir şekilde başımı salladım. "Onun sadece bu yönleri olmadığını bilmelisin. *Bana* ve seçimlerime güvenmelisin."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, ama ben onun cevabını beklemedim. Annemin aynanın yanındaki minderli bankta endişeyle beklediği giyinme odasına koştum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, ben sundressimin düğmelerini açarken.

"Pek değil," diye itiraf ettim. Bunun bir anlamı yoktu. Babam Cannon'ı kabul etmeyi öğrenecekti ya da öğrenmeyecekti. Özellikle de her şey bittiğinde, bir kez ayrılacağı için.

O zaman neden onu savunmak için bu kadar uğraşıyorsun?

İyi soru. Bir başka soru daha dosyaladım.

"Kız kardeşin dün eve geldi," dedi annem. Ben tısladım.

"Ve?"

"Bizden ve Gerald'dan özür diledi." "Tuhaf, ben hiç özür dilenmedim."

"Sanırım seninle konuşmaya korkuyor. Çok utanıyor."

"Öyle de olmalı," dedim, iç çamaşırlarımdan başka hiçbir şey giymeden. İlk elbiseyi hafifçe giydim ve annem arkamı fermuarlamak için yanıma geldi.

Aynaya bakarak elbiseyi inceledim. Güzeldi, ama...

"Bu değil," dedi ve fermuarı tekrar açtı.

Elbiseden çıktım ve ona gülümsedim. İkimizin de aynı fikirde olmasını seviyordum. Neyi sevip neyi sevmediğimi anlayabilmesini seviyordum.

"Anne fikrini değiştirecek," dedi annem, ben diğer elbiseyi alırken. "Daha fazla sevgiye ihtiyacı var. Nedenini bilmiyorum, ama öyle. Onu vazgeçmemek için elimizden geleni yapmalıyız. Zaman çok hızlı geçiyor ve fazla zaman kalmadı ve

—
Onu kucaklayarak sözünü kestim. "Anne," dedim, onu durdurmam gerekiyordu. "Onu affedeceğim, söz veriyorum." Kızlarının hala konuşmadığından endişelendiğini ve bu dünyadan işleri yarım kalmış olarak ayrılacağından endişelendiğini anlayabiliyordum — çünkü bizim annemiz olarak kavgalarımızı kendi kavgası olarak görüyordu.

Annem dikleşti ve başını salladı. "Bu kadar yeter. Hadi bunu yapalım. İçimde iyi bir his var."

Derin bir nefes aldım ve annem hala burada olmasına rağmen hissettiğim kederi bıraktım. Kız kardeşimin neden olduğu acıyı bıraktım. Babamın Cannon'u onaylamamasını bıraktım ve elbiseyi giydim.

Annem arkayı ilikledi ve son ilikleme yapıp aynanın önünden çekildiğinde, nefesim kesildi. Kolsuz krem rengi ipek elbise vücudumun hatlarını sarıyor ve ayaklarımın etrafında toplanıyordu, derin V yakası cildimi biraz gösteriyordu, ılık altında parıltı veren narın boncuklar sanki içimden bir ışık yayılıyormuş gibi görünmemi sağlıyordu.

İşte bu.

Cannon'un beklediği koridorda giyeceğim gelinlik.

Bu görüntü, daha önce izlediğim bir film gibi zihnimde çok netti. O, smokin içinde orada duruyordu, o günahkar koyu renkli gözleri, ona, birlikte geçireceğimiz geleceğe doğru attığım her adımı takip ediyordu. Kalbim kabardı, her atışı tek bir gerçeği yankılıyordu.

Cannon'a doğru o koridorda yürümek *istedim*. Onunla evlenmek *istedim*, başka kimseyle değil.

Ölüm bizi ayırana kadar, önceden kararlaştırılmış bir son tarih değil.

Sonsuza kadar.

Gözlerim yaşlarla doldu — korku ya da üzüntüden değil, mutluluktan.

"İşte bu," dedi annem arkamdan, gelip omuzlarıma sarılırken.

Gözyaşlarımı tutarak başımı salladım. Annem gözyaşlarımın elbise için olduğunu sanıyordu, ama aslında ruhumu yıldırım gibi çarpan bir farkındalık içindi.

Cannon Price benim sonsuza dek sevgilimdi.

* * *

ASHER SILAS: Weston Rutherford'dan yeni hayırseverlik projemiz için önemli bir bağış yapacağına dair sözlü onay aldım.

Heyecanla mesajı iki kez okudum, doğru okuduğumdan emin olmak için. Raleigh Raptors'ın sahibi, Nathan Noble'ın ikiz kardeşi Nixon'ın oynadığı NFL takımının sahibinden bağış ve destek almak paha biçilmez bir şey olurdu.

Ben: Bu harika! Teşekkürler! Şu anda aylık poker oyununda mısınız?

Asher Silas: Evet. Weston, QB'siyle bazı sorunlar yaşıyor ama yakında ünlülerin katılımını da teyit edecek.

Arkadaşlık ve iş arasındaki sınırı çok fazla aşmak istemediğim için alt dudağımı ısırardım, ama sonunda sormadan edemeyeceğime karar verdim.

Ben: Nixon iyi mi?

Asher Silas: Fiziksel olarak en iyi durumda. Medya ile ilgili bir sorun. Çok ciddi bir şey değil.

Fiziksel olarak iyi olduğunu duyunca rahatladım. Bu Reaper ailesine kabul edilmemin bana geniş bir aile de kazandırması ne garip. Elbette, Nixon Noble'ı kardeşi Nathan kadar iyi tanıımıyordum, ama bu onu umursamadığım anlamına gelmiyordu.

Ben: Bunu duyduğuma sevindim. Ethan Berkley'i de bu işe dahil edebileceğini düşünüyor musun?

?

Charleston Hurricane'in sahibinin desteğini de utanmadan gönderdim. Hurricane'in desteği de aynı derecede değerli olacaktı. Ayrıca, Hudson Porter'ın küçük kardeşi MLB takımında oynuyordu, yani bu bağlantı aynı zamanda bir aile bağı da oluştuyordu.

Asher Silas: Onunla zaten ilgileniyorum. Bir sorun görmüyorum. Sadece dedikodular ve kartlar arasında iş yapmak zor.

Ben: LOL. İyi eğlenceler. Bağış yapmaları için biraz para bırak!

Asher Silas: Elimden geleni yapacağım.

Derin bir nefes alıp Cannon'un kütüphanesindeki yumuşak koltuğa oturdum. Elbise alışverişinden sonra buradan biraz işimi halletmeye karar vermişim ve o da her an eve gelebilir. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı ve bunu bir süredir erteliyordum.

Artık cesur davranma zamanı gelmişti.

Midemdeki gerginliği yuttum ve numarayı çevirdim.

"Alo?" Lillian birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. Arka planda oğlunun kıkırdamasını duyabiliyordum.

"Merhaba Lillian, ben Persephone." Sesim biraz titredi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki," diye aceleyle cevap verdim. "Neden olmasın ki?"

"Sesin biraz gergin geliyor. Sadece emin olmak istedim."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama size bir şey sormak istiyordum." Derin bir nefes aldım. "Hiçbir baskı yok, ve rahatsız olursanız tamamen anlarım... Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum. Ama, bakın, kardeşinizle yeniden evlendiğimde benimle birlikte mihrapta durursanız çok onur duyarım." Sözler uzun bir bilinç akışı halinde döküldü. Normalde milyarlar ve onların katkılarını idare edecek kadar güçlü ve sakin bir tavımdı,

ama Cannon'un kız kardeşi ile konuşmak? Onun hayatındaki en önemli kişi? O kadar da değil.

"Vay canına," dedi. "Hepsi bu mu? Çok isterim."

Ciğerlerimden bir nefes çıktı. "Teşekkür ederim. Ve, çok zahmet olmazsa, Owen'ın yüzük taşıyıcısı olmasını çok isteriz."

"Eminim halledebiliriz," dedi, ama sesinde beni duraksatan bir tereddüt vardı.

"Eğer onun düğünde olması sizi rahatsız ediyorsa, hiç sorun değil," dedim.

"Mesele o değil," dedi. "Sadece..."

Birkaç saniye bekledim, ama devam etmedi. "Ne oldu, Lillian?"

"şey, şimdi sana kız kardeş konuşmasını yapmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Midem sıkıştı, ama sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Söyle bakalım," dedim sonunda.

"Kardeşime zarar verme," dedi, sesi bir anda dostçadan sert bir tona dönüştü. "O dövmeleler zırh değil. O, dünyadaki en güçlü, en sert pislik gibi görünebilir, ama öyle değil." Diye iç geçirdi. "Geçmişimiz hakkında ne kadar bilgili olduğunu bilmiyorum, ama sen... her neysen... büyük bir bilgiye sahip olduğunu varsayıyorum. Cannon kendini feda etmeye çok *meyilli* biridir. Beni korumak için her şeyi üstlendi. şimdi onu korumak benim sıram."

Nefesimi tuttum, kalbim acıyordu. Cannon hakkında bunu biliyordum, ama onu onun kadar tanımiyordum ve onu çok tanımak istiyordum. Beni hayatına almasını istiyordum. Geçmişinin yükünü omuzlamama yardım etmesini istiyordum. Elbette, beni fiziksel olarak hayatına almıştı — çarşafların arasında, üstünde ve ötesinde geçirdiğimiz zamanlar, bacaklarımın arasında kalıcı ve zevkli bir ağrı bırakmıştı. Ama duygusal olarak? Sadece parçalar. Onun tamamını istiyordum.

"Ona karşı sabırlı ol," diye devam etti. "Geçmişimizdeki bazı sorunlarla hiç gerçekten yüzleşmedi ve bu, onu bazılarına göre kapalı bir pislik yapıyor, ama gerçekte? O, tanıdığım en nazik, en şefkatli insan."

"Onu görüyorum," dedim, sesim duygularla doluydu. "Deniyorum, ama bazı konularda hala beni uzak tutuyor. Sana söz veriyorum Lillian, onu incitmek gibi bir niyetim yok. Asla. Onun başkalarına olduğu gibi, ben de onun yanında olmak istiyorum."

"Güzel," dedi, tekrar dostça bir tavırla. "Artık birinin ona yardım etmesine izin vermesinin zamanı geldi. Umarım seni korkutup kaçırmaz."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Seni seviyorum, Sephie," dedi. "Ve seninle birlikte orada durmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu benim için çok önemli," dedim ve ön kapının açılıp kapandığını duydum. "Sana tüm detayları gönderirim. Az önce kardeşinin geldiğini duydum, gitmem gerek!"

"Ona iyi bak," dedi ve telefonu kapattı. Ben de içimden ona elimden geleni yapacağıma söz verdim.

Telefonumu masanın üzerinde bırakıp, gece boyunca bağlantıyı kesmem gerektiğinden koridora koştum. Cannon'ı mutfakta, lavabonun yanında gömleksiz ve sağ göğsüne kağıt havlu tutarken buldum. Ortası kırmızıya boyanmıştı.

"Cannon!" Ona doğru koştum ve ani varlığım onu irkiltti.

"*Tanrım*," dedi. "Beni çok korkuttun." Çıplak ayaklarına baktı. "Topuklu ayakkabın olmadan sesini duymak imkansız."

Gözlerimi devirdim ve elini tuttum. "Ne oldu?" Dokunmamdan geri çekildi. "Bıçaklı kavgaya karıştım."

Ona şaşkın şaşkın baktım, o da güldü.

"Cannon Price."

İçini çekti. "Yürüyordu, etrafıma bakmıyordum. Soyunma odasında Logan'ın omzunda taşıdığı patenine çarptım. Önemli bir şey değil," dedi, ama kağıt havluyu çıkardığında yüzünü buruşturdu.

Havluyu kötü kullandığı için başımı salladım. "Beni takip et. Hemen." Arkama bakmadan odamıza ve banyoya doğru yürüdüm. "Otur." Devasa, mermer kaplı küvetin kenarına parmaklarımı şıklattım ve o itaat ettiğinde gülümsemeyi zor tuttum.

Eğildim ve ilk yardım çantasını bulana kadar dolapları karıştırdım.

"Buna gerek yok," diye mırıldandı. "Sadece bir çizik. Bana bu kadar ilgi gösterilmesine gerek yok."

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," dedim. "Bir kez olsun birinin *seni* iyileştirmesi."

Alkol, gazlı bez ve bandajları bulana kadar ürünleri karıştırdım. Her şeyi ona götürdüm ve mermerin üzerine, yanına koydum. Yarasına tuttuğu kağıt havluyu almaya uzandım ve o *yine* geri çekildi.

Kalbim sızladı, kız kardeşi ile daha önce yaptığımız konuşma aklıma geldi. Kaç kez yaralarını kendi başına temizlemek zorunda kalmıştı? Sonra da saklamak? Acının kaynağını gömmek?

"Cannon," diye yalvardım, önünde dizlerimin üzerine çökerek. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

Gözleri kapandı — beni gördüğü için mi, yoksa sesimdeki çaresizlikten mi, bilemedim — ama elini indirdi ve göğsündeki küçük kesik ortaya çıktı. Elini indirdiğinde kan akmaya başladı, kırmızı renk orada bulunan güzel siyah desenleri bozdu, ama kesik küçüktü. Pamuk topunu alkolle ıslattım ve kesiklere doğru tutarken ona baktım.

"Ben iyiyim," dedi.

Yarayı temizledim. Neredeyse hiç ses çıkarmadı. Sonra kesik üzerine küçük bir gazlı bez parçası bastırarak, şeffaf cerrahi bantla sabitlemek için ekstra özen gösterdim. Nadiren çıplak göğsüne bu kadar yaklaşmama izin verirdi — tutkuyla sarılmış olmadığımız sürece — dušta onu yıkamama izin verdiği ve bazı yara izlerini açıkladığı o seferki gibi — ama o zamandan beri, neye dokunabileceğimi ve neye dokunamayacağımı her zaman o belirlerdi. Bu kesinlikle onun hakkıydı, ben sadece ona yardım etmek için bana yeterince güvenmesini istiyordum.

Parmaklarım bandın kenarlarını takip ederek sıkılığını iki kez kontrol ettim ve sonra aşığıya indim.

Parmak uçlarımla mürekkep desenlerinin üzerinden, güçlü karın kaslarının üzerinden geçerken, onun dokunuşumla gerildiğini hissettim ve sonra mürekkep nedeniyle artık görünmeyen buruşuk bir deri parçasında durdum. Eski bir yara izi.

Elini bileğimin etrafında sıkıca tuttu ve hareket etmemi engelledi.

Gözlerimi ona çevirdim, gözlerindeki korku ve utanç kalbimi parçaladı.

"Cannon..."

"Yapma," dedi, her zamanki cevabıydı ve ben de buna saygı duyardım. Hareket etmeye ya da onun tutuşunu kırmaya çalışmadım, ama o da beni itmedi. Bunu, Cannon'un kendi içinde kilitli tuttuğu parçaların kapısında küçük bir çatlak olarak algıladım. "Bu beni korkutmuyor," diye fısıldadım, elim hala onun elindeydi ve "*Biliyorsun* ki korkutmuyor."

O içini çekti, kasları dokunuşumla gevşedi, tutuşu gevşedi ve elim düştü.

"Sen çok güzelsin," dedim, parmaklarımı vücudunda serbestçe gezdirerek, eski yara izlerinin sert parçalarını yakaladım. "Her." Bir yara izini öptüm. "Tek." Sonra bir başkasını. "Santim."

"Persephone." Adım kırık bir fısıltıydı.

Parmaklarım atletik pantolonunun içine girip, onu ayaklarından çekip arkama attım. Onu sadece boxer şortuyla bıraktım.

"Beni içeri al," dedim. "Lütfen, seni *iyileştirmeme* izin ver." O, benim sadece yarayı tedavi etmekten çok daha fazlasını kastettiğimi biliyordu.

Cildini incelemeye devam ettim ve on santim uzunluğunda sertleşmiş bir cilt parçası üzerinde durdum, bakışlarım onun üzerinde, sorgulayıcı, açık. Tıpkı o gün duşta yaptığımız gibi. Tek yapması gereken kapıdan geçip bana gelmekti.

"Jilet," dedi, sesi sert çıkıyordu. "Babam sarhoş olarak eve gelmişti. Lillian oyuncak arabasını, benim eski arabamı, yemek masasının yanına bırakmıştı." Omuz silkti. "Üç yaşındaydı."

Yutkundum, bu durumda o da sadece dört yaşında olmalıydı. O yara izini öptüm ve diğerine geçtim. "Kırık kol," dedi. "Merdivenlerden aşağı atılmış."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama o yara izini öptüm ve bir sonrakine geçtim, bir dizi kabarık kesik izi.

"Mutfak bıçağı," diye açıkladı. "Annemin bir daha ayrılmaya çalışmasını önlemek için."

Her birini öptüm, tutamadığım sıcak gözyaşlarımın tuzunu onun cildinde hissettim. Bana daha önce ocak gözü ve sigara yanıkları hakkında anlatmıştı... ama Tanrım, burada o kadar çok hikaye vardı ki. Geçmişinin o kadar çok karanlık parçası.

Tekrar tekrar vücuduna tapındım, mürekkebin altında gizlenmiş kırık parçalarını öptüm ve okşadım, o pürüzlü kenarlara daha fazla zaman ve özen gösterdim. Hikayesini sessizce dinlerken, her yaranın ardındaki her nedenle kalbim parçalanıyordu.

Ve sonsuzluk gibi gelen, Cannon'un karanlık geçmişinde yavaş ve işkence dolu bir yolculuğun ardından, dudaklarına doğru öperek ilerledim ve yüzünü ellerimle kavradım.

"Seni görüyorum, Cannon," dedim, gözlerimden akan yaşları silmeye tenezzül etmeden. "Ve sen sadece gördüğüm en güzel erkek değil, tanıdığım *en iyi* erkeksin."

Gözlerini sıkıca kapatıp alnını alnıma dayamadan önce, gözlerinde karanlık ve kırık bir şey belirdi. Kollarını sırtıma doladı, beni kendine çekip titreyerek sarıldı, geçmişinden gelen o ham, çıplak anlar aramızda açık ve çıplak bir şekilde yatarken. Ve ben ona sarıldım

ona sarıldım, sessizce onu kucakladım, sahip olduğum her zerrecik ışığı ve sevgiyi ona aktardım, ta ki o küçük mesafeyi bir saniye daha kaldıramayana kadar. Ona tamamen başka bir şey vermem gerektiğini anlayana kadar.

Kalbimi.

Ruhumu.

Saçlarını parmaklarımla okşadım, biraz daha sıkı tutarak yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar çektim. Birkaç saniye onun karanlık bakışlarını karşıladım, sonra nazikçe onu öptüm. O da bana karşılık verdi ve ben onun dudaklarını ele geçirdim, onun tadını verip alıp tadını çıkardım. Elleri kalçalarımı kavradı ve öpüşmemizi bozmadan beni kucağına oturttu. Ama orada uzun süre kalmadım — hayır, bu evin birçok yerinde tutkulu, vahşi seks yapmıştık. Şimdi bunun zamanı değildi.

Ondan indim ve elini tuttum. Bana soru dolu bir bakış attı ama elimi tuttu. Onu banyodan çıkarıp yatağa götürdüm ve sırt üstü yatana kadar nazikçe itekledim. Yavaşça kıyafetlerimi ve onun kalan iç çamaşırlarını çıkardım, ta ki ikimiz de çıplak kalana kadar. Kanım kaynıyor ve çırpınıyordu, bu adamla sert ve hızlı olmama yalvarıyordu. Tıpkı onun sevdiği gibi, benim sevdiğim gibi. Ama bu yakıcı ihtiyacı bastırdım. Bu gece Cannon'la ilgiliydi, *onun* beni hayatına almasıyla ilgiliydi.

Bu gece, tapılmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Sevilmenin.

Başka birinin tek odak noktası olmanın. Kendisine bakacağına güvenebileceği birinin.

Bu yüzden yatağa sürünerek onun üzerine çıktım ve yara izleri üzerinde yavaş, ateşli öpücüklerime devam ettim. Çok fazla yara izi vardı. Uyluklarındaki izleri öperken, sertleşmiş organını elimle kavradım, ipeksi sıcaklığını pompalayıp okşadım.

Düşük bir homurtuyla bana uzandı, parmakları aceleci ve istekliydi, ama ben gözlerimi onun gözlerine çevirdim.

"Bırak da seninle ilgileneyim, Cannon," dedim, sıcak nefesim elimdeki penisine çarptı. "Sadece, yanlış bir şey yaparsam söyle, tamam mı?" Bana çok şey öğretmişti, ama bilmediğim bir sürü şey vardı.

"Sen asla yanlış bir şey yapamazsın," diye tısladı ben onu kızdırırken, ama elleri yanlarında gevşedi. Ben ağzımı ona koyduğumda kalçaları yukarı doğru çıkıntı yaptı, onu ağzımın içinde yavaş, işkence verici bir hareketle içime aldım. Yukarı aşağı, emdim, pompaladım ve onun penisinin etrafında mırıldandım, ta ki tüm vücudu arzuyla kıvrılana ve benim adımla homurdanana kadar.

Onun etini emerek gülümsedim ve onu ağzımdan tatmin edici bir patlama sesiyle çıkardım. Sonra kendimi onun üzerine yerleştirdim, onu içime aldım, ısısı içime kaydı, nefes alamayacak kadar beni doldurdu. Parmaklarımızı birbirine geçirdim ve göğüs göğüse, göz göze gelene kadar onu yukarı doğru çektim.

Ve sonra onun üzerinde hareket ettim. Yavaş, acı verici derecede yavaş.

Kalçalarımın her hareketi, içimdeki acıyı, çırpınışları ve yalvarışları acı verici bir şekilde tırmalıyordu.

O kadar derin bir acıydı ki, onu asla dindirebileceğimi sanmıyordum.

"Lanet olsun," diye tısladı Cannon, dudakları benimkine değdi. "Sen muhteşemsin," dedi, üzerinde hareketlerimi izlerken, elleri elektrikli okşamalarla tenimi keşfederken.

Yanaklarını avuçladım, onun etrafında titreyerek ona ayak uydurdum ve onu öptüm. Sanki ruhumun onun sahip olduğu o boşluğu doldurabilecekmiş gibi seslerini içime çektim. Onu derin ve uzun bir şekilde öptüm, uyum sağladığım ritimle, uzun sıcaklık, ihtiyaç ve açlık dalgaları içinde onun üzerinde. İkimizin de fiziksel olarak dayanabileceği kadar bu anı uzattım, bizi o tatlı, keskin sınıra çektiğimde, sonra tekrar geri çektim.

Ve tam da Cannon'un içimde daha da sertleştiğini hissettiğimde, tam da kendi orgazmım yükselip kıvrılıp sıkılaştığı anda, tam da o gözlerini sıkıca kapatıp başını geriye attığı anda, saçlarını kavradım ve dikkatini geri çektim.

Hızımı artırdığımda, onun üzerine daha sert bir şekilde çöktüğümde, onu hızlı ve derinden aldığımda, o karanlık bakışları yakaladım.

"Benimle kal," diye yalvardım, gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum. Benimle birlikte gelmesini istiyordum. *Onu* istiyordum, tümünü.

"Her zaman," diye fısıldadı dudaklarıma, ben tekrar üstüne çöktüğümde, kendimi bir saniye daha tutamayacak hale gelene kadar kalçalarımı salladım.

Cannon, ben milyonlarca küçük parçaya ayrılırken beni kendisine daha sıkı çekti. İnemelerimi yuttu, içimde kendi boşalmasını bulurken onları içti.

Ve onu öpmeyi bırakmadım. Onu içime çekmeyi bırakmadım.

Nefes almak için ayrılmak zorunda kalana kadar. Ve o zaman bile, *daha fazlasını* istedim.

CANNON

"Üç, iki, bir!" Kalabalık benim cezamın geri sayımını yaptı. İki dakikalık sert oyun cezası buna değmişti. Ama yine de, üçüncü periyotta sadece üç dakika kalmışken Detroit'e karşı dört bir önde olduğumuz için, bu gece ilk kez ceza aldığımı belirtmek adil olurdu.

Buzun üzerine uçarak çıktım ve Briggs ile Noble bizim bölgemizden puck'ı çıkarmak için mücadele ederken mavi çizginin yakınında pozisyon aldım.

Red Wings'ten biri, ben ileri doğru manevra yaparken bana biraz fazla yaklaştı, ben de ona hafifçe çarptım. Adam dengesini kaybetti ve bariyere çarptı. Oops.

Briggs iki forveti geçerek puck'ı o kadar hızlı hareket ettirdi ki, odaklanmak zorunda kaldım, sonra Red Wings'in orta oyuncusu ona müdahale ettiğinde puck'ı benim yönüme attı. Puck'ı yakaladım ve Axel'e doğru uçurdum, sonra puck'ı mavi çizginin üzerine getirene kadar çizgiyi geçmemeye dikkat ederek yola çıktım.

Doğal olarak geri çekildiler, ama Axel onlar onu yakalamadan hemen önce puck'ı bana attı. Puck'ı yakaladım ve kaleye doğru koştum, ilk defans oyuncusunu saf hızla geçtim ve ikinciye hızlı bir duruş ve yön değişikliğiyle atlattım. Kalbim çarpıyordu ve kaleciye yaklaşırken kalabalığın uğultusu azaldı.

Bu pislikle yıllardır oynuyordum, yani onun hareketlerini biliyordum, ama bu aynı zamanda onun da benim hareketlerimi bildiği anlamına geliyordu. Onun sağ üst köşesinin en zayıf noktası olduğunu bildiğim için eldiven tarafına doğru sürdüm. O kapatmak için hareket ettiğinde, backhand'e geçtim ve puck'ı sopa tarafına doğru attım.

Puck, kolunun hemen altından geçip ağın arkasına çarptı.

Lamba yandı, kalabalık gürledi ve Axel tebrik etmek için sırtıma vururken ben zafer çığlığı attım.

"Güzel gol!" diye bağırdı.

"Güzel asist!" diye karşılık verdim.

Aile koltuklarına doğru kayarken, Persephone'nin diğerlerinin tercih ettiği loca koltuklarında değil, ön sırada oturduğunu fark ettim ve gülümsedim.

kızım aksiyonun yakınında olmayı seviyordu. Onu işaret ettim, o da gülümsedi, başını salladı ve bana alkışladı.

Tasarımcı kot pantolonundan, ona tam uyan özel dikim Reapers formasına kadar, her yönüyle bir NHL eşine yakışır bir görünümü vardı. Saçları açık, inanılmaz göğüslerini çerçeveliyordu, ama en iyi kısmının formanın arkasında benim adımın yazması olduğunu biliyordum. Öğleden sonra maça gitmeden önce görmemiştim, ama bonusumu buna yatırırdım.

Onun önünde durdum ve sırtarak parmağımı çevirdim.

Bana kaşlarını kaldırdı, ama arkasını döndü, şüphesiz Price'ın sırtında yazdığını görmek beni ne kadar tahrik ettiğini düşünüyordu.

Ama bu sefer *beni* şaşırtan oydu. Formayı benim numaramla özel olarak yaptırmıştı, ama üzerinde "Bayan Price" yazıyordu. Tekrar bana döndü ve benim sırtışıma bana geri attı.

"Çok seksi," dedim cama doğru, benim dudaklarımdan okuyacağını bilerek duda

kları Gülümsemesi kalp durdurucuydu ve ona bunu belli etmek için göğsümü

mda yumrukladım. "Lanet olsun, Price!" Koç yedek kulübesinden bağırdı ve ben de

n

okuy

acağ

ını

biler

ek.

daha fazla oyalanırsam buzda çok fazla oyuncu olduğu için ceza alacağımızdan korktum.

"Üzgünüm, Koç."

Kaskıma vurdu. "Karına göz kırpmayı kendi zamanında yap, Price. Benim zamanımda değil. Bununla birlikte, çok güzel bir gol oldu."

Maçı beş sıfır kazandık ve ben, PR sorunlarımın üstesinden gelemeyen takımın beni takas ettiği takıma karşı bir zafer kazanmış gibi değil, o zamanlar olduğum Cannon'a karşı da kazanmış gibi hissederek buz pistinden ayrıldım.

Lillian'ın mesajına cevap verdim, duş aldım ve maç sonrası saçmalıkları hallettim. Cesurca yanıma gelip soru soran gazetecilerin birkaç sorusunu cevapladım, ama spot ışığının çoğunu kaptanımız Axel'e ve ilgiyi seven arkadaşlara bıraktım.

Çantamı omzuma attım ve Sterling ile birlikte soyunma odasından çıktım.

"Bu gece gerçekten iyiydin," dedim çocuğa, gazeteciler, personel ve gerçekten çok cesur hokey hayranlarından oluşan küçük kalabalığın arasından geçerken.

Kalabalığı geçtikten sonra, "O golü ben yedim," diye itiraz etti ve başını salladı.

"Bak, ben Brian ile *yıllarca* oynadım. O adamın o takımda en çok gol atan oyuncu olmasının bir nedeni var. Koç McPherson'ın sana olan güvenini, bu gece seni sahaya çıkardığı gerçeği çok iyi gösteriyor. Kendini hırpalamayın... Lanet olsun." Orta yaşlı adamın bize doğru geldiğini görünce cümlemi yarıda kestim.

Bu adam yaşayan, nefes alan bir efsaneydi. Sergei Zolotov, bu sporun gelmiş geçmiş en iyi kalecilerinden biriydi. Emekli olmasına rağmen, hala bir sürü rekoru elinde tutuyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Sterling, omzundaki çantasını düzelterek.

"Hayır, lanet olsun, değil mi? O burada ne arıyor?" Sadece burada değil, doğrudan bize doğru yürüyordu, gözleri Sterling'e dikilmişti.

"Hayatımı çekilmez hale getiriyor," diye cevapladı Sterling, daha önce hiç görmediğim bir şekilde çenesini sıkarak.

Zolotov, Sterling'i bakışlarıyla sabitlerken bana zar zor bir bakış attı. "Senin eldiven tarafını seçeceği belliydi. Eldiven tarafın zayıf. Yeterince hızlı tahmin edemiyor ve tepki veremiyorsun."

Ne oluyor lan?

"Bunu söylemek için buraya kadar uçtun mu?" diye karşılık verdi Sterling.

"Söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için buraya kadar uçtum, önümüzdeki sezonlarda izlenmesi gereken kişi olacağını, ama raporların yanlış olduğunu görüyorum. Üniversitedeki aynı kusurları taşıyorsun, ama bu sahnede bunlar daha da belirgin." Kollarını göğsünde kavuşturdu, takım elbisesinin kumaşı gerildi.

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Aynı boyda. Aynı duruş. Kahretsin, gözleri bile aynıydı.

"Peki, her zamanki gibi hayal kırıklığına uğramış olarak karına ve çocuklarına dönebilirsin," diye tersledi Sterling.

"Aptal olma, Jansen."

"Babammışsın gibi davranma, *Peder*."

Vay canına. Aile dramasının tam ortasına düşmüştüm. Bu sorunu çözmesine yardım edecek nitelikte değildim. Logan neredeydi? Ya Axel? İkisi de duygusal istikrar konusunda çok daha iyiydi.

"Bana toplum içinde öyle deme," dedi Zolotov alaycı bir şekilde.

"O zaman maçlarıma gelme. Bu kadar basit." Sterling omuz silkti.

Zolotov'un omuzları hafifçe çöktü. "Jansen."

"Beni rahat bırak, olur mu? Hayatımın ilk yirmi iki yılında varlığımı görmezden gelmek yeterince kolaydı. NHL'ye çıktım diye gelip başıma sarma, çünkü bunu senin yardımın *olmadan* başardım." Sterling babasını itip geçerek kalabalığa daha uzak olan arenanın içlerine doğru ilerledi.

"O zor biridir," diye mırıldandı Zolotov.

"O benim arkadaşım, o yüzden cehenneme git." Sterling'i takip ettim ve salonun kıvrımından önce onu yakaladım.

"Siktir. Bunu gördüğün için üzgünüm," diye homurdandı, onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Bak, sana aile meseleleri hakkında ders verecek son kişi benim."

"Ben çocukken hiç yanımda olmadı. Anlıyorum. Son yirmi altı yıldır aynı mükemmel Rus kadınla evli ve üç mükemmel Rus çocuğu var." Çenesi seğirdi. "Ama o pislığe minnettar olduğum tek şey, anneme nafaka ödediği. Buz pateni derslerimin parasını ödemiş olabilir, ama gerçek çocuklarına yaptığı gibi bana koçluk yapmadığı kesin."

"Kahretsin. Maxim Zolotov da geçen yıl çaylaştı."

"Evet." Bir an durdu ve ben de onun yürümediğini fark edince döndüm. "Bak. Bunu kimseye söylemez misin? Buraya kendi başıma geldim ve onun lanet mirasının üzerimde bir yük olarak durmasına ihtiyacım yok."

"Sorun değil."

"Harika." Derin bir nefes aldı ve başını kaldırdığında, sanki son beş dakika hiç yaşanmamış gibiydi. "Düğününde mavi bir spor takım elbise giymeye karar verdim."

Aile dinamiklerini gizleme konusunda derin bir anlayışım olmasaydı, bu ani değişiklik beni hazırlıksız yakalayabilirdi.

"İşte bu yüzden sen *asla* sağdıcım olamayacaksın." Köşeyi döndüğümüzde, asansörün önünde duran bir grup kadın gördük. Persephone ile ofisinde buluşmak için binmem gereken asansör.

"Aman Tanrım, bu Cannon Price değil mi?" dedi kadınlardan biri, beni baştan aşağı süzerken geniş bir gülümsemeyle.

Bunlar Detroitlu kızlardı. Yüzlerini taradım ve Red Wings oyuncularının birkaç eşini ve takımla seyahat ediyorlarsa kendilerini yüceltmiş olmaları gereken birkaç tavşanı fark ettim.

Onlara başımı salladım ve uzun boylu esmer bir kadın bana doğru sallanarak yaklaşırken yüzümü buruşturdum. Kolları renkli dövmelemlerle kaplıydı ve burnunda tek bir piercing vardı. Onu tanıyordum ama nereden olduğunu hatırlayamıyordum. Siktir. Tiffany? Taylor? Tina? Adı neydi? Tanrıya şükür onunla hiç yatmamıştım çünkü hayatıma o dramayı sokmak istemiyordum.

"Seni görmek için buraya kadar geldim," dedi, sanki öğle yemeğiymişim gibi bana bakarak.

"O zaman umarım maçı beğenmişsindir."

Asansör çaldı, ama Red Wings kadınlarının önünden göremiyordum. "Hadi ama Cannon. Ben Ambrose ile çıkarken

Şimdi de yokum." Bir şey sunuyormuş gibi ellerini uzattı... kendini sunuyormuş gibi. "Arkadaşlarım kızlar gezisi yapmak istediğinde, senin benim ödölüm olacağını düşündüm."

Tanya. Adı buydu. Minör ligden çağrılan oyunculardan birinin bir ara birlikte olduğu kızdı ve okuduğum kadarıyla, geçen sezonun sonunda tekrar minör lige dönmüştü.

"Üzgünüm. İlgilenmiyorum."

Yüzü düştü. "Anlamadım?"

"Duydun mu bilmiyorum ama Cannon evlendi," Sterling parmağıyla beni işaret etti. "Ben ise bekârım ve seni ödüllendirmek için tamamen müsaidim."

Çocuğa hakkını vermek lazımdı. Cesur biriydi.

Tanya ona bir göz attı, sonra bana doğru şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Evlendiğine inanmıyorum. Seni aynı kadınla iki kez gördüğüm olmadı."

"O zaman onu son zamanlarda görmemişsin," diye Sterling araya girdi.

Sol elimi kaldırdım ve gözleri yüzüğe takıldı, onu fark edince gözleri büyüdü.

Kadınlar hafifçe ayrıldı ve Persephone ortaya çıktı. Küçük topuklu ayakkabıları boyunu hiç uzatmıyordu ama yine de bana doğru gelirken tüm kadınların başını döndürdü.

"İşte buradasın!" dedi gülümseyerek. "Harikaydın!"

Kollarımın arasına atladı ve ben onu kolayca yakaladım, elimi sırtındaki numaraya koyarak onu kendime doğru kaldırdım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve elma çiçeği kokusunu içime çektim, o beni hızlıca öperken göğsümdeki o acı hissi lanet olası bir ısıltıya dönüştü.

Gözlerimi açtığımda Tanya'nın Persephone'nin sırtına baktığını gördüm. Karımı dikkatlice indirdim ve o da yanıma sokuldu, Tanya'ya hazır, nazik bir gülümseme attı.

"Oh, merhaba! Özür dilerim, bir şeyi mi böldüm?" Aramıza bakarak sordu.

"Persephone, bu Tanya. Ben Detroit'teyken oyuncularından biriyle çıkıyordu." Çantamın Persephone'nin üzerine düşmemesi için dikkatli bir şekilde kolumu Persephone'nin beline doladım. "Tanya, bu benim karım Persephone."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Persephone elini uzattı ve Tanya onu tutarak biraz garip bir şekilde sıktı.

"Sen... onun karısı mısın?" Persephone'ye açıkça baktı.

"Evet!"

"Ama... sen onun tipi değilsin." Kaşlarını çatı.

Öfke kanımda kaynıyordu, ama Persephone göğsümü okşadı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o benim de tipim değil, ama bu adam birkaç yıl önce beni resmen başımdan vurdu ve gerisi malum!"

İlk karşılaşmamızı nasıl çarpıttığına gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Doğru. Ve o bana aşık olduğunda, ona karşı koyamadım."

Tanya'nın ağzı açık kaldı. "Siz gerçekten, gerçekten evlisiniz. İkiniz." Bize baktı.

"Öyleler. Ben oradaydım," diye Sterling onu ikna etti. "Güzel, içten gelen, neredeyse sevinçten sarhoş bir törendi ve ben sağdıçtım."

Yavaşça başımı çevirip ona kaşlarımı kaldırdım. "Sen sağdıç değilsin."

"Bence bu konuda pazarlık yapabiliriz."

"Senin gibi hoş bir kızın sonu... Cannon Price oldu. Ah tatlım, kendini neye bulaştırdığının farkında mısın?" Tanya'nın sesi sahte bir sempatiyle doluydu.

Persephone haklıysa ve kadınlar erkeklerin yatak odası alışkanlıkları hakkında dedikodu yapıyorsa, o zaman Detroit'te, yatakta birlikte olduğum kadınları seçici davranmadığım zamanlarda, onun da bu hikayelerden bazılarını duyduğuna şüphem yoktu.

"Oh, neye bulaştığımı çok iyi biliyorum. Merak etme." Persephone burnunu kıvırarak, güneyli güzel tarzında savaşa hazır olduğunu belli etti.

"Para mıydı?" diye sordu Tanya. "Yoksa seks mi?" Gözlerimi kısarak baktım.

"Kesinlikle hayır! Hayatım boyunca harcayabileceğimden daha fazla param var, şükürler olsun." Persephone Tanya'ya gülümsedi ve elini göğüslerinin hemen üzerine koydu. "Dürüst olmak gerekirse, neden onunla evlenmeye karar verdiğimi bilmiyorum. Her şey çok bulanık, gerçekten. Ama tanrım, koca piyangosunu mu kazandım ne? Yani, bu adamın her şeyini kesinlikle seviyorum ve o bir kızın isteyebileceği en sadık, koruyucu, en tatlı, en özenli koca, ama itiraf etmeliyim ki, o penis kesinlikle harika bir bonus!"

Tanya'nın ağzı açık kaldı. Sterling kekeleydi.

Ben ise kahkahayı bastım. "Bu arada, korkarım gitmemiz gerekiyor." Persephone'yi kucağıma aldım ve çantamı taşımadığım omzuma attım, sonra onu dengelemek için elimi poposuna koydum ve koridora doğru dönüp geri gitmeye başladım.

"Umarım güzel bir yolculuk geçirirsiniz!" Persephone, Tanya'ya seslendi.

"Seni şaplamalıyım," diye mırıldandım karıma, hala kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtarak.

"Mmmm... evet, lütfen." Geçerken gördüğümüz aynada, uzaklaşırken Tanya'ya veda etmek için parmaklarını salladığını gördüm.

Küçük kedicik, kaplan pençelerini çıkarmıştı.

"Sen çok sert birisin," dedi Sterling karıma.

"Bir kız kendi bölgesini işaretlemeli," diye cevapladı. "Şimdi biraz daha hızlı yürümelisin Cannon, yoksa akşam yemeği rezervasyonumuzu kaçıracağız."

"Akşam yemeği rezervasyonumuz mu var?" diye sordum. Tek istediğim karımla baş başa kalmaktı.

"Şehrin en seçkin yerinde" diye beni ikna etti. "Kulağa harika geliyor" diye yalan söyledim.

Bir saat sonra, karımın talimatlarını izleyerek özel mülk olarak işaretlenmiş bir yola girdim.

Çimler uzamaya ve zemin belirgin bir şekilde kumlu hale gelmeye başladığında, "Buradan dön" diye talimat verdi. Onun talimatına uyarak, kaldırımın bittiği yerde park ettim. Hummer'ın önünde buluştuk ve o benim elimi tuttu. Bu hareket o kadar normal hale gelmişti ki, onun elini tutmamak nasıl bir şeydi, neredeyse unutmuştum.

Beni kumlu bir yoldan aşağıya götürdü ve o hala kot pantolon ve tişört giydiği için takım elbise ceketimi arabada bıraktığıma sevindim. Bu restoran neredeydi?

Küçük kum tepesinin zirvesine çıktık ve Atlantik, tüm akşam ihtişamıyla karşımızda belirdi. Önümüzdeki kumsalda, masa ve sandalyelerle donatılmış küçük bir çardak vardı.

"Ne yaptın?" diye Persephone'ye yumuşak bir sesle sordum. Bana yaramaz bir gülümseme attı. "Beni takip et."

Kumuldan aşağı inip kumu geçtik ve çardaktan bir kadın çıktı.

"Her şey istediğiniz gibi, Bayan Van..." Kadın başını salladı. "Bayan Price."

"Çok teşekkür ederim, Patricia. Buradan ben hallederim."

"Tabii ki. İkiniz de akşamınızın tadını çıkarın." Kadın sahile doğru yürüdü ve biz ahşap merdivenleri çıkarken bizi yalnız bıraktı.

"Tamam, peki tüm bunlar ne ve o nereye gidiyor?" diye sordum.

"Benim ailem bir bir bir bir yukarıyolun yol. Stres stres yapma," Persephone beni teselli etti.

Masayı, tabakların üzerindeki gümüş kapakları, masanın kenarına yerleştirilmiş buzlu şişeyi ve tabakların arasında duran küçük çikolatalı pastayı inceledim.

"Persephone," diye fısıldadım, tamamen suskun kalmıştım.

"Mutlu yıllar, Cannon." Parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bugünün doğum günün olduğunu bile söylemediğine göre partilerden hoşlanmadığını düşündüm, bu yüzden bu senin tarzına daha uygun göründü."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime yaklaştırdım. "Nasıl bildin?"

"Lillian," diye gülümseyerek cevap verdi. "Beğendin mi? Beğenmediysen, eminim arkadaşlarını arayabiliriz..."

Onu öpücüklerle boğdum, dillerimizin dokunuşunun ve onun yumuşak

iç çekişinin tadını

çıkardım. "Bu mükemmel. Sen mükemmelsin." Beni çok iyi tanıyordu.

Burnunu kırıştırdı ve hemen endişelendim. "Şey, şu anda Şu anda öyle düşünebilirsin, ama önce sana hediyeni vereyim."

"Hediyeye ihtiyacım yok. İstedğim her şeye sahibim." Daha önce hiç bu kadar doğru bir şey söylememiştim.

"Bu tam olarak doğru değil. Şimdi oraya otur." Koltuğumu işaret etti.

O yerden piknik sepetini alıp kucağıma koyarken ben de itaatkar bir şekilde oturdum. "Bana daha fazla kurabiye mi yaptın?" Kurabiyeleri çok seviyordum.

kurabiye için can atıyordum.

"Hayır. O gece kıvrılıp kitap okuduğumuzu ve senin hiçbir yerde yeterince uzun süre kalmadığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Hikayesi, sepetin kapağının hareket etmesiyle kesildi. Kapağı açtım ve ıslak bir burun ortaya çıktı, ardından siyah tüyler, büyük kahverengi gözler ve bir çift sarkık kulak.

"Mutlu yıllar!" Persephone, sürprizi, sepetten tırmanıp kravatımı tırmalayan köpek yavrusu tarafından bozulmamış gibi bağırdı.

Kıpır kıpır, yumuşak, minik canavarı yakaladım ve tutabilmek için koltuk altlarından biraz uzakta tuttum. O—o—bana baktı ve kuyruğunu salladı.

"Bana köpek mi aldın?" diye fısıldadım.

Persephone başını salladı. "Her zaman bir tane istediğini, ama babanın küçük hayvanlara güvenilemeyeceği için alamadığını, sonra birçok koruyucu ailede kaldığını, sonra yurtlarda kaldığını ve şimdi de seyahat programının çok yoğun olduğunu söylemiştin."

Gözlerimi köpek yavrusundan karımın umutlu ama endişeli yüzüne çevirdim. "Bana köpek mi aldın?" diye tekrarladım.

"Eh, artık eve döndüm, değil mi? Belki bu, her deplasman maçına gidemeyeceğim anlamına geliyor, ama ara sıra seninle gitmeye karar verdiğimde, köpeğe bakması için bir köpek bakıcısı tutabiliriz." Tepkimizi görmek için bizi izledi.

Yavru köpeğin dili dışarı çıktı ve kuyruğuyla tüm poposunu salladı. "Ne cinsi bir köpek bu?"

"Melez. Hayvan barınağı tam emin değildi, ama Labrador, Çoban ve başka bir cins karışımı olduğunu düşünüyorlar. Tüm kardeşleri evlatlık verilmişti ve bu küçük adam tek başına kalmıştı, onu orada bırakamazdım." Dudaklarını ince bir çizgi halinde sıktı. "Cannon, onu sevmezsen, onu evlatlık alacak birini bulabiliriz," diye sessizce bitirdi.

"Ne? Hayır. O harika! Değil mi?" diye küçük adama sordum. Cevap olarak yüzümü yalamaya çalıştı.

"Onu sevdin mi?" diye sordu, elini uzatıp kulağının arkasını kaşıdı. Onu diğer koluma aldım ve futbol topu gibi kucağıma aldım, sonra Persephone'yi kucağıma çektim. Kollarını boynuma doladı. "Onu seviyorum.

Hayatımda daha iyi bir hediye almadım. Hiç. O mükemmel. Sen mükemmelsin. Hepsi bu..." O bizim için hazırladığı akşam yemeğine,

ayarladığı akşam yemeğine, تنها ortama ve son olarak da kolumun altında kıvrılan küçük canavara baktım.

"Mükemmel mi?" diye sordu, gülümsemesi genişledi.

"Evet. Seni çok seviyorum, Persephone. Sen inanılmazsın." Yavru köpek kravatımı yemeye çalışırken onu öptüm. Umurumda değildi. Kravatı alabilirdi.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi tekrar, yanağıma nazikçe öperek. "Ona ne isim vereceksin?"

Onu dizimde tutarken, köpeği kucağımda düzelttim ve göz hizasına getirdim. Sonra ona, minik, tanrıça gibi karıma ve tekrar ona baktım.

Hades. Bana Hades demişti.

"Cerberus," diye cevapladım. "Üç kafası yok, ama içimden bir ses onun küçük evimizi gayet iyi koruyacağını söylüyor."

Gözlerinde saf bir duygu parlıyordu ve Cerberus'un sırtını okşarken gülümsemesi biraz sulu gözlüydü. "Cerberus," dedi yumuşak bir sesle. "Yeraltı dünyasının koruyucusu."

Gözlerimiz buluştu ve göğsümdeki o parıltı vücudumun her santimini ele geçirecek gibi oldu. Kahretsin, bu kadına karşı o kadar çok şey hissediyordum ki, bunu kelimelere dökebileceğimden ya da içimde tutabileceğimden emin değildim. Bana sadece bir köpek yavrusu vermemişi. Bana bir yuva vermişti.

"Ben de seni çok seviyorum, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Onu öpmek için öne eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değmek üzereydi...

Bir ses beni durdurdu ve sonra gömleğime ıslaklık sızdı. Cerberus üstüme işemişti.

Persephone o kadar çok güldü ki neredeyse kucağımdan düşecekti.

"Sen ve ben bazı temel kurallar koymalıyız, küçük adam." O da kuyruğunu sallayıp yüzümü yalamaya cüret etti.

En güzel doğum günüydü.

PERSEPHONE

Yavru köpek kafesinin kapısını kapattım, Cerberus içeri girer girmez birkaç saniye içinde horlamaya başladı. Bu akşam onu ekstra uzun bir yürüyüşe çıkarmıştım, bu yeni ve şaşırtıcı derecede eğlenceli gece macerası hızla bir alışkanlık haline geliyordu. Reaper Village, bir köpek yavrusu yetiştirmek için mükemmel bir yerdı. Geceleri kaldırımlarda yürüyüş yapmanın güvenliği ve rahatlığını sunmakla kalmıyor, aynı zamanda komşu evlerde yaşayan *birçok* arkadaşla karşılaşma fırsatı da sunuyordu. Echo, Harper ve Faith, Cerberus'a birkaç kez hayranlıklarını göstermişlerdi. Langley'in kedileri mi? O kadar da değil.

Onun mutlu bir şekilde köpek yavrusu uykusunda olduğunu görünce, ayakkabılarımı çıkardım ve Cannon'u bulacağımı bildiğim oturma odasına gittim. Önünde açtığı ciltli kitaba tamamen dalmış olduğu için yaklaşmamı duymadı, ben de girişinde bir sapık gibi durdum. Gözlerimi onun rahat pozisyonuna kaydırdım — uzun, güçlü bacakları önünde uzanmış, başı yumuşak kanepenin arkasına yaslanmış. Sert göğsünü kaplayan basit beyaz bir tişört, kumaşı altındaki derisini süsleyen dövmeleeri gösterecek kadar inceydi.

Yavru köpeğimiz yan odada uyuyor, daha önce dolu dolu ve tatmin edici bir iş günü geçirmiş, şimdi de eve gelip onu böyle bulmak? Mutluluk beni o kadar doldurdu ki, onu nasıl kontrol edeceğimi bilemedim. Kontrol edebilecek miyim, bilmiyordum.

Artık bunu *isteyip* istemediğimi de bilmiyordum.

"Kendini belli etmeden birini sessizce izlemek, taciz olarak kabul edilir." Cannon kitabından başını bile kaldırmamıştı.

"Burada olduğumu nasıl anladın?"

Sonunda, gözlerini sayfalarından ayırıp bana baktı. "Seni hissedebiliyorum." Kaşlarını oynattı, bakışı o kadar şakacıydı ki, sahip olduğum son kısıtlamayı da kırdı.

Mutlu bir adrenalin dalgasıyla, kanepeye koştum ve kitabını nazikçe elinden aldım. Üzerine işaret koyduktan sonra yerine koydum.

kanepenin yanındaki sehpayı ve kendi başına onun kucağına oturma cüretini gösterdi.

Başparmağı dudaklarımı okşadı, gözlerinde ışık dans ediyordu. "O sırtış ne için, ha?"

"Sen," diye dürüstçe cevap verdim. Bu günlerde mutluluğumun büyük bir kısmı bu adama borçluydum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Nefesim kesildi, omurgamdan hafif bir korku yayıldı. Bunu bizim için mahvedecek miydim?

"Her şeyi," dedi, kaşlarını çatarak. "Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Başımı salladım, keskin bir nefes aldım. Sinirlerim beni ele geçirdi, vücudum hafifçe titremeye başladı.

"Prenses," dedi, ellerini kaburgalarımın üzerinde gezdirip kalçalarımaya koydu. "Titriyorsun."

Ben gülererek uzun sarı saçlarımı yüzümden çekip attım. "Muhtemelen bunu daha fazla saklayamadığım içindir," dedim. "Ama aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyorum." Kalçalarının iki yanına bacaklarımı sıkıca doladım — hey, hareket edemezse kaçamaz, değil mi?

Cannon başını eğdi. İşte başlıyor.

"Sana aşığım, Cannon." Sözler dudaklarımdan bir anda döküldü, vücudum sakinleşti.

Parmağımı dudaklarına bastırarak konuşmamasını işaret ettim.

"Bunun senin kurallarından birini daha çiğnediğini biliyorum. Ve sana karşılık veremeyeceğini de biliyorum. Bunu tamamen anlıyorum. Sen orada değilsin. Belki de asla orada olmayacaksın. Ve bunu anlıyorum. Geçmişinde olan onca şeyden sonra... insanları sevmek zor. Özellikle de ne kadar süre yanında olacaklarını bilmediğinde."

Cannon'ın koyu renkli gözleri büyüdü, ama konuşmak için hiçbir hareket yapmadı, ben de parmağımı indirdim.

"Ama bilmen gerekiyordu. Bilmeyi hak ediyorsun." Eğildim, dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, tüm vücudum bu küçük temasa tepki gösterdi. "Sevilmeye layık bir adam olduğunu bilmeyi hak ediyorsun. Sevilmesi *kolay* bir adam. Ve benim tamamen, çaresizce aşık olduğum bir adam."

O zorlukla yutkundu ve gözlerinde içsel bir savaşın sürdüğünü gördüm. Bana aynı sözleri tekrarlamak istiyordu, çünkü bu bana en az zarar verecek çözümdü. Ama ben başımı salladım. "Aynı şeyi söyleme. Lütfen. Sana bunu bu yüzden söylemedim." Ona gülümsedim. "Sen inanılmaz bir adamsın."

beni çok mutlu ediyorsun. Ve bunu bilmeni istedim. Beklentim yok. Sadece gerçek. Tamam mı?"

Cannon bir kez, iki kez gözlerini kırttı ve sonra başını salladı.

"Vay canına," dedim ve derin bir nefes aldım. "Kolay kısmı hallettik," diye alay ettim ve cebimden cep telefonumu çıkardım. "Sana çok ciddi bir sorum var."

Cannon gözle görülür şekilde yutkundu.

Daha önce açtığım Cosmo web tarayıcısını açtım ve ekranı ona doğru çevirdim. "Bunun nasıl çalıştığını bana gösterir misin?" diye en masum ses tonumla sordum. Telefonumdaki resme bakarken gözlerinin parladığını görünce yüzüm kızardı.

Gözlerindeki ciddiyet, şeytani bir zevk ve meydan okumaya dönüştü. "Emin değilim, Prenses," dedi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

İçimde bir heyecan dalgası yayıldı. Onun bir başka parçası daha, tamamen kendime saklayacağım ve onun gibi bir hazine gibi biriktireceğim.

"Senin için çok zor mu?" diye alay ettim.

Resmi birkaç saniye daha inceledi, sonra telefonu elimden aldı ve kitabının üzerine koydu. "Asla," diye homurdandı ve boynumu ısırdı.

Onun üzerinde kıvrılıp, gıdıklamasına gülerek tepki verdim.

Sonra Cannon beni yukarı kaldırıp kanepede sırt üstü yatana kadar döndürdüğünde gerçek oyun başladı. Ayağa kalkıp odayı taradı. "Malzemeler," dedi ve parmaklarını şıklattı. "Çıplak kal."

Vücudumdaki her sinir, ses tonundaki emirle dikkat kesildi. "Sen de," diye karşılık verdim, ama ses tonumda hiç sertlik yoktu.

Cannon odanın karşısındaki koltuktan kalın bir yastık alırken, ben de aceleyle soyundum. Yastığı bana o kadar hızlı attı ki, onu yakalamaya zar zor yetiştim. Yastığı göğsüme sıkıca bastırarak kıkırdadım ve onun kıyafetlerini etrafına yığın halinde bırakmasını izledim.

Nefes verdim, onu görünce içimden bir parça rahatladı. Bu hiç bitmeyecek miydi? Bu sürekli açlık? Onunla birlikte olma, ona insan olarak mümkün olduğunca yakın olma ihtiyacı? Kesinlikle bitmemesini umuyordum.

"Emin misin?" diye sordum, Cannon kanepede bana yaklaşırken, dudakları benimkilerden bir santim uzaktaydı.

"Her seferinde sormana gerek yok," dedi, dudaklarında gerçek bir gülümsemeyle.

"Evet, sormak zorundayım," dedim. "Bu, yeni şeyler denemek için aptalca bir ihtiyacım. Onları tatmin etmek zorunda değilsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Prenses," dedi, dilini dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Benim tam da yapmak istediğim şey bu." Dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına oturdu ve başını bana doğru salladı. "Kalçalarını kaldır."

Yine o ilkel emir, o derin talep sesi kanımı kaydattı ve hemen itaat etmediysem yazıklar olsun bana. Yastığı kalçalarımın altına koydu, omurgam hala kanepeye düz bir şekilde yaslanmıştı, merkezim artık onun istediği gibi yapabileceği yükseltilmiş bir platformdaydı. Bu basit pozisyonadaki itaatkarlık ayak parmaklarımı kıvırdı.

Cannon içimdeki değişimi hissetti, cildimde yayılan titremeyi ve ürpermeyi fark etti ve parmak uçlarıyla onları takip etti. Dokunduğu her yer en tatlı yanık gibiydi ve her okşamaya kendimi kaptırmaktan başka çarem yoktu. Sonra ağzını da işin içine kattı ve ben tamamen kendimi kaybettim. Göğüslerimi avuçladı, sertleşmiş meme uçlarını ağzına aldı, en lezzetli şekilde acıtacak kadar ısırdı. Onu çaresizce arzulararak kalçalarımı kaldırdım, ama o acele etmedi. Göğüslerimden, karnımın düzlüğünden ve daha aşağısından öperek ilerledi.

"Cannon!" diye bağırdım, o da hiç vakit kaybetmeden dilini benim sıcaklığımın arasına kaydırды.

"Mmm," diye inledi, titreşimleri vücudumu onun etrafında sıkılaştırdı. "Benim için çoktan ıslandın," dedi, dudakları her noktayı çok hafif bir dokunuşla okşayarak. "Nasıl bu kadar mükemmelsin?" diye homurdandı, dili içime girip çıkarken, ben ona karşı kıvrılmaktan başka bir şey yapamayana kadar beni yiyip bitirdi. "Nasıl bu kadar tatlı olabilirsin?" Yemeğe devam etti ve vücudum saf alevden yapılmış bir yay gibi gerildi.

"Cannon, lütfen," diye yalvardım, ona karşı kıvrılarak, parmaklarım hayat hattı gibi saçlarını kavradı. "Tanrım, *Cannon*."

"Her zaman bu kadar aceleci," diye alay etti, dilini parmaklarıyla değiştirerek, bana sırtarak bakmak için yeterince yükseldi. O parmakları içimde pompaladı, yıldızlar görene kadar içimdeki o kenarı alay etti. "İstediğin bu mu?" O parmakları kıvırdı.

İnledim ama başımı salladım. "Sen," diye nefes nefese söyledim. "*Seni* istiyorum."

"Ben seninim." Yüzünü eğdi, o sinir demetini ağzına alırken daha hızlı pompaladı.

"Cannon!" Orgazmım beni sert ve hızlı bir şekilde vurduğunda çığlık attım, dalgalar tekrar tekrar üzerime çöktükçe vücudum ona doğru kıvrıldı.

Hassas tenimi öptü ve *sonra* üstümden kalktı. "*Artık* hazırsın," dedi, ellerini dizlerimin arkasına geçirip birini kalçasına yerleştirdi. Diğer elini bacağımdan aşağı kaydırıp ayak bileğıme ulaştırdı ve çıplak ayağımy göğsüne koydu. Gözünü kırpmadan, nefesini tutmadan, adam kendini içime daldırdı, yükselen açy o kadar derindi ki inledim ve başımı geriye attım.

"Lanet olsun," diye tısladı Cannon. "Çok sıkıysın, mükemmelsin," diye homurdandı, bir eliyle dizimi kalçasına kenetleyerek hızı kontrol ederken, diğer eliyle dizimi göğsüne bastırdı.

Ona ulaşamıyordum. Onun iradesine karşı güçsüzdüm ve bunu *seviyordum*. Heyecanı, boyun eğmeyi, güveni. Hayatım boyunca başka birine bu kadar bağılı hissetmemiştim. Bir elimle kanepenin kenarını kavradım, parmaklarımı içine gömdüm, o içime tekrar tekrar girerken.

"Kendine dokun," diye homurdandı ve gözlerim bu emirle parladı, serbest elime işaret ederken gözlerinin arzuyla çalkalanışına. Hızını yavaşlattı, uzun ve derin darbelerle içeri girip tamamen çıkardı ve bunu tekrar tekrar yaptı.

Elimi kaldırıp göğüslerimin üzerinde yavaşça gezdirirken onun bakışlarından ayrılmadım ve daha aşağıya indim, dakikalar önce ağzının üzerinde olduğı sinir demetini bulduğumda gözlerindeki o alev parıltısını sevdim.

"Siktir," diye tısladı, ben onun hareketlerine uyarak kendime dokunurken, yüzümde yayılan zevki bir an bile saklamadan. Bir an bile bakışlarımızı ayırmadan.

"Daha sert," dedim, talep etmesem de.

Cannon sırtıttı. "Güneyli tavırların nerede?" diye alay etti, nefesi düzensiz çıkıyordu.

"*Lütfen*," diye neredeyse kükredim, o içime daha da derine batarken sırtım kanepeden kalktı.

"İşte bu," dedi ve beni memnun etti, kusursuz vücudunun yapabileceğı tüm güçle iterek, her seferinde içime sonuna kadar girdiğinde o gücü *hissetmemi* sağladı. Onunla aynı hızda devam ettim, o içime tekrar tekrar girerken kendimi tahrik ettim.

Her itiş bir vaat ya da yalvarış gibi geliyordu.

"Cannon," diye inledim, kaslarım onun sertliğı etrafında kasılırken

"Lanet olsun, Prenses," diye inledi, beni sıkıca kavradığını hissederek benim onu sıkılaştırdığımy hissederek inledi, tıpkı benim onun kendini tuttuğunu, kendine koyduğı sınırları hissettiğim gibi.

"Ben dayanabilirim," dedim ve gözlerinde anlayış ve soru belirdi. "Beni istediğin gibi al, Cannon." Sözlerim nefes nefeseydi, ama o hepsini yakaladı.

Sonra kendini serbest bıraktı, kalçalarını içime pompalarken öfkeli sert vuruşlar yaptı, daha derine girmek için dizime bastırdı, olabildiğince derine, hızlı ve sert.

Göz kamaştırıcı, güzel bir zevk vücudumdaki her hücreden fişkırdı. Bir orgazm diğerine dönüşerek, uzun ve şiddetli bir şekilde boşaldım. O kendi boşalmasını bulurken, ben onun etrafında titriyordum, onun darbelerindeki ritim yavaşlayarak, içimdeki hararetli nefeslerimizi yatıştırdı, ta ki o içimde hareketsiz kalana kadar. O, bacaklarımın arasında yer değiştirdi, başını göğsüme yaslayabilmek için bacaklarımdan birini indirdi, vücutlarımız terden kaygandı.

Ve başını göğsümün ortasına yerleştirdiğinde, daha önce söylediğim sözler içimden yayıldı. Onları sessizce tuttum ama onun *hissedebileceğinden* emindim.

Cannon çenesini kaldırdı, gözleri benimkilere sabitlendi. "Hangi web sitesi idi o?"

Gülerek "Cosmo" diye cevap verdim.

O sırtıttı ve bana doğru başını salladı. "Başka hangi illüstrasyonları buldun?"

Ben de ona gösterdim.

Sonra o da bana *gösterdi*. İki kez daha.

CANNON

"Pençeleri çok büyük," dedi Nathan, Reaper Köyü'nün arkasındaki ormandan patikadan aşağı inerken. Persephone geç saatlere kadar çalışıyordu ve Nathan benim akşam yürüyüşüne çıktığımı görünce hemen bana eşlik etti. Arkadaşlığından memnun oldum, ama üç günlük bir seyahatten öğleden sonra eve yeni dönmüş olduğumuz için karımı çok özlemiştim.

"Evet, büyük bir adam olacak," dedim, Cerberus bacakları ve kuyruğu birbirine dolanmış halde önümüzde koşarken. Tasmanın sonuna ulaştı ve sonra tekrar bize koştu, sonra aynı şeyi tekrar etti.

"Şu anda kaç yaşında?"

"Neredeyse sekiz haftalık." Onu iki haftadır besliyorduk ve hayatımız büyük ölçüde değişmişti.

"Yani neredeyse bir bebek," diye güldü Nathan.

"Hiçbir fikrin yok. Persephone onu yatağımıza almazsa bütün gece sızlanır, istediği yere işer, bulabildiği her sopayı çiğner, *hokey* sopalarını da dahil, ve tam onu öldürecekken, kıvrılıp üstünde uykuya dalar." Ve ben onun aptallığının her dakikasını seviyordum.

"Evet. Tıpkı bir bebek gibi. Çubuk çiğnemesi hariç, en azından bana öyle söylendi." Küçük bir tepenin zirvesine çıktık ve mahallemiz göründü. "Bu gidişle bunu asla öğrenemeyeceğim."

Siktir. İlişkiler konusunda berbatım. Kendi evliliğim bile sahteydi.

Ne zaman benim duygusal olarak dengeli olduğuma karar vermişti? "Uh...

sizler iyi misiniz?" Hey, ben deniyordum.

"Evet, evet," dedi çabucak. Çok çabucak. "Sadece sen ve Persephone'nin düğün hazırlıklarını görüyorum. Hepsi bu. Harper'ın gerçekten bu adımı atmak isteyeceğinden emin değilim, ya da sürekli nişanlı kalmaktan mutlu olup olmadığından. Belki biraz kıskançımdır." Sonunda konuşması yavaşladı, sanki yeni farkına varmış gibi.

"Anlıyorum." Ona kıskanç olmaması gerektiğini söylemek istedim. Nişanlısı çekingen olabilir, ama en azından ilişkisi gerçektir. Benimki, Persephone'nin annesi aramızdan ayrıldığında sona erecekti, bu düşünce o kadar berbat bir şeydi ki, düşünmemeye çalışıyordum.

"Ama siz mutlu görünüyorsunuz, ki bu, ikiniz Vegas'taki otel odasından çıkarken düşündüğümünden çok daha fazla." Başını eğdi ve bana değerlendirici bir bakış attı. "Aşk sana yakışıyor dostum."

Neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. Elbette karımı seviyordum. Ona tapıyordum. Onunla birlikte olmaktan zevk alıyordum ve birlikte olmadığımız zamanlarda onu özliyordum, ama aşk mı? Siktir et bu saçmalığı. Aşk, her şeyini verebilecek sağlıklı kalpler içindi. Karıma aşık mıydım? Tabii ki evet. Onu seviyor muydum?

Bu mümkün değildi.

"Persephone, Nixon'ın Kuzey Carolina'da bazı halkla ilişkiler sorunları yaşadığını söylemişti?" Konuyu olabildiğince çabuk değiştirdim.

"Evet, tüm magazin dergileri bu konuyla dolu," diye öfkeyle söyledi.

"İkimiz de magazin dergilerini okumuyoruz. Daha çok genel kurgu veya fantastik kitaplar okuyoruz." Her gece yatakta kıvrılıp birlikte kitap okurduk. Bu yaşlılık belirtisi miydi? Elbette, ama bundan zevk alıyorduk, kim takar ki?

Noble ve ben, Sterling ve Briggs'in bahçeleri arasındaki yolu takip ederek kaldırıma çıktık. Cerberus'un tasmaını kısalttım, böylece trafiğe atlamasın diye. Köpek yüzde yüz coşku dolu, yüzde sıfır sağduyulu bir hayvandı.

"Ben ikizim hakkında dedikodu yapacak son kişim, ama Vegas'ta olanların tam olarak orada kalmadığını söyleyebiliriz."

"Gerçekten mi?" Nixon'ın küçük esmer hayırseverlik müzayedesi randevusu Liberty'yi hatırlayınca kaşlarım havaya kalktı. Noble'ın ima ettiği kişi oysa, adam daha kötüsünü de yapabilirdi. "Sanırım bizim gezimizde bu çok oldu."

Noble burnunu çekti. "Doğru. Ama sen ve Persephone zaten birbirinizi tanıyordunuz, birbirinizi istiyordunuz - bunu inkar etme bile - ve uyandığınızda evliydimiz. Nix..." İçini çekti. "O, güven sorunları olan berbat bir durumda ve uyandığında evli olmak, olanlara kıyasla kolay olurdu..." Başını salladı.

Biz gittikten sonra ne olmuştu? Nixon, randevusuyla bir gün daha kalmıştı, ama o sabah ikisi arasında her şey yolunda görünüyordu. Ama ben, dün gece ne halt yedik diye kafam o kadar karışmıştı ki, Liberty masanın karşısında ateş püskürse bile fark etmezdi.

"Çok dramatik. Anladım. Kardeşine onun sağlam bir adam olduğunu ve umarım her şey yolunda gider dediğimi söyle."

"Göreceğiz. Adam bazı günler kendini aşamıyor gibi görünüyor. Yani, geçmişinde kötü şeyler yaşamış olman, geleceğinin de öyle olması gerektiği anlamına gelmez, değil mi?"

Bu yoruma dokunmadım ve dokunmam da gerekmedi, çünkü evime varmıştık. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Dertlerimi dinlediğin için teşekkürler." Bana başını salladı ve caddenin karşısındaki evine doğru yola çıktı.

"Kadınlar sorun çıkarır," dedim Cerberus'a, o da hemen bacağıma atladı. "Hey, hayır. Bunu yapamayız. Dört ayak yere, dostum." Köpek eğitimi videosunda önerildiği gibi onu yere indirdim ve onu itaat etmeye zorlayacak ya da onun gibi bir şey yapacak olan "ben alfa sürünün lideriyim" bakışını attım.

Bana sızlanarak, ben de gözlerimi devirdim ve eve doğru yürüdük.

Elton John mutfaktan sarı tuğlalı yolu anlatan şarkısını söylüyordu ve ben anında gülümsedim. Persephone evdeydi. Cerberus'un tasmaını çıkardım ve onu teşvik ettim. "Git onu bul."

O bir ok gibi fırladı, parke zeminde kaydı ve mutfığa dönüşü neredeyse kaçıyordu. Ben irkildim, ama o başardı. Zar zor.

"Merhaba Cerberus! Babacığınla yürüyüşün iyi geçti mi? Annem seni bütün gün özledi!"

Tanrım, evi dolduran sesini, onun burada olduğunu bilmekle hissettiğim duyguyu çok seviyordum. Kendimi... tam, hatta huzurlu hissediyordum.

Mutfığın köşesini döndüğümde Persephone'yi dizlerinin üzerinde, Cerberus'u kucağında tutarken gördüm. Cerberus, Persephone'nin yüzünü yalamaya çalışıyordu. Kuyruğu dakikada bir mil hızla sallanıyordu. Lanet olsun, benim de kuyruğum olsaydı, karımı her gördüğümde sallanırdı.

Karım. Elbette, artık evliydik, ama on bir gün sonra, arkadaşlarımız ve ailemizin önünde tekrar evet diyecektik ve bu sefer bunu hatırlayacaktık.

"İş nasıl gitti?" diye sordum, tasmayı tezgahın üzerine koyarak.

"Selam, yabancı." Bana gülümsedi ve yemin ederim ki tüm oda aydınlandı. Cerberus'u yere indirdi ve sonra ayağa kalktı. "Denver maçında iyiydin. Üçüncü maçın ikinci periyodundaki golün harikaydı."

"Maçı izledin mi?" Onu kollarıma aldım ve içimdeki dengesiz parçaların yerine oturduğunu hissettim. Seyahatler sırasında telefonda hiç hokey hakkında konuşmazdık ve son zamanlarda Cerberus ve onun son zamanlarda

yıkılmış olduğu şey, en çok konuşulan konuydu. Evde olmadığım zamanlarda beni izlediğini düşünmek kesinlikle içimi ısıttı.

"Tabii ki." Kollarını boynuma doladı. "Şimdi öp beni. Seni özledim."

Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım ve onu derin bir şekilde öptüm. Kahretsin, tadı evindeki masasında tuttuğu küçük limonlu şekerler gibiydi. Kılıf elbisesi, bacaklarını belime dolayamayacak kadar dar olduğundan, bir kolumu kalçasının altına koyup onu kendime doğru kaldırdım. Kendini öpücüğe kaptırırken ayakları sallanıyordu.

Elimi Fransız örgüsüne soktum ve saç stilini sabitlemek için sık sık kullandığı uzun, tekli tokayı çektim. Saçları serbest kaldı, koluma döküldü ve ben bu hissin, saçlarının, dilinin, ağzının, teninin, hepsinin hissinin tadını çıkararak inledim.

"Ben de seni özledim," diye sonunda dudaklarına fısıldadım, onu öpmeyi bırakacak iradeyi bulduğumda.

Başparmakları yanaklarımı okşadı. "Önümüzdeki hafta sonu da yok musun?"

Başımı salladım. "Otelin köpeklere izin verip vermediğine bakabiliriz, sen ve Cerberus da gelebilirsiniz," diye önerdim. Ondan uzak olmak berbat bir şeydi. Sürekli dikkatim dağınıktı, ne yaptığını, iyi olup olmadığını merak ediyordum ya da sadece onu özliyordum.

Gülümsedi ve sonra beni nazıkçe öptü. "Bu iyi bir plan gibi görünüyor." Cerberus sızlandı ve ikimiz de ona baktık. "Kıskanç küçük şey."

Onu isteksizce yere indirdim ve sonra sıradan hayatımız haline gelen işlerimize koyulduk. O köpeği besledi, ben de o işten dönüp üstünü değiştirirken akşam yemeğini hazırlamaya başladım.

Ben biftekleri kızartmayı bitirmişken, o minik şortu ve omuzları açık sweatshirtüyle mutfığa geri geldi. Elbiselerini, takımlarını ve iç çamaşırlarını çok seviyordum, ama lanet olsun, onu bu kadar rahat görmenin, bunu gören tek kişinin ben olduğumu bilmenin, beni her şeyden daha hızlı tahrik eden bir yanı vardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, her gece yaptığı gibi. "Masayı hazırlamak ister misin?" diye önerdim, her gece yaptığım gibi.

Persephone harika bir kurabiye ustası olabilirdi, ama bu kadın aşçı *değildi*. Bir şef ekibiyle büyümüş olması, kadını mutfağın çoğu alanında bilgisiz bırakmıştı, ama bu beni rahatsız etmiyordu. Onun için yemek yapmayı seviyordum

. Karımı beslemenin bana irrasyonel bir tatmin duygusu veren ilkel bir yanı vardı.

"Tamamdır." Yanımdan geçerken popomu tokatladı ve ben her şeyi bitirirken sııttım.

Akşam yemeğinden sonra, temizliği birlikte yaptık, ama Cerberus ayak altında dolaştığı için biraz daha uzun sürdü. O her zaman olayların merkezinde olmak isterdi.

"Oldukça rahat görünüyorsun," dedim, o da kalan bifteği buzdolabına koyarken.

"Neye kıyasla?" diye sordu.

"Düğününden on bir gün önceki çoğu geline kıyasla." Tezgaha yaslandım.

"Lillian bu noktada tam bir felaketti, satıcılara bağııyor, nedimelerin elbiseleri yanlış geldiğinde ağlıyordu. Aklına ne gelirse, stresliydi."

Persephone buzdolabını kapattı ve yanıma geldi. "Bizim için bağııp çağırın mükemmel bir düşün organizatörümüz var. Ayrıca, biz zaten evliyiz, bu da stresi büyük ölçüde azaltıyor." Omuz silkti, sonra karşımdaki tezgaha atladı. "Ayrıca, o evlilik sadece altı ay sürdüyse, o zaman yanlış adamla evlenmiş demektir. Belki de doğru olduğunda böyle hissetmek gerekir."

Yutkundum. Gittikçe daha fazla, *doğru* ve *aşk* gibi kelimeler kullanıyordu, sanki Vegas'ta yaşanan bir kaza değilmişiz gibi. Sanki zamanımız dolduğunda bir şey olacaktık ve bizi bir arada tutan tek şey bir kağıt parçasıymış gibi.

Cerberus, Persephone'nin kucağında olmadığı için öfkelenerek havladı.

"Sen gerçekten büyük bir bebeksin," diye ona şefkatle seslendi.

Onu kucağıma alıp kolumun kıvrımına yasladım. "Onu çıldırtmayı bırak." Sonra, ıslak burnunu boynuma dayayarak göğsüme yaslanana kadar onu okşadım.

"Hâlâ onu seviyor musun?" diye sordu.

"Onu seviyorum. Her zaman istediğim gibi biri, her ne kadar bir bebek gibi olsa da. Nathan ve ben daha önce bununla ilgili şakalaşıyorduk."

Gülümsedi. "Programlı, şımartılmış, muhtaç, evet. O bir bebek."

"Çocuk istiyor musun?" Bu soruyu neden sorduğumu düşünmeden önce ağzımdan çıkmıştı. "Çok kişisel bir soru olduysa özür dilerim. Hiç ilişkim olmadı, evlenmedim, cevap vermek zorunda değilsin."

Gülümsemesi biraz soldu, ama mavi gözlerinde umut dolu bir ışık parladı. "Evet, çocuk istiyorum. Çok çocuk. Anne ile büyümek sürekli bir rekabetti. Ebeveynlerimiz öyle yapmasa bile, biz öyle yaptık, çünkü kendinizi, sizden sadece on sekiz ay büyük olan kız kardeşinizden daha iyi kiminle karşılaştırabilirsiniz ki?" Omuz silkti. "Her zaman, başka bir kardeşim olsaydı, birbirimizle yarışır gibi davranmazdık diye düşündüm. Peki ya siz?"

"Sanırım bunu hiç düşünmedim." Omuz silktim. "Büyümek, başarılı olmaktan çok hayatta kalmakla ilgiliydi ve Lillian ile ben birbirimizi hayatta tutmak için elimizden geleni yaptık. Bunda rekabet pek yoktu."

"Doğru. Özür dilerim. Bilirken çocukluğumu daha kötü göstermeye niyetim yoktu..."

"Dur," diye sözünü kestim. "Çocukluğumuzda mutsuz bulduğumuz şeyler göreceli. Benim yaşadıklarımı yaşamadığın için inanılmaz derecede minnettarım, ama bu senin de zorluklar yaşamadığın anlamına gelmez."

Bana alaycı bir gülümseme attı. "Belki de rekabet meselesi iki çocuklu bir sorun değil, daha çok Andromeda ile birlikte büyüme meselesiydi."

"Buna katılıyorum."

"Yani hayatınızı hiç hayal etmediniz mi? Ya da aileniz için ne istediğinizi?" Başını eğdi ve beni dikkatle izledi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Tek bir hedef için çalıştım: NHL'ye girmek. Bunu başarırsam, Lillian ve benim, ve tabii ki şimdi Owen'ın da nerede uyuyacağımızı veya ne yiyeceğimizi dert etmemize gerek kalmayacak kadar para kazanabileceğimi biliyordum. Başka bir şey hayal edecek hayal gücüm ya da zamanım yoktu."

Yutkundu ve ben yine o ayrılığı hissettim, yetiştirilme tarzımız ve önceliklerimizdeki ayrılığı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ettim, böylece tekrar garip hissetmesin diye, "bir sarışınla evlendiğimi fark edene kadar aile hakkında pek düşünmemiştim."

"Peki şimdi?" Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı.

Cerberus'u yere indirdim ve o da, akşam yemeğinden sonra uyuyabileceği rahat bir yer ararken, sendeleyerek uzaklaştı. "Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum. Eve, sana dönmeyi sevdiğimi biliyorum. Bir evim olduğunu, sadece bir konutum olmadığını hissetmeyi seviyorum." İleri doğru yürüdüm ve dizlerini nazikçe ayırarak aralarına girebildim. "Hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemi sağladın."

"Yavru köpekler ve çocuklar gibi mi?" diye şaka yaptı ve kollarını boynuma doladı.

Persephone'nin gözlerine sahip koyu saçlı bir kız ve pervasız bir mizaca sahip sarışın bir erkek çocuğu hayalim kafamı doldurdu ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmek üzere olan bir duygu tüm varlığımı kapladı. *Özlem*. Bu özlemdi. Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim.

"Evet, birkaç çocuk sahibi olmak isterdim." Ama sadece onun anneleri olduğu bir dünyada. Sadece her gün eve geldiğimde onları burada, güvende, sevgi dolu ve mutlu bulduğum bir dünyada. Sadece birbirimiz olmadan yaşayamadığımız için evlendiğimiz bir dünyada, kazara uyuşturulmuşken bir kağıt parçasına imza attığımız ve annesini mutlu etmek için elimizden geleni yaptığımız bir dünyada değil. Var olmayan bir dünya istiyordum ve bu çok acı vericiydi.

"Bu iyi, çünkü zaten bir tane var," diye alay etti.

Güldüm ve onu nazikçe öptüm. Lanet olsun, sadece birkaç gün gitmiştim, ama vücudum sanki yıllar geçmiş gibi onun vücuduna açtı. "Bunu daha önce söylediğimi biliyorum, ama seni çok özledim."

"Ne? Yeni pozisyonlara olan takıntılı ihtiyacını karşılayacak hevesli hokey hayranları yok mu?" diye alay etti, ama gözlerinde bir soru vardı.

Elbette benim itibarımı biliyordu. Neredeyse benim kadar uzun süredir Reaper'dı ve Cerberus'u aldığımızdan beri benimle o kadar sık seyahat etmiyordu.

Başının arkasını avuçladım ve gözlerine baktım, böylece benim gözlerimdeki gerçeği görebilsin. "Hiçbir hokey hayranı yok. Altıncı kural olmasa bile, başka bir kadına dokunmazdım. Seni asla öyle incitmezdim."

Yutkundum. "Biliyorum, yapmazsın. Ama Detroit'li kız sana bir sonraki yemeği gibi bakarken, senin genelde ilgilendiğin kızlardan ne kadar farklı olduğumu fark ettim."

"Eskiden tercih ettiğin," diye açıklığa kavuşturdum, kalçasını nazikçe okşayarak. "Ve o kadın bana bir sonraki yemek *bileti* gibi bakıyordu. Arada fark var."

Gözlerini devirdi ve ben hafifçe eğildim, dudaklarımı çenesine doğru kaydırarak dikkatini tekrar olması gereken yere çektim. "Persephone, başka kadınlarla ilgilenmiyorum çünkü yatakta zaten mükemmel bir kadın var."

"Ben mükemmel değilim," diye itiraz etti. "Ayrıca 1,78 boyunda değilim, vücudum dövmelemlerle kaplı değil ve görünüme göre içkiyi kaldıramıyorum..."

"Siktir, seni özledim." Onu öptüm ve o da benim altımda, benim sikimde hissettiğim küçük bir iniltiyle açıldı.

"Sen yokken yatak çok boş kalıyor," diye fısıldadı. "O zaman izin ver de senin için doldurayım." Kalçalarını kavradım ve onu kollarımın arasına aldım. kollarımın arasına aldım. O da ayak bileklerini sırtıma doladı ve ben onu odamıza taşıdım. Artık orası *bizim* odamızdı. Düşündüm de, bütün ev bizimdi.

Onu yatağımızın ortasına yatırdım, kıyafetlerimi çıkardım ve sonra onu yavaşça soyup, bana açığa çıkan her santimetrekarelik cildini öptüm. Nasıl olur da ne kadar mükemmel olduğunu fark edemezdi?

"Cildimin seninkinin yanında görünüşünü seviyorum." Elimini karnının üzerine genişçe uzattım. "Sanki dünya seni kirletmemiş gibi ve sana dokunabilecek tek kişi benmişim gibi."

"Bana dokunabilen tek kişi sensin." Kalçalarını kaldırdı ve ben de iç çamaşırını aşağı çektim, onu tamamen, güzelce çıplak bıraktım.

Şimdilik.

Vücudumu onun vücuduna hizaladım, dizini kaldırarak bacaklarının arasına yerleştim. "Küçük olmanı seviyorum."

"Kısa demek *yerine* kullandığın ifade," diye kıkırdadı.

Başparmağımla klitorisini okşadığımda kahkahası kesildi. "Cannon," diye bağırdı, kalçalarını sallayarak.

"Nerede kalmıştık?" Parmaklarımı kaygan yarıktan gezdirdim ve benim için bu kadar ıslak olmasına inledim. "Siktir, benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum."

Nefesi küçük nefesler halinde geliyordu, ama gözlerini benden ayırmadı.

"Bana bu kadar uyum sağlamanı seviyorum." Parmaklarımın yerini penisim aldı. "Seni tamamen sarana kadar tüm vücudumu etrafına dolayabilmeyi seviyorum."

Beni içine çekmeye çalışarak sallandı, ama ben kendimi tuttum. "Cannon, lütfen."

"Sen anlayana kadar olmaz." Burnumu boynuna sürttüm. "Her zaman elma çiçeği gibi kokmanı ve tadını seviyorum." Dilim boynundaki hassas noktada dans etti ve o inledi. "Sana doyamamayı seviyorum. Seni az önce elde ettikten sonra bile, seni tekrar istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadı, boynunu eğerek bana daha iyi erişim sağladı.

Vücudunda aşağı doğru kaydardım. "Göğüslerini ve meme uçlarının ne kadar duyarlı olduğunu seviyorum." İkisini de dilimle okşadım, sonra yolculuğuma devam ettim. "Bunu yaptığımda nefesini kesmeni seviyorum." Dilim klitorisini buldu ve ona dokundu.

Nefesini tuttu, elleri saçlarıma gömüldü.

"Bunu yaptığımda çıkardığın her sesi seviyorum." Uyluklarının arasına yerleştim ve sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, tembel, uzun vuruşlarla onu yaladım. Ağzımla onu çalıştırdıkça, klitorisini nazıkçe emerek onu doruğa ulaştırdıkça, çığlıkları daha hızlı ve daha yüksek çıktı.

Orgazm onu ele geçirdiğinde benim adımı haykırdı, her sarsıntıda hassas bedenini yalarken benim etrafımda titriyordu.

Sonra onun üzerine çıktım, dirseklerimle ağırlığımı destekledim, sikim bana onu sikmemi, onu sert ve hızlı bir şekilde alıp, benden asla kurtulamayacağı şekilde damgalamamı haykırıyordu.

"Boşalırken adımı haykırışını çok seviyorum," diye kulağına fısıldadım, kulak memesini nazıkçe ısırp onu öptüm, böylece ne kadar tatlı olduğunu tadabilsin.

"Cannon," diye inledi, kalçalarını kaydırarak penisimin başının mükemmel bir şekilde hizalanmasını sağladı.

"Bana güvenmeni ve vücudunu benimle paylaşmanı seviyorum
"

"Senin," diye söz verdi, uylukları kalçalarıma sürtünüyordu. "Hepsi senin."

Ama henüz bitmemişti. Onun bakışlarını yakaladım, sonra yanağının yumuşak tenini okşadım. "Hiçbir kadının gözlerini senin gözlerini sevdiğim kadar sevmedim. Tek bir bakışınla beni dizlerimin üzerine çöktürdün. *Tek bir bakış*, Persephone. Sakın kendini eskiden razı olduğum kadınlarla karşılaştırma, çünkü onlar b i r dizi yüzsüz, isimsiz, yer tutuculardı, ama sen..." Kafamı salladım, kelimeleri bulmaya çalışarak.

"Sen benim istediğim ama sahip olamadığım her şeydin." "Ama şimdi ben varım."

Elleriyle göğüs kafesimi okşadı, sonra kalçalarını sıktı ve kalçalarını öne doğru salladı.

İpucunu anladım ve kendimi onun içine santim santim, lezzetli bir şekilde soktum. "Bana dokunuşunu çok seviyorum. Sıcak, sıkı ve çok ıslak."

"Sanki senin için yaratılmışım gibi." Nefesini içine çekti, sonra onu tamamen doldurduğumda inledi.

"Sen de benim için yaratılmışsın," diye onayladım, acaba öyle miydi diye merak ederek. Başka bir hayatta birkaç aydan fazla uyumlu olabileceğimiz bir hayat var mıydı? Başka bir hayatta sonsuza kadar birlikte olabileceğimiz bir hayat. Beni saran zevkten gözlerimi kapattım.

"Burada olduğumuzda kendini tutmamamı seviyorum." Ellerini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve sonra onları yatağa

"Seni yavaş ve nazikçe alabilmeyi seviyorum," kalçalarımı yavaş ve sabit bir şekilde kaydurdum ve o inledi. "Ya da seni sert ve uzun süre sikebilirim." Derin ve hızlı bir şekilde ittim, durduğumda çıkardığı küçük çığlğın tadını çıkardım. "Ama seni nasıl alırsam alayım, sen daha fazlasını istiyorsun. Ve gerçek şu ki, ben senin bedenini doldurabilirim, ama sen benim ruhumu dolduruyorsun."

"Cannon," diye yalvardı, gözleri benimkilere yumuşak ama ihtiyaçla dolu bir şekilde bakıyordu.

"Başka bir kadını asla istemeyeceğim," diye yemin ettim, onu yavaş ve derin vuruşlarla içime alırken, bunun doğruluğundan dolayı kendimden nefret ediyordum. "Seni gördüğüm andan itibaren başka bir kadını istemedim. Benim için her zaman sen olacaksın." Bu beni nereye götürürse götürsün, o beni başka hiç kimse için mahvetmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, benimle birlikte sallanırken yüzümü tutarak.

O sözler. Ben o sözleri söyleyemezdim. Onların ima ettiği sözü veremezdim, hatta onun gerçekten ciddi olduğuna kendimi inandıramazdım.

Bu yüzden ona bedenimle gösterdim, onu sevdiğim tek şekilde sevdim, onun içinde hareket ederken gözlerimi onun gözlerine kilitledim, giderek daha iyi hissettiren, sabit, akıllara durgunluk veren vuruşlarla zevkimizi artırdım.

Bu sefer, orgazm onu ele geçirdiğinde, gözlerinde yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim ve "Seni seviyorum, Cannon" diye fısıldadığında, ben de aynı yıldızları kendi gözlerimde gördüm ve sert bir şekilde boşalarak kendimi onun içine döktüm. Sakinleşirken, onu yanıma yatırdım ve alnına bir öpücük kondurdum.

Yorganın çekilmesi dikkatimizi çekti ve Persephone hafifçe yuvarlandı, sonra güldü. "Cidden mi? Şu anda mı?" Yatağından tökezleyerek indi, başını sallayarak dolaba doğru yöneldi.

Cerberus'un battaniyemizle çekişme oynadığını görmek için eğildim. "Ciddi misin dostum?"

Persephone bornozuyla dolaptan çıktı. "Onu ben çıkarırım

dışarı çıkaracağım."

"Ben götürürüm," diye ısrar ettim.

"Kesinlikle olmaz." Parmağını bana doğrulttu. "Az önce kafamı karıştırdın. En azından bunu yapabilirim." Yavruyu kucağına aldı ve arka bahçeye açılan camdan çift kapıya doğru yöneldi. "Bebek gibi davranıyor olabilirsin, ama bana gerçek bir bebeğe hazır olmadığımı gösteriyorsun, seni muhtaç küçük şey!" Kıkırdadı ve onu kaldırıp burnunu öptü.

O dışarı çıktıktan sonra, boxer şortumu giyip onu kapıya kadar takip ettim ve Cerberus'un peşinden çıplak ayakla bahçede yürüdüğünü izledim.

Sen benim için her zaman o olacaksın. Ay ışığında karımı izlerken sözlerim aklımdan çıkmıyordu.

Gerçek çok acı vericiydi. Her şey mahvolsa bile, benim onun için yeterince iyi olmadığını anlasa bile, ya da benim hatalarımı ya da öfke patlamalarımı affedemese bile, onu isteyecektim. Bedenim... ruhum hayatımın geri kalanında onun için acı çekecekti.

Siktir, bu işe çok fazla
bulaşmıştım. İkimiz de
öyleydik.

Beni sevdiğini düşünüyor olabilir, ama bu sadece bir hevesti. Aşk, sınavlarla gelir. Acı ve kabullenmeyle. Fedakarlıkla. Orgazmların verdiği endorfin ve son birkaç aydır evcilik oynarken hissettiğim mutlulukla kafası güzeldi.

İşler ters gittiğinde, bunun aşk olmadığını anlayacaktı. O zaman
ikimiz de boku yemiştik.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve öfke beni sararken lanet duvara bir delik açmaktan zorlukla kendimi alıkoydum. Bu oyuna devam ederken, annesinin mutluluğunu korumak ve Persephone'ye de aynısını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Ama onu kendi kalbinden korumamıştım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım çünkü tüm bunlar çöktüğünde, o incinecekti. Ve onu kaybetme düşüncesi göğsümü parçalarsa - ki parçaladı - o zaman bunun bittiğinde onun çekeceği acıyı hayal bile edemezdim.

Ve ben iki kat kötü adamdım çünkü kendi kalbimi vermeden onun kalbini almıştım ve kendimi durduramıyordum. Onunla gülmeyi, ona dokunmayı, onunla sevişmeyi bırakamıyordum. Bu işin bu kadar ileri gitmesinin sebebi bendim, ama o bana doğru gelirken, ikimizi de bağışlayamayacağımı ve bunu şimdi bitiremeyeceğimi biliyordum.

Onun için çok çaresizdim, çok bağımlıydım.

O kapıya ulaştığında, onu kendime doğru çektim ve kapıyı kapattım, Persephone'den bir sonraki dozu almaya hazırdım.

PERSEPHONE

Düğün kutlamalarının yapılacağı hafta sonu nihayet gelmişti. Büyüdüğüm kulübü ve yanımda duran adamı incelerken, düğün provası için balo salonunu gezdik. Gözlerim, beyaz badanalı sert ahşabın temiz, keskin çizgilerini, krem rengi masa örtüleriyle kaplı zengin ahşap masaları ve Cannon ile benim oturacağımız yükseltilmiş sahneyi içine çekti.

Resmi olarak ailemin malikanesinde evlenecektik, ama prova için? Kulüpte zarif bir akşam yemeği ve dans gecesi yapmaya karar vermiştik.

Cannon'ın elini sıktım ve ona baktım. "Sence iyi görünüyor mu?"

Gözleri benimkilere baktı. "Çok güzel," dedi. "Annenin harika bir zevki var.

Tıpkı senin gibi."

Ona gülümsedim.

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Zevkimin iyi

olduğunu kabul ediyorsun." Omuz

silkti. "Ee?"

"Bu, *erkekler* konusunda harika bir zevkim olduğu anlamına gelir." Ona baktım, o da gözlerini devirdi.

gözlerini devirdi.

Cannon muhtemelen tartışmak için ağzını açtı, ama cep telefonum çaldı ve

. "Şeytandan bahsetmişken," dedim ve ona annemin resminin olduğu ekranı gösterdim.

Çağrıyı cevaplamak için ekranı kaydardım. "Merhaba anne, kulübü geziyoruz..."

"Sephie!" Annemin sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu.

"İyi misin?" diye sordum ve içgüdüsel olarak çıkışa doğru yönelirken Cannon'un elini bıraktım.

"Harikayım!" dedi ve ben adımlarımı yavaşlattım. Cannon elini belime koydu, sessizce destek olduğunu göstererek. "Sephie," dedi yine ve boğuk bir hıçkırık dudaklarından döküldü.

"Anne, ne oldu?" Gözlerim yaşlarla doldu, anlayamadığım bir panik hissi uyandı içimde.

"Bir donör buldular! Benimle aynı nadir kan grubuna sahip biri. Düğünden iki gün sonra ameliyatımı planladılar! İnanabiliyor musun? Senin düğününü görecekim ve sonra böbrek nakli olacağım!"

"Gerçekten mi?" Bu kelime bir nefes

kesiciydi. "Gerçekten, tatlım."

"Oh, anne! Bu harika bir haber!"

Annem nefesini tuttu, mutlu gözyaşlarını sakladı. "Biliyorum! Tamam, bu kadar beni övmek yeter! Kulübün değerlendirmesini bitir! Yarın kutlarınız!" Ben tartışmaya girmeden, daha fazla bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Arkamı dönüp Cannon'a baktım, o da bana gülümsüyordu, her şeyi duymuş olduğu belliydi.

"Annem böbrek nakli olacak," dedim yüksek sesle, bu gerçeğin nefesimi kesen etkisiyle. Çılgın bir kahkaha dudaklarımdan döküldü ve kendimi Cannon'un kollarına attım. Beni kucaklayarak havaya kaldırdı ve bana sarılırken döndürdü.

"Bu harika, Prenses," dedi, yanağını yanağıma dayayarak.

Mutluluk gözyaşları yüzümden akıyordu, ama dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak için yeterince geri çekildim. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim," dedim öpüşmelerin arasında. "Asla bir eş bulabileceğimizi düşünmemiştik." Onu çılgınca ve mutlu bir şekilde öptüm, o da bunu kabul etti ve karşılığında her şeyi verdi. "Cannon, düğünden iki gün sonra alacak!" Öpüşmelerin arasında mutlu bir şekilde konuşmaya devam ettim.

Dudakları benimkilerle birleşti, gözlerinde okunamayan bir şey parladı.

"Cannon?" diye sordum, o beni yavaşça ayağa kaldırıp benden bir adım uzaklaşırken. uzaklaşırken sordum.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, sanki gözlerinin önündeki duvar birden kapanmış gibi. "Artık bana ihtiyacın yok."

Gözlerimi kırıştırdım, mutlu gözyaşlarını silmek için avuçlarımı yüzüme sürdüm. "Bekle, ne?"

Omuzlarını silkti, bu hareket bir an önceki tavrından çok daha soğuktu. "Annen için gerçekten çok mutluyum, Persephone," dedi ve gözlerinde bu gerçeği okuyabiliyordum. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun."

Ona doğru bir adım attım. "Ne diyorsun sen?"

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun, değil mi? Artık annenin iyi olacağını bildiğine göre."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Tabii ki bunu yapmak istiyorum." Ona uzandım, ama o, sanki parçalanmaktan korkarak kendini yerinde tutuyormuş gibi, heykel gibi hareketsiz kaldı. "Cannon, seni *seviyorum*."

Gözleri benimkilere kilitlendi, ama yüzünde hiçbir şey belli olmuyordu.

Soğuk, dondurucu bir panik içimi kapladı. "Ama sen... sevmiyorsun, değil mi?" Soru, kırık bir fısıltıydı.

"Persephone," diye iç çekerek adımları söyledi ve ben başımı salladım.

Bunca zaman sonra, bizi bu ana getiren onca şeyden sonra... Onu hissettiğimden *emindim*. Onun sevgisini hissetmişim. O bunu söyleyemese, kabul edemese bile, ben hissettiğimi sanmışım.

"Öyle mi, Cannon?" diye tekrar sordum. "Beni seviyor musun?" Gözle görülür şekilde yutkundum.

"Seviyor musun?" diye ısrar ettim. "Benimle yatmayı, hırslımı ya da seni bir sonraki yüzyıla kadar azarlamayı sevmeyi değil, *beni* seviyor musun, Cannon?"

"Persephone, ben..."

Yüksek, tiz bir sis düdüğü Cannon'un söylemek üzere olduğu şeyi bastırdı, ses o kadar güçlüydü ki ikimiz de irkildik.

"Bekarlığa veda partisi zamanı!" arkadan kalın bir İskoç aksanı ile bağırıldı.

"Bekarlığa veda partisi de!" daha zengin bir güney aksanı ile söylendi.

Döndüğümüzde, en güzel takım elbiseleri ve elbiseleriyle balo salonuna koşan bir grup arkadaşımızı ve *ailemizi* gördük.

Connell sis kornasını yanına bıraktı ve bana özür dilercesine gülümsedi. "Daha önce hiç kullanmamıştım. Denemek istedim."

En güzel gülümsememi takındım ve ailemizin yüzlerindeki mutluluğun kalbimdeki artan tedirginliği silmesine izin verdim. Harper, Faith ve Echo yanıma koştular, Annabelle, Delaney ve Langley de onları takip etti, her biri parlak parti tacını takmıştı. Annabelle en büyük tacı başıma taktı.

"Bekarlığa veda etmeye hazır mısınız?" diye alaycı bir şekilde göz kırparak beni koluna girdi.

Cannon'a bir bakış attım, cevap verirken sadece ona baktığımdan emin olmak için. "Gerçekten hazırım."

Sonra kızlar çılgılık attılar ve beni odadan dışarı çıkardılar. Koridorda bir avuç Reaper, Connell'in damadı getirmesini bekliyordu. Ya da damat adayı.

Tanrım, artık ben bile bilmiyordum.

İçimdeki bağımsız kadın, bu partiyi durdurup bir cevap talep etmem için bana bağıırıyordu.

İçimdeki korkak ise Cannon'ın gerçeğini duymaya çok korkuyordu.

Bu yüzden kızların beni bir limuzine bindirip götürmelerine izin verdim.

Beni Charleston'ın en popüler bar ve kulüplerine götürmelerine izin verdim.

İçtiğim her içki, belirsizliği, acıyı, korkuyu silip süpürsün, ta ki daha önce neye üzüldüğümü hatırlayamayacak hale gelene kadar. Ta ki harika arkadaşlarımla dans etmekten, onların heyecanlı enerjisinden beslenmekten, o saf, sarsılmaz sevgiyi içime çekip zihnimdeki tüm karanlık şüphelerin yerini almasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar.

"Bu son durağımız," dedi Echo, canlı müzik grubunun sesini bastırmak için kulağıma doğru konuşarak.

"İyi!" diye gülerек cevap verdim. "Daha fazla ayakta durabileceğimi sanmıyorum!"

O da güldü ve müziğin ritmine göre zıplarken başını salladı.

Echo pes edip sahnenin üzerindeki özel balkondaki masamıza, arkadaşlarımızın yanına oturduktan çok sonra, şarkıcının boğuk sesinin, grubun melodileri içinde titreyen ve titreten boğuk tenoru içinde kendimi kaybettim.

Sonra bir adamın eli kalçama dokunduğunda, kızgın gerçeklik beni aniden şimdiki zamana geri getirdi.

"Ben evli bir kadını!" diye bağırdım, yumruğumu sıktım. "Elini benden çek." Yüksek sesle ve net bir şekilde verdiğim emre cevap vermediğinde, döndüm. Babam beni bilinçli bir şekilde yetiştirmişti ve ben küçük bir kadın olduğumu, iyi bir darbe indirmek için tek bir şansım olduğunu ve kızlarıma ulaşmak için zaman kazanmam gerektiğini biliyordum.

Yumruğum nazikçe ve kolayca durduruldu.

Cannon.

"Benim gibi canavarlara karşı kendini savunmayı bildiğini görmek güzel," dedi, yumruğumu bırakarak, koyu renkli gözleri içkiden hafifçe parıldıyordu, muhtemelen benimkiler gibi.

"Sen canavar değilsin," diye tersledim. "Ve kendini canavar olarak görsen bile, sen *benim* canavarımsın, bu yüzden sana karşı savunmaya ihtiyacım yok."

"Bundan emin misin, Prenses?"

Başımı salladım. "Burada ne yapıyorsun?"

Omzunun üzerinden, Connell, Logan, Lukas, Nathan ve Axel'in utangaç bakışlarla durdukları yeri işaret etti. "Sanırım arkadaşlarımız bizim birbirimize benzediğimizi düşünüyorlar.

aynı şekilde düşünüyorlar galiba?"

Ona dudaklarımı bücktüm, kanımdaki alkol beni daha da küstah yapıyordu. "Striptiz kulübünde eğleniyor olacağını düşünmüştüm."

Cannon, "*sen daha iyi bilirsin*" diyen bir bakış attı.

Alt dudağımı ısırdım, bütün akşam boyunca gömdüğüm tüm o duygular ve şüpheler yüzeye çıkmak için ellerinden geleni yapıyordu. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, sesimdeki üzüntüyü gizleyemeden.

Cannon o kadar uzun süre orada durdu ki, cevap vereceğinden ya da bir cevabı olduğundan emin olamadım.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu sonunda, elini bana uzattı.

Tereddüt etmeden elini tuttum. "Her zaman," dedim.

Elimi göğsünün tam ortasına koydu ve ellerini belime dolayarak orada bıraktı. Ritimle sallanmaya başladık, orkestra yavaş, unutulmaz güzellikte bir şarkıya geçti ve bu şarkı kemiklerime işledi. Cannon'ın kollarında, dokunuşunda, vücudumu kontrol edişinde kendimi kaybettim — beni içe dışa döndürüyor, yaklaştırıp tekrar uzaklaştırıyordu. İleri geri, dans hızlandı, kalbim de öyle.

Vegas'taki gecemizden beri bu dansı yapıyormuşuz gibi hissettim ve şimdi her şey doruğa ulaşıyordu.

Şarkı sona ererken beni tekrar kendine çekti, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

İçimdeki her şey o bakışa, onun ardındaki yoğunluğa odaklandı. Aramızdaki söylenmemiş sözlerle. Dans pistindeki diğer dansçılar yoktu, aynı yerde birbirlerini keşfetmek üzere olan arkadaşlarımız da yoktu, içki, yemek ve eğlencenin tadını çıkaran diğer bar müşterileri de yoktu.

Sadece Cannon ve ben.

O eğildi, yanağını benim yanağıma dayadı, dudakları kulağıma değdi...

"Yalan söyledim!" Echo, yanıma koşarak ikimizin de dikkatini çekti. "Bir durak daha var," diye kıkırdayarak kolumu çekti. "Bekâr hayatına kocanın kollarında son verebilmen *imkânsız*! Gidecek başka bir yerim var! Git buradan!" Cannon'ı uzaklaştırdı ve Logan arkadan gelip onu başından yakaladığında gülmekten kendimi alamadım.

Cannon onun kendisini çekmesine

izin verdi. Ben de arkadaşlarıma

izin verdim.

Ve bir kez daha kendimi uçuruma ve mutlu cehalete kaptırdım, kendime söz verdim ki — daha çok içtikten sonra — yarın her şey

anamlı olacağına dair kendime söz verdim.

CANNON

Başım çok ağrıyordu. Elbette, bu benim hatamdı ve bunu kabul ediyordum, ama şiddetli bir akşamdan kalma ile aşırı güneş ışığı birleşince beynim zonkluyordu.

Güneş gözlüklerimi indirdim ve Logan'ın yanımda söylediklerini dinlemeye çalıştım.

"Yani, saat 11'de 18 delikli golf oyununa başlarsak, provaya kesinlikle zamanında yetişiriz."

Ona aklını kaçırmış gibi baktım. "Golf oynamayacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Şuradaki caddy ile birlikte duran golf sopaları aksini gösteriyor gibi."

Buraya gelip, topun deliğe girip girmediğini umursuyormuşum gibi bu aptal yeşil sahada golf oynamayı kabul etmişim, ama tam bir golf turu oynamayı kabul etmemişim. Hayatta olmaz. Orada düzgün polo tişörtleri ve yeşil yelekleri ile duran o salaklardan biri değildim.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, baş pislik Michael, mükemmel vuruşundan kafasını kaldırdı ve aynı derecede pislik olan arkadaşıyla beşlik çaktı. Tanrı aşkına, burası antrenman sahasıydı, lanet olası Olimpiyatlar değil.

"Cidden," diye mırıldandı Logan, aynı şeyi görmüş.

"Değil mi? Kimse onlardan topu almaya çalışmıyor bile.

Kaleci yok. Paten yok. Lanet olası zorluk nerede?" "Nereden bileyim."

Persephone'nin ailesi tarafından özel bir brunch düzenlenmiş olan verandaya baktım, karımı görebilmeyi umuyordum. VanDoren ailesi bugün bizi ayrı tutmak için saçma sapan bir kural koymuştu ve ben onların saçmalıklarından bıktım usandım. Karımla konuşmam gerekiyordu.

Annesinin böbreğini alacağı, yani iyi olacağı haberi geldiğinde, Persephone'nin çekip gideceğini kesin olarak bekliyordum. Bunun yerine, düğün hafta sonumuzun ortasındaydık ve ikimiz de

her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorduk, oysa tek istediğimiz, ne halt ettiğimizi anlamak için biraz yalnız kalmaktı.

Beni seviyor musun, Cannon? Sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu ve dün gece kendimi alkole boğsam bile bu sözleri silememiştim.

Onu seviyor muydum? O kadar basit değildi. Her sorunun cevabı dört harfli bir kelimeymiş gibi davranıyordu, ama ben öyle olmadığını biliyordum.

"Beyler," Persephone'nin babası yanımıza gelip sırtıma hafifçe vurdu. "Eğleniyor musunuz?" Gözleri hafifçe kısıldı, şüphesiz ağzımdan çıkacakları yargılamak için bekliyordu.

"Kesinlikle. Bütün bunları ayarladığınız için teşekkürler." Ona gülümsedim, o da gülümsedi, ama onun gülümsemesi bir jestten çok bir tehdit gibi görünüyordu.

"Sephie ve arkadaşları neredeyse burada büyüdüler. Kadınlar spaya gitmeden ve erkekler Güney Carolina'nın en zorlu golf sahasında mücadeleye hazırlanmadan önce küçük bir brunch düzenlemek uygun göründü."

Kahretsin, bugün günü atlatamayacaktım ve eğer bu ikinci düğünü gerçekten yaparsak, beni bekleyen şey buydu. Beni içten içe nefret eden bir adamla kulüpte sabahları geçirmek, beni içten içe nefret eden diğer pisliklerle dünyanın en kötü sporunu oynamak.

"Bunun için mükemmel bir gün, efendim," dedi Logan, benim yapamayacağımı anladığında.

"Öyle. Şimdi, bunlar için birkaç bağlantımı kullanmak zorunda kaldım, genellikle bunlar sadece üyelere ayrılmıştır, ama yakında aile olacağınızı görünce..." Logan ve bana, sol cebine kulübün logosu işlenmiş zümrüt yeşili yelekler verdi.

"Teşekkürler," dedim otomatik olarak.

Logan da benim duygularımı yineledi.

"Güzel. Beğendiğinize sevindim. Şimdi, izin verirsiniz, kızlarımı kontrol etmem gerekiyor..."

"Oh, ben de sizinle gelirim," dedim, çoktan o yöne doğru yürümeye başlamıştım.

"Olmaz!" diye gülerek cevap verdi. "VanDoren geleneğine göre, siz ikiniz sadece prova yemeğinde ve sonra da mihrapta görüşebilirsiniz. Bu yüzden Sephie bu gece ana evde kalacak." Yine omzuma vurdu ve verandaya doğru yöneldi.

Başım daha da şiddetli bir şekilde zonkluyordu. *Karımın* yanında uyuyamıyor muydum? Konuşmamız gereken şeyler vardı ve bunlar önemsiz, küçük şeyler de değildi.

Eski evinde bütün geceyi geçirip geleceğimizi konuşacağımızı umuyordum... tabii hala bir geleceğimiz varsa.

"Yani bunu giymemiz mi gerekiyor?" diye sordu Logan, elinde tutarak değerlendirmeye çalışıyordu.

"Aslında bu bir onurdur," dedi Michael, omzuna şık bir şekilde golf sopasını asarak yanımıza doğru yavaşça yürürken.

"Doğru," diye mırıldandı Logan, ama giyip düğmelerini ilikledi. "Roma'da Romalı gibi davran, değil mi?"

"O yeleği giymiyorum," diye mırıldandım. Düğmeli bir gömlek giyip kollarını sıvadım, hatta haki şort giymeyi bile kabul ettim, ama lanet olası bir yelek giymek benim için sınırdı.

"Ne? Senin için yeterince havalı değil mi?" diye sordu Michael sırtarak. "Senin asi, otoriteye karşı gelme standartlarına uymuyor mu?"

Adama başımı salladım. Tam bir pislikti. Persephone'nin onunla ya da onun gibi biriyle birlikte olacağını düşünmek bile, mideme indirdiğim brunch'ı bozmaya yetiyordu.

"Yeleği giy." Sağımda beliren ses, mide bulantımı yatıştırdı.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle. Sade, beyaz bir sundress giymişti ve saçları sırtına dökülmüştü. Temiz ve taze görünüyordu, o kadar güzeldi ki göğsüm ağrıyordu.

"Selam," diye cevapladı, önüme geçip mavi gözleriyle beni delip geçerek. "Bundan nefret ettiğini biliyorum, ama giyersen babamın gözünde çok yükselirsin."

"Gözlerini bana mı kullanıyorsun? Bu haksızlık," diye alay ettim.

Gülümsedi. "Sen söz konusu olduğunda, elimdeki tüm silahları kullanırım Cannon Price."

"Sizi mutlu edecek ne varsa, Bayan Price."

Gözleri başlığa dikildi ve ben de lanet yeleği giydim. Şaşırtıcı bir şekilde, bana tam oldu.

"Mutlu musun?" diye alçak sesle sordum.

"Neredeyse." Yaklaşarak, giysiyi kapatan dört düğmeyi dört düğmeyi iliklemeye başladı. Gözlerimiz buluştu ve ben gülümsemeden edemedim. Bu, hayırseverlik müzayedesi öncesinde beni düğmelerimi iliklemeye zorladığı anı çok andırıyordu.

"Her zaman düğmelerimle bu kadar ilgileniyorsun."

Yanakları pembeye döndü, ama son düğmeyi de ilikledi. "Birinin ilgilenmesi lazım."

Boynunun arkasını avuçladım ve başparmağımı çenesinden aşağı doğru gezdirdim, o da dokunuşuma doğru eğildiğinde neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Onu nasıl bırakabilirdim ki?

Bunu yapmak zorunda mıydım? Yani, zaten evliydik, yani zarar çoktan verilmişti. İkinci bir törenin ne zararı olabilirdi ki? Bize dayatılan bir sonuca değil, kendi belirlediğimiz bir sonuca ulaşmaya karar versek ne olurdu? Ya bir sonuca ulaşmasaydık ve sadece şu anda olduğumuz gibi, sonsuza kadar birlikte olsaydık?

"Bugün inanılmaz güzelsin," dedim yumuşak bir sesle.

Gülümsedi, sonra parmak uçlarına yükseldi.

Eğildim ve dudaklarımla onun dudaklarına dokundum. Bu dudaklar, hayatımın geri kalanında öpmek istediğim dudaklardı.

"Hayır, olmaz! Geleneği biliyorsun. Mildred Teyze'nin yanında olman gerekiyor!" Andromeda şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle şarkı söylercesine, kolunu Persephone'nin koluna takıp onu uzaklaştırdı. "Kocanla, o... bilirsin, tekrar kocan olduğunda öpüşebilirsiniz. Hoşça kal!" Karımı uzaklaştırırken bize parmaklarını salladı.

"Bu aile çok tuhaf," dedi Logan fısıldayarak. "Amin."

"İstedğin kadar bizim gibi giyinebilirsin, ama asla bizden biri *olamazsın*," dedi Michael, Persephone gittikten sonra öne çıkarak.

"İyi. En son olmak istediğim şey sizlerden biri olmak." Şakaklarımı ovuşturdum ve akşamdan kalma tanrılara, ıstırabımın bir an önce sona ermesi için dua ettim. Ağrı kesici almıştım ve ağırlığımın yarısı kadar su içmiştim. Ne zaman sona erecekti?

Michael, Persephone'nin çekilmesini izleyerek verandaya doğru bakarken alaycı bir şekilde güldü. "Tanrı bilir, senin içinde ne buluyor."

"Ben de bunu asla anlayamayacağım, ama ne görüyorsa onu gördüğü için mutluyum."

Bana nefret dolu bir alaycı bakış attı. "Bunu uzun süre görmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin gibi biriyle evlenerek asla mutlu olamaz. O daha iyisi için doğmuş ve yetiştirilmiş."

En büyük korkuma doğrudan yapılan bu saldırıyı görmezden geldim. "Senin gibi daha iyi mi?"

"Aynen öyle," diye fısıldadı. "O yüzden onunla ne yapıyorsan yap, ama şunu bil ki, bu işin sonunda -çünkü *bir* sonu olacak-

seninle birlikte olmayacak."

Boğazımda yükselen öfkeyi yuttum. Bu adama çenesini kapalı tutmayı öğretmek gerekiyordu, ama prova kahvaltım sırasında bu dersi verecek kişi ben olmayacaktım. "Fark etmediysen, onun yeni ehliyetinde benim soyadım yazıyor ve parmağında benim yüzüğüm var."

Adam burnunu çekti. "Peki, o alfa *benim benim benim* tavrının tadını çıkar, ne kadar sürerse sürsün. Bana bir iyilik yap ve ona karşı nazik davran, olur mu?" Gözleri, kaslarımı gerginleştiren bir parıltı aldı.

"Cannon," Logan işaretleri fark ederek uyardı.

"Eğer ima ettiğin buysa, ona asla zarar vermem," diye Michael'a tersledim.

"Oh! Hayır. Babam gibi parmaklıklar arkasına girecek kadar aptal olamazsın," diye gülerek başını salladı.

"Cannon, yapma," diye mırıldandı

Logan. Gözlerim kırmızıya döndü.

"Yani yatak odasında sakın ol demek istedim." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi sırtarak eğildi. "Onu siktiğine şüphe yok, ama onu çok fazla esnetmemeye çalış, olur mu? Oraya girmek için uzun zamandır bekliyorum ve..."

Yumruğum yüzüne çarptı ve o geriye doğru uçtu. "Oh, lanet olsun," diye iç geçirdi Logan.

O korku dolu gözlerle kaçmaya çalışırken, ben de o pisliği takip ettim.

"Hey!" diye bağırdı onun pislik arkadaşı, çimlerin kenarından koşarak geldi.

Michael'ı çok değer verdiği yeşil yeleşinden yakaladım ve onu yerden kaldırdım. "Yemin ederim ki, bir daha karım hakkında böyle konuşursan, sana yumruk atmaktan daha kötüsünü yaparım. Seni öldürürüm."

"Burada neler oluyor?" diye bağırarak Bay VanDoren bize doğru yürüdü. "Bana saldırdı!" diye haykırdı Michael öfkeyle.

Ben de o pislik herifi yere attım. "Hayatta saldırmadım. Karım hakkında ne dediğini bilmek bile istemezsin."

Michael masummuş gibi gözlerini kırptı. "Ne? Senin ona layık olmadığını söylediğimi mi?"

"Öyle olmadı," diye itiraz etti Logan.

"Umurumda değil. Etrafına bir bak!" diye tısladı Bay VanDoren.

Michael'ın sırttan küçük yüzünden gözlerimi ayırdım ve en az bir düzine golf kulübü üyesinin bize baktığını gördüm, ikisi de telefonlarını çıkarmıştı.

Siktir, halkla ilişkiler uzmanımı aramam gerekecekti.

"Ne oldu?" Persephone, Michael ile benim aramda bakışlarını gezdirerek sordu.

"Beni neredeyse öldürüyordu!" Michael ayağa kalkarken sendeledi. "Gözüm moraracak!"

"Tanrım, Cannon, sen..."

"Hemen benimle gelin," diye emretti Bay VanDoren. "İkiniz de."

Persephone gitti, ben de gittim. Brunch kalabalığının yanından geçip kulübün içine girdik, dolu yemek salonunu geçip lobiye geçtikten sonra, bu gece akşam yemeğinin verileceği balo salonuna ulaştık.

Bay VanDoren arkamızdan kapıyı kapattı ve başını salladı. "Tatlım, denedim. Bu adama gerçekten bir şans vermek istedim, ama bu iş yürümeyecek."

"Baba," Persephone fısıldayarak yanıma geldi. "Hayır. Bu şimdi sona eriyor."

Ağzıma güvenemediğim için susmaya devam ettim.

"Biz zaten evliyiz. Bu, sevdiğim adamı sevmediğin için durdurmaya karar verebileceğin bir şey değil." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

Dikkatini önce bana, sonra Persephone'ye verdi ve tekrar bana dönerek yeleşinden bir zarf çıkardı. "Mesele şu ki, evli değilsiniz." Zarfı bana uzattı.

"Ne değiliz?" diye bağırdım ve lanet şeyi ondan aldım. "Siz evli değilsiniz."

Persephone'nin ağzı açık kaldı ve benden cevabı bilmediğim bir soru bekledi. Zarfı açtım ve evlilik cüzdanımızın onaylı bir kopyasını buldum.

"Bu sadece bir kopya," diye ısrar etti Persephone, benimle aynı anda bakarak. "Orijinali kasada."

Belgeyi en altındaki imza satırlarına kadar okudum.

Sonra bir küfür mırıldandım.

"Ne oldu?" Sesi tiz ve endişeliydi.

"Yasal adıyla imzalamadığını fark etti," diye babası yumuşak bir sesle açıkladı.

"Ne?" Belgeyi elimden aldı ve benim yaptığım gibi gözden geçirdi. "Burayı imzalamışsın!" Satırı işaret etti.

"Doğru." Ben utandım. "Yasal adım Cannon değil. Sheldon. Cannon benim ikinci adım, o yüzden neden onu kullandığımı anlayabilirsin." Kahretsin, o sabah Vegas'ta Persephone'nin *benim* adımı almasına o kadar odaklanmışım ki, kendi adıma bakmaya zahmet etmemiştim. Lanet olsun, orijinali postayla geldiğinde neden kontrol etmeyi düşünmemiştim ki?

Çünkü zaten evli kalmayı kabul etmiştin, bu yüzden önemi yoktu.

Persephone'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Adın *Sheldon* mı?"

"Sözleşmeler hariç her amaç için adım Cannon." "Bu bir sözleşme!"

diye bağırdı, kağıdı sallayarak.

"Benim imzaladığımı hatırlamıyorum!"

Yüzü düştü. "Haklısın. Tanrım, tabii ki haklısın." Yanımda durdu ve babasına döndü. "Peki, ne olmuş yani? Yarın yine de evleneceğiz ve en azından bu sefer bunu hatırlayacağız."

Babası soldu. "Hayır. Tanrım, hayır. Bunun ne kadar felaket olacağını göremiyor musun? En eski arkadaşlarından birini dövdü. Onunla kesinlikle evlenemezsin."

Bu bir yumruk sayılmazdı, ama ne olursa olsun, kafam *allak bullak* olmuştu. Bunca zaman evlenmemiştik. İstedüğümüz zaman bu ilişkiden vazgeçebilirdik, ama burada duruyorduk ve o bizim için savaşıyordu. Ben onun açıkça yapmamamı istediği şeyi yapmışken, o bizim için savaşıyordu.

"Baba, ben yetişkin bir kadını ve..."

"Bunu annenle mutlu etmek için yaptın. Bunun için sana hayranım. İkinize de hayranım. Ama görmediğin şey, onun şimdi yaşayacağı ve ikinizin ilişkisi bittiğinde *bunun* onu öldüreceği."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadı Persephone.

"O, bu aileyi küçük düşürmeden, seni küçük düşürmeden kulüpte bir sabah bile geçiremiyor! Sana yalvarıyorum tatlım, bunu yapma. Bir daha düşün." Bana sert bir bakış attı ve sonra bizi balo salonunda yalnız bıraktı.

Aniden kendimi yerimde hissetmedim, sanki porselen dükkanındaki boğa gibi. "Nasıl yaparsın!" Persephone bana dönerek bağırdı.

"Ne? İkimiz de kafamız güzelken adımı doğru yazmadığımı için mi bu kadar kızdın?"

"Hayır! Lanet olası golf sahasında Michael'ı yumrukladığın için gerçekten kızgıyım! Neden öfkeni kontrol edemedin? Neden?" Yanakları kızardı.

"Çünkü senin hakkında tekrar etmeye bile değmeyecek kadar iğrenç şeyler söyledi!" Ondan uzaklaştım, aramıza birkaç adımdan fazla mesafe koydum.

"Bir şey mi söyledi? Bir şey *söylediği* için ona yumruk mu attın?" Kafasını salladı. "İnanılmaz! Prova kahvaltısında yedinci kuralı çiğnedin!"

Gözlerimi kııptım. "Yedinci kural. Yedinci kuralı çiğnediğim için kızgınsın." *Kavga yok.*

"Evet! Söz vermiştin! Tanrım, neden ellerini kullanmadan duygularını ifade edemiyorsun?" Titreyerek evlilik cüzdanımızın kopyasını yumruğunda buruşturdu.

"İnanılmaz," dedim. "Bu yüzden mi kavga başlatmak istiyorsun?"

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kııptı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Elbette biliyorsun, Penses." Onu duvara sıkıştırıncaya kadar ilerledim, ellerim başının iki yanında. "Bana beşinci kuralı çiğnemem için yalvardın. *Yalvardın.*"

"Bu aynı şey değil," dedi sessizce, ama onu köşeye sıkıştırmış olmama rağmen gözlerinde korku yoktu.

"Sonra gidip dördüncü kuralı kendi başına çiğnedin. Sana yapmamamı söyledim, ama sen yine de yaptın. Bana o bombayı attığında benim sinir krizi geçirdiğimi gördün mü?"

"Bomba mı?" Gözleri kısıldı. "Benim aşkım bomba değil, ve ellerini kullanmak yerine kelimelerini kullanmayı bilseydin..."

"Penses, ellerimi kullanmam hoşuna gidiyor. Sana olan hislerimi bedenimle gösterince çok hoşuna gidiyor." Kahretsin, şu anda ona bunu göstermenin eşiğindeydim.

"Benimle evlenmek ister misin?" diye sordu, beni derinden sarsarak.

Duvardan iterek ona bir çıkış yolu verdim. "Bunun istemekle bir ilgisi yok. İstedğim şey doğru olan şey değil ve senin için iyi olan şey de değil, bu kesin."

"Neden? Evlenmememiz için bana tek bir iyi neden söyle." "Tek mi? Tek bir tane mi yeter?" Güldüm. "Siktir, Persephone. Ben senin dünyana ait değilim. Yelekleri, partileri ve sahte davranışları nefret ediyorum.

İnsanlar birbirlerini gülümseyerek aşağılıyorlar. Senin dünyanda uzaktan hoşlandığım tek şey *sensin*.

"Yeter," diye ısrar etti. "Beni sevmen yeter!"

"Yeterli değil. Sen iyi, saf ve nazıksın, benimse kendi bagaj mağazamı açacak kadar yüküm var. Ben tehlikeliyim. Öfkemi gururla söylemiyorum. Haklısın, duyguları tartışmakta berbatım ve bunun senin ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"O zaman bunun üzerinde çalışabiliriz!" diye bağırdı.

"Ben senin gibi değilim! Kalbimi ortaya atıp ne olacağını izleyemem!"

"Kalbimi ortaya atmak mı? Seni seviyorum Cannon. Ben sadece seni sevdim *seni sevdim*." Bana doğru yaklaştı, ben geri çekildim.

"Böyle düşündüğünü biliyorum."

Hareketsiz kaldı. "Sırf kendi duygularını ifade edemiyorsun diye benim duygularımı küçümsemeye cüret etme. Seni seviyorum. Bu gerçek."

Başımı salladım. "Aşk... bu kadar kolay değil..." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "O sadece bir heves ve olması kaçınılmazdı. Senin ilk seks yaptığın erkeğim ve bu kimyasallar çok can sıkıcı, ama gerçek değiller. Gerçek aşk mı? Fedakarlık gerektirir. Sevdğin kişiyi kaybetmemek için kendini feda etmeye ve ne kadar acı çekersen çekmeye hazır olman anlamına gelir."

Yüzünde dehşet belirdi. "Cannon..."

"Aşk, o kişi için seni nasıl mahvedeceğini düşünmeden, onun için en iyi kararı vermek demektir. Aşk acımasızdır ve bazen çirkin olabilir. Aşk, tüm bulanık duygular kaybolduğunda geriye kalan şeydir ve sen hala o kişiyi korumak için savaşmaya hazırsındır." Balo salonuna, pahalı çarşafı, porselenlere, kristallere... tüm bu zenginliklere baktım. "Tanrım, hiç *bir şey* için fedakarlık yapmak zorunda kaldın mı?"

Gözlerini kırptı, sonra benim yaptığım gibi odayı dikkatle inceledi. "Adil davranmıyorsun."

"Hayat adil değildir. Sadece, seni öyle olduğuna inandıran bir ayrıcalıkla doğduğunda öyle görünür."

Kapı açıldı ve ikimiz de kim olduğunu görmek için başımızı çevirdik.

"Meşgulüz!" diye bağırdı Persephone.

"Öyle olabilir," dedi annesi, ikimizi de bakarak bilmiş bir gülümsemeye. "Ama gitmezsek masaj randevumuzu kaçıracağız."

Persephone elindeki buruşuk kağıda bakarak yüzünü astı. "Anne..."

Kendi annemin yüzü gözlerimin önüne geldi. Arabayı telaşla hazırlaması, kemerlerimizi bağladığımızdan emin olduktan sonra çantasını almak için içeri koşarken bize attığı korkmuş ama umut dolu gülümsemesi. Hiç mutlu olma şansı olmamıştı.

"Git," dedim Persephone'ye yumuşak bir sesle, itiraf etme girişimini keserek.

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı.

Aramızdaki mesafeyi aştım ve ehliyetini ondan aldım. Sonra alnına öptüm, kokusunu içime çekmek için gerekenden bir saniye daha uzun süre bekledim. Kahretsin, bu kadın benim *her şeyimdi*, ama karım değildi.

Elbette değildi. Ben, Persephone dahil, hayatta iyi şeylere sahip olmaya hakkı olan türden bir adam değildim.

"Annenle git. Akşam konuşuruz."

Gözleri benimkileri aradı, aynı anda hem şaşkın, hem endişeli, hem de umutluydu.

"Adamın ne dediğini duydun! Gidelim!" Bayan VanDoren mutlu bir şekilde alkışlayarak seslendi.

"Bu gece," diye söz verdi Persephone. Elimi hafifçe sıktı ve dışarı çıktı, beni ait olmadığım bir balo salonunda tek başıma bıraktı, hiç var olmamış bir evlilik cüzdanını tutarken, milyarlarca küçük parçaya bölünmüş gibi hissettiğim acıyan kalbimi lanetleyerek.

Ne halt edeceğiz biz?

PERSEPHONE

"Gerçek aşk mı? Fedakarlık gerektirir. Sevdiğin kişiyi korumak için kendini feda etmeye ve ne kadar acı çekersen çekmeye hazır olman anlamına gelir."

Aklım, Cannon'un önceki kavgamızda söylediği sözleri tekrar tekrar düşünmekten vazgeçmiyordu ve kalbim, onun sesi kafamda yankılandığında hala kırılmaya devam ediyordu.

"Aşk, tüm belirsiz duygular kaybolduğunda geriye kalan şeydir ve sen hala o kişiyi korumak için savaşılmaya hazırsın... Tanrım, hiç bir şey için fedakarlık yapmak zorunda kaldın mı?"

"İyi misin tatlım?" Annem masaj koltuğundan sordu. Ona baktım, Cannon'la yaşadığımız tartışmayı nasıl anladığını merak ettim, ama o beni okumakta her zaman iyiydi.

O anda ikimize pedikür yapan spa uzmanlarına gülümsedim. Annem ve ben bunu aylar önce planlamıştık. Düğün hazırlıklarından bir gün önce. Ve şimdi düğünün olup olmayacağından bile emin değildim. Prova bu akşamdı. Her şeyi halledeceğimiz yer orası mı olacaktı? Gökyüzünün açıldığı, bulutların dağıldığı ve Cannon'un sonunda benim aşkımın gerçek, saf ve yüzde yüz ona ait olduğunu anlayacağı yer mi?

"İyiyim," diye cevap verdim sonunda.

"Düğününden önce gergin olmak normaldir," dedi annem.

"Gergin değilim," dedim. "Ayrıca, biz zaten evliyiz." Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum. Babamın haberi ikimizi de şok etmişti ve şimdi neye inanacağımı gerçekten bilmiyordum. Durumumu anlattım, sonra annem içeri girdi ve Cannon, annemin gerçeği öğrenmemesi için nazıkçe gitmemi söyledi. Ve ona söyleyemezdim. Düğün öncesi planlarımızı gerçekleştirmekten vazgeçemezdim, özellikle de onun için bu kadar önemliyken.

Bu yüzden en cesur ve mutlu yüzümü takındım ve mutlu şeyler hakkında konuştum.

Mesela, ihtiyacı olan ve hak ettiği böbreği alacağı gerçeği gibi. Hayatını uzatacak olan böbreği. Anne ya da benim için o gün gelirse, torunlarını görebilmesini sağlayacak olan böbreği.

Gülümsedim, hafızam beni Cannon'la Cerberus'u bir bebekle karşılaştırdığımız ve ardından yaptığımız tartışmaya geri götürdü. Cannon olmadan geleceğim anlamsızdı. Öyle işte. Ama eğer o beni sevmiyorsa... o zaman bu tamamen başka bir meseleydi. Er ya da geç öğreneceğimden korktuğum bir mesele.

Bir spa tedavisi diğerine yol açtı, düğün partimin geri kalanı da arka arkaya tedaviler yaptırdı, ta ki hepimiz pırıl pırıl ve prova yemeği için hazır olana kadar. Tartışmamızdan beri Cannon'ı görmemiştim ve ondan haber almamıştım, içimden bir parça onun inanılmaz hızını kullanıp kaçtığından korkuyordu. Annemin donör listesindeki servetine dair haberlere rağmen, ona kayıp bir damat stresini yaşatmak istemedim.

Ama daha iyi bilmeliydim. Cannon'ın bunu asla yapmayacağını bilmeliydim, çünkü onu balo salonu kapısında, sadece benim için giydiği şık siyah takım elbiseyle, hatta kravatla beklerken buldum.

"Harika görünüyorsun," dedim, sesimde kavgamızın izleri belirgindi.

Annemle kısa bir kucaklaşmanın ardından bana kolunu uzattı. Kolumu koluna takarken "Işıl ışıl görünüyorsun" dedi. Bizi durduran insanlara tek tek selam verirken, kavgamızdan hiç bahsetmedi, sadece dudaklarında sağlam bir gülümseme vardı - ya da bir oda dolusu insana gösterebileceği kadar sağlam bir gülümseme. Hepsi bizi tebrik ediyordu. Hepimiz bizim için çok mutluyduk. Ve çok fazla düşünmezsem, onlara neredeyse inanacaktım. Evet, heyecanları gerçektir, ama içten içe, *bunun* gerçek olduğuna kendimi neredeyse inandırabiliyordum. Bir gün hayallerimin erkeğiyle evleneceğime ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza.

Ben senin sonsuza kadar mutlu olacağın kişi değilim.

Aylar önce Cannon'un söylediği sözler zihnimde yankılandı ve ben ürkmemeye çalıştım.

Beni uyarmıştı.

Ona aşık olmamamı söylemişti. Birlikte çiğnediğimiz birçok kuralın yer aldığı listesinde bana söylemişti.

Belki de her şeyi hayal etmişim, hissettiğimi sandığım aşkı.

Ama bana karşı içini açmıştı, başka hiç kimseye vermediği parçalarını bana vermişti. Bunun bir anlamı olmalıydı. Belki de o parçaları almalı ve bu kadarını aldığım için minnettar olmalıydım. Belki de ona kendimi yeterince kanıtlamamıştım. Belki de...

"Persephone?" Dudaklarından çıkan adım beni düşüncelerimden kopardı ve onun bana uzandığını gördüm, kavgamız sırasında bir yerlerde ayrılmıştık. "Akşam yemeği zamanı."

Başımı salladım ve elini tuttum, beni balo salonunun sağındaki sahnede bulunan masaya götürmesine izin verdim. Yemeğim ve şampanyam servis edildiğinde yerime oturdum ve garsona teşekkür ettim.

Midem bulanıyordu, zar zor yemek yiyebildim, ama annemin beni ağır bakışlarla izlediğini bildiğim için zorla yedim. Babam da öyle. Her ikisi de benim endişemin tam olarak ne olduğunu bilmeseler de, anlayabiliyorlardı.

Cannon sessizce yemek yedi, ama bana tatlı bir şekilde dokundu, kolunu omzuma doladı, alnıma masum bir öpücük kondurdu. Hepsi gösteriş içindi. Hepsi annemin kalbi kırılmasın diye.

Tabaklar kaldırıldıktan sonra, Logan bıçağını şampanya kadehine vurdu ve tüm gözler ona çevrilirken koltuğundan kalktı. "Sanırım şimdi benim kadeh kaldırma sırası bende," dedi ve oda sessizleşti. Gözlerindeki mutluluk beni mide ağrısına soktu. "Cannon benden sağdıçlarından biri olmamı istediğinde şok oldum ve onur duydum." Arkasında, benim aile gibi gördüğüm adamlarla dolu Reaper masasına gülümsedi. "Bildiğiniz gibi, seçebileceği çok kişi vardı." Kalabalıktan toplu bir kahkaha yükseldi. "Cannon'ı tanıyanlar, arkadaşlarına ve takım arkadaşlarına, gerçek ailesine olan sadakatini anlarlar. Persephone'nin, bizim dünyamıza girdiğinden beri bu aileye tam olarak uyduğunu söyleyebilirim. Cannon'ın onu yakalamak için yeterince hızlı davrandığı için hepimiz çok minnettarız."

Daha küçük bir grup güldü, çünkü ilk tanıştığımızda Cannon'un kollarına düştüğümü bilenlerdi. Beni görmeden önce bile beni korumaya hazırmış gibi, içgüdüsel olarak beni yakalamıştı.

"Cannon, sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin, buz pistindeki kardeşim ve tanıdığım en korkutucu ama aynı zamanda en şefkatli insanlardan birisin." Logan kadehini kaldırdı. "Sana ve sevgili eşine uzun, uzun yıllar boyunca en iyisini diliyorum."

Kalabalık alkışladı ve kadehlerini kaldırdı, gözlerim yaşlarla doldu. Logan'ın arkadaşına olan içten sevgisi kalbimin her köşesini sızlattı. Ben bir aptaldım. İşleri bu noktaya getirdiği için lanet bir aptaldım. Aşkımın ikimiz için de yeterli olacağını düşündüğüm için. Her şeyden sonra benimle bu evlilikte kalmak isteyeceğini düşündüğüm için. Artık sadece ben ve benimkiler değil, hepimiz incinecektik. Ailemiz. *Onun* ailesi.

"Şimdi gelinin kız kardeşi birkaç söz söyleyecek," dedi babam ve yeni bir panik dalgası beni sardı. Anne'in bir konuşma yapmak isteyeceğini, hele ki hazırlayacağını hiç düşünmemiştim. Ben ona bunu kesinlikle istememişim.

"Teşekkürler," dedi ve etrafındaki insanların alkışları eşliğinde ayağa kalktı. Saçlarını omzunun üzerinden attı, bu hareket jilet kadar keskin bir hareketti. "Benim tatlı, mükemmel kız kardeşim," dedi ve ben zorlukla yutkundum. "Okulda en iyisiydin, tüm ders dışı etkinliklerde en iyisiydin ve bu kasabanın gördüğü en parlak yıldızdın." Kalabalıktan bazıları "aww" diye sesler çıkardı, ama soğuk bir korku omurgamı sıyırdı. "Mükemmel kardeşim Persephone'nin hayatı boyunca tek bir gerçek hata bile yapmadığını söylemek yanlış olmaz." Bana doğru kadehini kaldırdı ve gözlerinin keskinleşmesiyle bana bir tür silah doğrultmuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. "Ama bir saniye gerçekçi olalım," diye devam etti. "Hepimiz insanız. Herkes hata yapar. Ve Persephone sonunda insanlara katıldı ve bir hata yaptı. Çünkü hepimiz *gerçekte* neden burada olduğumuzu biliyoruz." Kafası karışmış yüzlere bakarak, yüzünde saf bir zevk ifadesiyle, gözlerinde birkaç içki fazla içmenin parıltısıyla gülümsedi.

Cannon'un eli masanın altında benim elimi buldu, öfkeli bir denizde sabit bir rahatlık gibiydi.

"Bir şişe Ambien," dedi, yüksek sesle gülerek ve kimse ona katılmayınca biraz şok olmuş gibi göründü. "Yani, hadi ama," diye ısrar etti. "Bu ikisi mi?" Başını salladı. "Vegas'taki o hata olmasaydı, bu asla *asla asla* olmazdı."

Cannon'ın elini daha sıkı sıktım.

Babam koltuğundan fırladı ve Anne'i salondan çıkardı. "Tebrikler!"

diye bağırdı Anne, babam onu odadan çıkarırken.

Lillian koltuğundan fırladı ve kız kardeşimin masasından terk edilmiş mikrofonu aldı. "Peki," dedi. "*Kız kardeşler*. Bir nefeslik sürede onları öldürmek ve kucaklamak istemek, bu unvanın tanımına giriyor, değil mi?" Kalabalık, odaklanacak farklı bir kişi olduğu için mutlu bir şekilde güldü. "Eminim demek istediği, ikinizin

birlikte harika olduğunuzu ve hepimizin size en iyisini dilediğini söylemek istediğinden eminim." Odaya bir göz attı. "Kim dans etmek ister?" DJ'in balo salonunun köşesinde kurduğu yere elini salladı ve kısa süre sonra hoparlörlerden müzik sesi duyulmaya başladı.

Dans pisti doldu, içkiler dolduruldu ve garsonlar odaya girip çıkarak gümüş tepsilerde küçük tatlılar ikram ettiler.

Cannon'ın elini bırakıp masadan uzaklaştım. Bir anlığına mı, yoksa ömür boyu mu kaçmam gerektiğini bilmiyordum.

Kız kardeşimin Cannon'ın korkularından birine ses vermesinden nefret ediyordum. Benim umutsuzca bastırmaya çalıştığım bir şeye hayat vermişti. Güçlü olduğumu biliyordum, Cannon gibi bir adamı sevmek için güçlü olmam gerektiğini biliyordum, ama içimde ne kadar mücadele gücü kaldığını bilmiyordum.

Çünkü sonunda, ne kadar mücadele edersem edeyim, aşkımı kanıtlayamayacaktım. Ve ne kadar mücadele edersem edeyim, onun da beni sevmesini sağlayamayacaktım.

CANNON

Çiftler dans pistini doldurmuş, kırklı yılların hit şarkılarını çalan canlı müzik grubuna eşlik ederek dans ediyorlardı. Eğer bu sadece prova ise, gerçek resepsiyonun ne kadar çılgın olacağını hayal bile edemiyordum.

Persephone kürsüden indi ve balo salonunun kenarından kalabalığın içinden uzak durarak yürüdü ve sonra duvara uyum sağlayacak şekilde yapılmış bir kapıdan kayboldu. Hemen peşinden gittim ama iyi dileklerini iletenleri atlatmakta o kadar şanslı değildim.

"Neler oluyor?" diye sordu Lillian, masasının yanından gizlice geçmeye çalışırken beni nazıkçe dirseğimden tuttu.

"Şey, Andromeda kindar biridir..."

"Demek istediğim o değil." Başını salladı ve Owen'a aşçılarımızın onun için özel olarak hazırladığı bir patates kızartması daha uzattı. "Karı kusacak gibi görünüyor ve bu, o küstah kız kardeşi bir şey söylemeden çok önceydi."

Göğsümdeki yanma hissi yerine enseme ovuşturdum. "Çok uzun ve zor bir gün oldu."

Gözlerini bana dikti ve her zamanki gibi yalanlarımı okudu. "Düzelt bunu, Cannon. Aranızda ne varsa, düzelt."

Balo salonuna göz gezdirdim, bakışlarım Bay VanDoren'dan Michael ve onun morarmış gözüne, dans pistindeki Axel ve Langley'e atladı. "Ya düzeltmem gerekiyorsa?"

"Ne?" diye fısıldadı.

"Ya onun için yapabileceğim en iyi şey onu bırakmaksa?" Kimsenin duymaması için sesimi alçaltarak konuştum.

"Bu saçmalık. O kız başına gelen en iyi şey." Gözleri bana ateş püskürüyordu.

"Öyle. Ama ben *onun başına* gelen en iyi şey değilim." Sesim boğuklaştı ve kontrolümü kaybetmemek için çenemi sıkı tuttum.

"Buna da saçmalık diyorum." Koyu renkli kaşlarını bana doğru kaldırdı. "NHL'de en yüksek maaşlı oyuncuların birisin, altın gibi bir kalbin var ve bunu kız kardeşin olarak söylemek biraz ürkütücü olsa da, o kadar da çirkin değilsin."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kalbim olduğundan emin değilim."

Kız kardeşim kolumu çekti ve ben de itaatkar bir şekilde yanındaki boş koltuğa oturdum. Hiç şüphesiz dans pistine çıkmışlardı. "Sen tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahipsin Cannon. Beni seviyorsun. Owen'ı seviyorsun. İkimize de göz kulak olman, senin kim olduğunu çok iyi anlatıyor."

Sol elimdeki yüzüğe baktım. "O farklı. Sen ve ben birbirimizi hayatta tuttuk. Persephone'nin aşk anlayışı, hormonlara ve güzel zamanlara dayanan masalsı romantik komedi saçmalığı. O, bunun için gereken aşkın ne olduğunu bilmiyor..." Kafamı salladım. "O, aynı şekilde düşünen birini hak ediyor, her an kötü bir şey olmasını bekleyen birini değil. Bu kalabalığa uyan birini hak ediyor." Dansçılara başımı salladım.

Elini benimkinin üzerine koydu ve gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı — anneminkine o kadar benziyordu ki kalbim durdu. "O zaman annenin seni sevdiği gibi sevmesine izin ver, Cannon. Yaşadıklarımız... böyle olmamalıydı. Babam içtiğinde araya girip onu durdurmak için ne tür bir sevgi gerektiğini bilmek zorunda kalmamalıydı. Sana sevgisini kanıtlamak için böyle bir şey yaşamak zorunda kalmamalıydı."

Ben irkildim. "Onun böyle bir şey yaşamasına *asla* izin vermem. Benim için kendini tehlikeye atmasına asla izin vermem. Asla. Tanrım, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Sen onu koruyacağın için asla böyle bir şey yaşamak zorunda kalmayacak." Omuz silkti. "Bu tür acılar konusunda naif olmasına izin ver. İstismar ve ihmal konusunda masum olmasına izin ver. Seni karanlıktan kurtarmak için bizim yaşadığımız karanlığı yaşamak zorunda değil. Aksine, onun senin takip ettiğin ışık olmasına izin ver. Bunu hak ediyorsun Cannon. Tanıdığım herkesten daha fazla, mutlu olmayı ve sevgiyi hak ediyorsun."

Yutkundum. "Peki, bu sabah olduğu gibi sinirlerim bozulursa ne olacak?" Michael'a doğru başımı salladım.

"Eğer o, düşündüğüm kadının yarısı kadar kadınsa, seni affeder."

"Ona böyle bir şey olmayacağına söz verdim, ama oldu." Düğün yüzüğümü... yani düğün yüzüğü olmayan yüzüğümü çevirdim.

"Sen insansın. Hatalar yaparsın."

"Onunla ilgili konularda hata yapmam. Onun ne kadar küçük olduğunu, ne kadar kırılgan olduğunu farkında mısın?" Sesim fısıltıya dönüştü.

Lillian'ın tüm vücudu yumuşadı ve elimi sıktı. "Ağabey, sen babamız *değilsin*."

"Benim de içimde aynı öfke var. Bu konuda haklıydı." Ve bunun için o pisliği nefret ettim.

"Hiç öfkeyle bir kadına el kaldırdın mı?" diye sordu, başını eğerek.

"Siktir! Tabii ki hayır."

Bir adam - sanırım VanDoren'ın avukatıydı - bana doğru döndü, ben de ona nazikçe gülümsedim ve başımı salladım, sonra tekrar sesimi alçaltarak cevap verdim.

"Asla."

"Tamam." Owen'a bir patates kızartması daha uzattı. "Balayı döneminin tamamen seks ve eğlenceden ibaret olduğunu biliyorum, ama onunla kavga ettin mi? Gerçekten, sinir bozucu, sana akıl vermek için kavga ettin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Şu anda öyle bir kavgada sayılırız." "Ve ona zarar vermedin, değil mi?"

"Fiziksel olarak mı? Hayır. Tabii ki hayır. Ölmeyi tercih ederim. Ama duygusal olarak... o başka bir hikaye." Bir patates kızartması çaldım ve Lillian'ın üzerinden uzanarak yeğenime uzattım. Tanrı şahidimdir ki, o çocuk bizim yaşadıklarımızı asla yaşamayacak.

"Bu sadece... aşk." Omuz silkti. "Kabul etsen de etmesen de, Cannon, aşk her zaman bizim büyüdüğümüz cehennemde oluşmaz. Bazen güneş ışığında büyür. Bu, onun aynı derecede güçlü olmadığı anlamına gelmez."

"Ben ona layık değilim." Sözler boğazımda düğümlendi.

"Neden bunu kendisinin karar vermesine izin vermiyorsun?" Sessiz kaldığımda, önümüzdeki çay mumunun alevi sallanan bir iç çekişle nefes verdi. "Söylesene. Gerçekten hayatının geri kalanını onsuz yaşamaya hazır mısın? Çünkü inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmak üzereymişsin gibi geliyor."

"Sadece onun için en iyisini istiyorum." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, Lillian."

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüğün için bir şeyi mahvetme," diye öğüt verdi ben ayağa kalkarken. "Bazen iyi şeyler sadece... iyidir."

Görünüşe göre, kardeşim buradaki Kool-Aid'i içmişti. Başımı salladım ve karımın peşinden gittim. Kahretsin, o artık karım bile değildi. Neydi o? Sevgilim mi? Arkadaşım mı? Bize ne isim takarsam takayım,

Onun iyiliği için, hayatımın geri kalanını onsuz yaşamaya gerçekten hazır mıydım? Bu onu güvende tutacak mıydı? Uzun vadede onu mutlu edecek miydi?

Kafam dönüyordu, kapıyı geçebileceğim kadar açtım ve arkamdan kapattım. Burası da bir balo salonuydu, ama bu daha küçüktü. Oda karanlıktı, ama Persephone, odanın sonundaki pencereden içeri giren ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Siktir, çok güzeldi. Beyaz dantel elbisesi mütevazı bir yakaya sahipti, ama dizinin üstüne kadar uzanan her bir kıvrımını sarar gibi duruyordu. Kadın tam anlamıyla klas bir kadındı.

Yaklaştığımı duyunca döndü ve odanın kenarlarını çevreleyen büyük ziyafet masalarından birine yaslandı.

Gözlerimiz buluştu ve kalbim, içindeki her şeyle birlikte *acıyla doldu*. Sanki aptal organım parçalanıyormuş gibi hissettim. Tanrım, ondan nasıl uzaklaşabilirdim? Tek istediğim onun ayaklarına kapanıp beni sevmesi için yalvarmakken, onun için doğru olanı yapmak için nasıl güç bulabilirdim? En karanlık hissettiğim yerlerde ışığını parlatmaya devam etmek için?

Yaklaştığımda, "Cannon," diye fısıldadı.

Yaklaşmamı yavaşlatmadım, gözlerimi de indirmedim.

Gözleri büyüdü ve dili alt dudaklarını yalamak için dışarı çıktı.

Yüzünü ellerimle kavradım ve onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Dillerimiz birbirine dolanıp sürtündükçe inledi, sesi karanlık odayı doldurdu. Burası benim cennetimdi. Buzda ya da bir kitabın sayfalarında değil, tam burada, Persephone kollarımda.

Öpüşmeyi kesmeden onu masanın üzerine kaldırdım ve o da ağzını benimkine yaklaştırırken parmaklarını saçlarıma doladı. Elimini başının arkasına kaydırarak, saçlarını bozmamaya dikkat ederek —sonunda oraya geri dönmemiz gerekecekti— ve o bana karşı eridi, aramızdaki söndürülemez arzunun gücüne teslim oldu.

Onu sevdiğim her şekilde öptüm - derin ve ıslak, yumuşak ve yavaş, sert ve ihtiyaç duyarak, ikimiz de nefes nefese kalana, birbirimize daha yakın olmak için çabalarken.

Ceketimin düğmelerini açtı ve ellerini içine kaydırarak, hala yanan ve birkaç gün daha yanmaya devam edecek olan bölgenin kenarlarını okşadı, sonra ellerini arkama doladı ve tırnaklarıyla hafifçe çizdi. Zevkten inledim ve ağzımı boynuna kaydırarak. Boynunu çok seviyordum. Onun ne kadar duyarlı olduğunu seviyordum. Her şeyi bana çekinmeden teslim etmesini seviyordum. Onu çok seviyordum...

"Dur!" dedi aniden, iki eliyle karnımı iterek beni uzaklaştırdı.

O anda donakaldım. "Cannon, lütfen," diye yalvardı.

Başımı kaldırdım ve ondan uzaklaşmak için irade buldum. Ellerim saçlarından kaydı ve onun sıcaklığını kaybetmenin verdiği bir ürperti beni sardı.

"Bunu yapma," diye ısrar etti, elbisesinin kırışıklıklarını düzelterek. "Neyi yapmayayım?" diye sordum, kendi sesimi zar zor tanıyarak.

"Son kez öp beni," diye fısıldadı. Dudakları titriyordu. Atasözündeki yol ayrımında duruyorduk.

"Persephone, ne yapıyoruz?" diye sordum ona yumuşak bir sesle. "Umarım evleniyordur." Zorla gülümsedi.

Onun yanındaki masaya oturdum, aramızdaki birkaç santimetre mesafeyi, cildinin sıcaklığını ve saçındaki elma çiçeklerinin kokusunu fark ettim. "Sana bir soru sormam gerek."

"Ne olursa," diye cevapladı anında, ikimiz de masanın kenarını tutarken küçük parmağı benimkine neredeyse değiyordu.

"Vegas'ta kazara berbat bir duruma düşmemiş olsaydık, burada olur muyduk?" Yüzünü incelemek için ona döndüm.

Dudakları aralandı ve kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Anlıyorsun." Ses tonumu yumuşak tuttum. "Eğer evli olarak uyanmamış olsaydık... ya da evli olmasaydık, neyse, bana bir şans verir miydin? İlk randevuya çıkarır mıydın?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç sorar mıydın?" "Hayır," olabildiğince dürüstçe cevap verdim.

Yüzü düştü ve orada gördüğüm acı kalbimde başka bir yara açtı. "Asla sormazdım çünkü senin için yeterince iyi olmadığımı biliyordum. Seni asla mutlu edemeyeceğimi, sana alıştığın şeyleri veremeyeceğimi biliyordum. Paradan bahsetmiyorum. Sosyal kabul ve rahat bir ilişkiden bahsediyorum."

"Bunların hiçbirine ihtiyacım yok," diye karşılık verdi, sesi sonunda kırıldı. "Sadece sana ihtiyacım var."

Nefesimi tuttum.

"Görüyorsun, sana ilk randevuyu verirdim," diye devam etti, hafifçe gülerek. "Vermiştim. Hatırladın mı? Seni o kadar çok istiyordum ki, seni o yardım müzayedesinde satın aldım. Başka bir kadının

seni dokunması düşüncesine dayanamazdım." Başını salladı. "Beni de satın alacağını söylediğinde bana yalan mı söyledin?"

"Yalan mı? Sana hiç yalan söylemedim. Her kelimesinde ciddiydim. Lanet olsun, birinin sana dokunduğunu, seni öptüğünü düşünmek bile... Çenem sıkıldı. "Ama senin başka biriyle çıkmanı, hatta başka biriyle evlenmeni izlemeye hazırdım, çünkü sana sadece acı verebileceğimi biliyordum ve bu iş başladığından beri yaptığım tek şey bu oldu."

O şaşırdı. "Sen şefkatli, nazik, koruyucu ve isteyebileceğim her şeydin. Beni incitmedin."

"Bu sabah en eski arkadaşlarından birini yumrukladım ve tüm aileni, seni de dahil, utandırdım," diye hatırlattım ona.

"Oh. Doğru. O." O, bir kahkaha attı. "Michael bir pislik."

"Bu sabahtan beri internetteki dedikoduları gördün. Biliyorum." Michael ile ilgili olay hızla kamuoyuna duyurulmuştu ve en kötüsü, her makale Persephone'yi de bu olaya karıştıırıyordu.

Kendini şiddet eğilimli bir adamla mı bağlamıştı?

Charleston'un balosunun güzeli, sonunda kendini parmaklıklar arkasında bulacak bir adamla mı evlenmişti?

Ben bir aile içi şiddet vakası mıydım? Her manşet bir öncekinden daha kötüydü.

"Gördüm ve umursamıyorum." Omuz silkti. "Umursamıyorum musun?"

Kafasını salladı. "Kendimi bildim bileli magazin dedikodularının konusu oldum ve onlara fazla malzeme vermemek için elimden geleni yaptım ama Andromeda'nın tuhafıllıkları ailemize gözlerimizi devirip yolumuza devam etmeyi öğretti."

"Doğru, ama benimle evlenmek - bu sefer gerçekten - onlara o kadar uğraşarak vermemeye çalıştığın malzemeyi verecektir."

"Tamam."

Midem düğümlendi. Onun çok iyi olan adını çamurda sürtecektim. Ona hayırsever vakfın başkanı olarak iş bulan ve benim sadece filmlerde var olduğunu sandığım bir topluma kapılarını açan adı.

"Cannon, o gazeteciler seni tanımıyorlar. Ailen için ne kadar acı çektiğini bilmiyorlar. Maaşının ne kadarını şehir merkezindeki kadın sığınma evine bağışladığını bilmiyorlar. En sevdiğin kitabın *Wuthering Heights* olduğunu bilmiyorlar."

İtiraz ettim. "En sevdiğim kitap *Wuthering Heights* değil."

Gülümsedi. "Biliyorum. Çünkü sevdiğin kadının başka biriyle evlenmesini asla seyirci kalarak izlemezsin. Hatırlıyorum. Sadece dinliyor musun diye kontrol ediyordum."

"Bu tür şeyler dünyanın benim hakkımda bilmesi gereken şeyler değil. Benim öfkemi kontrol edemediğim için insanların *senin* hakkında kötü konuşmasını istemiyorum."

"Yabancıların benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım," dedi fısıldayarak. "Gerçeği biliyorum. Senin gerçekte nasıl bir adam olduğunu biliyorum."

Öyle miydi? Evliyken ona en iyi ve en kötü yanlarımı göstermiş miydim? *Evliydik*. Parmağımdaki yüzük benimle alay ediyordu. Lanet olası bir alaydı.

Aramızdaki sessizlik, yan odadaki balo salonundaki grubun müziği ile uzayıp gidiyordu.

"Biz aslında evli değiliz." Bu sözler ağzımda kum gibi bir tat bıraktı. "Biliyorum. Hala inanamıyorum, ama biliyorum."

"Bütün bunları iptal edebiliriz," dedim yavaşça. "Bunu sadece anneni mutlu etmek için yapıyorduk."

"Ama sonunda kendimizi mutlu ettik, değil mi?" Parmağını benim parmağımın üzerinde gezdirdi.

Ona yalan söyleyemezdim. "Evet, mutlu olduk. Ama bunun kalıcı bir mutluluk olduğunu sanmıyorum."

Kapı açıldı ve Bayan VanDoren içeri girerken odayı bir ılık huzmesi doldurdu. "Siz ikiniz! Yemin ederim, birbirinizden uzak duramıyorsunuz!"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacımız vardı anne," diye cevapladı Persephone.

"Peki, tam bir dakikanız var, sonra buraya geri döneceğim. Cannon, senin görevin, bu gürültücü grubu dans etmek istedikleri sürece burada tutmak ve eğlendirmek."

"Evet, hanımefendi." Başımı salladım.

"Persephone, senin görevin benimle eve gelip güzellik uykusu çekmek... ve belki de Anne'e yaptığı o küçük numara için aklındaki düşünceleri söylemek."

"Evet, anne."

"Bir dakika daha. Anladınız mı?" Parmağını bize doğrulttu, ama gülümsüyordu.

"Onu hemen göndereceğim," diye söz verdim.

"Güzel. O takım sana çok yakışmış, Cannon. Daha sık kravat takmalısın." Göz kırptı.

Bu imkansızdı, ama bu kadınlardan biri isterse, yapardım. "Aklımda tutacağım."

Bayan VanDoren bize el salladı ve partisine dönmek için kapıyı kapattı.

Persephone iç geçirdi, sonra masadan indi ve bana döndü. "Tamam, şimdi ben konuşacağım, sen de dinleyeceksin."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Seninle evlenmek istiyorum."

Dudaklarım açıldı, ama konuşmadan parmakları dudaklarımı kapattı. Alışkanlıktan parmaklarının arasından dilimi çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Kahretsin, ona dokunmak, onu öpmek benim için o kadar sıradan hale gelmişti ki, bunu yapmamayı hayal *bile* edemiyordum.

"Hayır. Ben konuşuyorum," diye hatırlattı bana. "Seninle evlenmek istiyorum ve bunu söylemekten, kalbimi ortaya koymaktan korkmuyorum. Beni zayıf bulduğunu biliyorum..."

Gözlerim parladı ve boğazımdan bir hırıltı çıktı.

"Ama değilim. Burada durup sana seni sevdiğimi söyleyecek kadar güçlüyüm, sen..." O başını salladı. "Seninle evlenmek istiyorum, Cannon. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, senin karın olduğumdan beri. Yanında uyumak, seninle sevişmek, Cerberus'la birlikte yürüyüşe çıkmak, maçlarda seni desteklemek, seninle çocuk sahibi olmak istiyorum... Her şeyi. *Seninle* her şeyi istiyorum." Yüzü düştü ve parmakları dudaklarımdan ayrıldı. "Ama sen, bizim için olan her şeyi saymak yerine, birlikte olmamamız için olan tüm nedenleri saymaya devam ediyorsun."

"Persephone," diye yalvardım. Durması için mi? Devam etmesi için mi? Kahretsin, bilmiyordum. Tek emin olduğum şey, onsuz bir hayat düşününce ruhumu bedenimden koparan göğsümdeki acıydı. Ama bencilce kalırsam, ona bu sabahki gibi kaç tane acı dolu an yaşatmış olurdum?

Sırf onu bırakmaya dayanamadığım için, ona daha uygun olan biriyle mutlu olma şansını elinden mi alacaktım?

"İşte böyle, Cannon." Omuzları düzeldi ve çenesi kalktı. "Seni seviyorum. Seninle evlenmek istememin sebebi bu. İster inan ister inanma, seni *seviyorum*. Senin yaptığın fedakarlıkları yapmak zorunda kalmadığım için üzgünüm. Hayatımın seninkinden çok daha kolay olduğu için üzgünüm, ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez, çünkü seni seviyorum. Eğer bu senin için yeterli bir neden değilse..." Kalbimi durduran b i r nefes aldı. "O zaman

belki de haklısın ve evlenmemeliyiz, çünkü seni ne kadar çok seversem, *beni* sevmeyen biriyle evlenemeyeceğime o kadar emin oluyorum."

Cevabımı beklemedi, düşünmem için zaman tanımadı. Sadece arkasını döndü, başı dik bir şekilde odadan çıktı, kapıyı kapattı ve beni karanlıkta yalnız bıraktı.

Ona aşık olmadan önceki halime.

Ona kalbimdeki gerçeği söylemek sorunlarımızı çözmeyecekti. Bu durumu kolaylaştırmayacaktı. Onu bana bağlayan bir ip olacaktı. Sonunda onu yok edecek olan ateşlenmiş bir bombanın fitili.

Telefonum o gün milyonuncu kez titredi ve sonunda cebimden çıkardım. Kişisel basın danışmanımdan bir mesaj gelmişti; en az bir düzine mesaj ekranı aydınlatıyordu. Sonunda onu geri aramak zorunda kalacaktım. Sonunda, Michael'ın beni kızdırmayı başardığı için yarattığım fırtınayla başa çıkmak zorunda kalacaktım. Ben kendimi kaybettiğimde tam da istediğini elde etmişti.

Sonunda, en büyük sorunumun zaman çizelgesine uymayacaktı.

Gerçekten istediğim tek kadından uzaklaşacak kadar güçlü olup olmadığımı anlamak için yirmi dört saatten az zamanım vardı.

Elimi göğsümdeki yanan bölgenin üzerine koydum.

Ona söylediğim şeyin arkasındaydım: aşk fedakarlık demektir. Sevdiğin kişiyi acıdan korumak için kendi bedenini feda etmeye hazır olmak demektir.

Ben de onun için bunu yapıyordum — beni mahvediyor olsa da onu korumak için.

Onu sevdiğim için korumak zorundaydım.

Siktir. Persephone'ye aşkıttım.

Ama kalbim her zamanki gibi hissediyordu, o andan beri her zaman olduğu gibi.

Bu farkındalıkla omurgamdan bir ürperti geçti. O andan beri ona aşkıttım...

Kadın koridora düştü ve ben kollarımı açarak onu yakalarken sopamı ve kaskımı yere düşürdüm.

O minicik bir şeydi, onu dikkatlice ayağa kaldırdığımda gülünç derecede hafifti. Ayakları da aynı derecede minicik, seksi topuklu ayakkabılarla kaplıydı. Onunla uyumluydu.

Açık mavi bir sundress ve göğüslerinin üzerinde mütevazı bir şekilde düğmeli, arkasında küçük bir fiyonk bulunan bir süveter. Kırmızı tabanlar.

Bu kadın sadece paradan değil, aynı zamanda sınıftan da kokuyordu. Parayla satın alınamayacak türden bir sınıftan. Nesiller boyu aynı sınıftan gelen türden bir sınıftan.

"İyi misin, kızım?" Connell birkaç metre öteden sordu.

Kadın, uzun sarı saçlarının şelalesinden kendini kurtardı. Ay ışığı kadar soluk, ipek kadar yumuşak saçları, eldivenim ve formamın arasındaki çıplak deriye değişiyordu ve bir kuleye yaşadığını ima edecek kadar uzundu. Benim tırmanmamın imkânsız olduğu bir kule, çünkü o benim ligimin çok dışındaydı, aynı sporu bile yapmıyorduk.

"Sadece biraz utandım, ama iyiyim." Sesi baldan daha tatlıydı, güneyli aksanıyla melodik bir tınısı vardı, kadife gibi üzerime kaydı ve sikimi canlandırdı. Lanet olsun, bu kadın beni tahrik etmişti ve ben onun yüzünü bile görmemiştim.

Sonra gördüm. Bana bakmak için döndü ve gözleri lanet olası karnıma yumruk attı. Kristal mavisi ve kalın kirpiklerle çevrili gözleri, içindeki duyguları gizlemeye çalışmıyordu. Lanet olsun, bu kadın dört bin dolarlık kolunda kalbini taşıyordu. Masumiyet, utanç, dürüstlük... Herkesin görebileceği, herkesin yararlanabileceği bir şeydi. Onu korumak için açıklanamayan, neredeyse ilkel bir dürtü, bir çığ gibi üzerime çöktü.

O, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. O kadar mükemmeldi ki gerçek olamazdı. Kitap sayfalarının dışında kimse o kadar kusursuz olamazdı... ama o öyleydi. Burnu dik ve kalp şeklindeki yüzüne mükemmel uyuyordu, dolgun, yay şeklindeki dudakları öpülesi bir pembe tonundaydı.

"Beni yakaladığın için çok teşekkür ederim..." diye başladı, ama sonra gözleri şaşkınlık ve tanıma ile büyüdü. Muhtemelen kim olduğumu biliyordu, bu da muhtemelen kucağına atlamaması gereken son adam olduğumu bildiği anlamına geliyordu.

Sonra göz bebekleri hafifçe büyüdü ve dudakları aralandı. Görünüşe göre, gördüğü şeyden de hoşlanmıştı.

Senin için değil. Senin için değil. Senin için değil. Beynim bu düşünceyi vücudumun geri kalanına iletmeye çalıştı, ama göğsümdeki şişkinliği aşamadı, o da kendi sloganını haykırıyordu.

Benim. Benim. Benim.

Kahretsin, kendimi kaybediyordum. Kendi pistimin koridorunda, takım arkadaşlarımın çevresinde, kendi güvenliğini hiçe sayan, patenlerimizden damlayan erimiş buzla kayganlaşan koridorda topuklu ayakkabılarla koşan bir kadın yüzünden deliye dönüyordum. Aklıma gelen ilk kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Bir dahaki sefere topuklu ayakkabılarla koridorda koşma," diye homurdandım, onu korkutmak umuduyla gözlerimi kısarak. Benim gibi büyük kötü kurtlar, onun gibi masum küçük kızları kahvaltı niyetine yerlerdi.

Dikkatli olmazsa, onu bütün gece boyunca yerim.

Takım arkadaşlarım benim terbiyesizliğimden şikayet ettiler. Siktir et onları. Ben bendim ve onun kendi güvenliği için bunu çabuk öğrenmesi gerekiyordu.

"Tanrım, Cannon, 'rica ederim' diyemez misin?" diye azarladı Connell.

Kaçması gerekirken, kadın benim ses tonuma karşı narin kaşlarını kaldırdı ve ne boyumun, ne şöhretim, ne de dövmelerimin onu korkutmadığını açıkça belli etti.

Benden korkmuyordu.

Kalbim durdu ve tekrar atmaya başladığında, atışları bana ait değilmiş gibi geldi. Sanki artık kendime ait değildim.

"Bundan sonra daha dikkatli olacağım," dedi yumuşak bir sesle, gözleri benimkilerden, onu sabit tutan elimle kavradığım dirseğine kaydı. Alyans yoktu.

Kahretsin. Bütün bu zaman boyunca ona dokunuyor muydum? Eldivenime lanet okudum, bir kez olsun çıplak tenimi onun tenine değdirmeyi diledim. Bir kez, o kadar yeterdi.

Bu bir yalandı. Bir şey bana, bu kadını ellerimin altına alırsam, asla tatmin olmayacağımı, ya da onu bırakamayacağımı söylüyordu. O, antik tanrıların yiyeceği ambrosia gibi görünüyordu ve tıpkı ambrosia gibi, benim gibi ölümlü, kusurlu bir adamı mahvetmek için tek bir ısırık yeterli olurdu.

Yavaş çekim gibi hissettim, ama gerçekte, onu bırakacak gücü bulduğumda eldivenim açıldı. Koruma içgüdüğü içimde kıvrılıyor, göğsümdeki ağır, tatlı acıyla birleşerek beni altüst ediyordu.

Onu korumak, lanet ellerimi ondan uzak tutmak anlamına geliyordu ve ben de o anda bunu yapacağıma yemin ettim. Ayrıca, o benim nefret ettiğim her şeydi, değil mi? Açıkça zengin, eğitilmiş ve her zaman kendilerinden daha talihsiz olanlara burun kıvıran üst sınıfın bir üyesiydi.

Doğru. Ondan nefret etmeliydim.

Onun tasarımcı ayakkabılarını, çoğu nişan yüzüğünden daha büyük olan elmas küpelerini ve kendine özgü zarif tavırlarını nefret etmeliydim.

Ondan nefret etmenin tek bir sorunu vardı. Tek bir bakışla ben mahvolmuştum.

O anı hatırlayınca ellerim sıkıştı, onun dirseği gibi masum bir şeyi bırakmak için ne kadar çaba harcadığımı düşündüm. Artık onu tanıyordum, kalbini, ruhunu ve zihnini tanıyordum. Kollarında huzur bulmuştum, vücudunda akıl almaz bir zevk bulmuştum.

Onun öpücüğünün tadını ve saf, yarasız kalbinin derinliğini biliyordum —onu bana aşık olduğuna inandırmış bir kalbin.

Cep telefonum yine bir mesajla çaldı — şüphesiz, benim kötü huyumu ve benim gibi bir adamla evlenerek gösterdiği saflığını anlatan bir başka makale. Onu utandıran bir başka makale.

Bu artık onun dirseği değildi — bu onun geleceğiydi ve bu sefer onu bırakacak kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

Onu seviyordum. Ruhum ona aitti.

Onu korumalıyım... bunun için benden nefret etse bile.

PERSEPHONE

Ebeveynlerimin evindeki eski odamın yarı açık penceresinden yükselen sesler duyuldu, ben de aceleyle kahvemi masaya bıraktım. Owen

—Cannon'un yeğeni— ağlamaya başladığını duyduğumda, kapıyı kapatmaya bile zahmet etmeden dışarı koştum.

Sabahın erken saatlerindeki ışık karanlık sahneyi aydınlatıyordu: Cannon'un babası, bir şekilde benim mülküne girmiş ve ağlayan Owen'ı arkasına saklayan Lillian'a bağıırıyordu.

"Şu işe yaramaz kardeşini hemen buraya getir!" Cannon'un babası, Lillian'a parmağını doğrultarak bağırdı. "Yoksa yemin ederim ki..."

"Affedersiniz," diye sözünü kestim ve onunla Lillian'ın arasına girdim, o kadar yakındım ki, yüzüme dokunmaması için elini itmek zorunda kaldım. "Mülküne nasıl girdiğinizi bilmiyorum, ama şimdi buradan gideceksiniz." Gerald'a hızlıca bir mesaj yazdım, birkaç dakika içinde mülkün arkasına geleceğini biliyordum.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Davetiyem vardı," dedi, aramızda tanıdık bir karton parçası sallayarak. "*Bayan Conroy* göndermiş. Güvenlik hiç düşünmeden içeri aldı. Aptallar."

Kalbim sıkıştı—Bayan Conroy annemin kişisel asistanıydı. Bu adamın kesinlikle aileden biri olmadığını gözden kaçırmış olmalıydı. Gözleri arkamda titreyerek duran, gözleri panik ve korkuyla dolu Lillian'a düştüğünde kanım kaynadı.

"Onu getir," dedi ona. "Hemen."

Ona sert bir bakış attım, sonra Lillian'a döndüm. "Owen'ı içeri götür," dedim, uygun güvenlik önlemlerinin alınmış olduğu ana eve işaret ederek. Resmi yemek odasında servis ettiğimiz brunch'ı yemeye gelen bir avuç Reaper'dan bahsetmiyorum bile. Cannon yoktu, ama bunun sabah koşusunda olduğu için olduğunu varsaydım, ya da *umdum*.

Tereddüt etti, gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Ben iyiyim," diye onu rahatlattım. "Lütfen, Lillian. Owen'a ikinci bir kahvaltı ya da çikolatalı süt getir." Küçük çocuk bunu duyunca bir an ağlamayı kesti ve Lillian başını sallayarak onu kucağına aldı ve ana eve doğru koştu.

Cannon'ın babası onu takip etmek için harekete geçti, ben de yoluna çıktım, ana eve sırtımı dönerek onu etkili bir şekilde durdurdum. Beni tepeden aşağıya bakarak, kolayca gölgede bıraktığı minik bedenimi tahmin etti.

"Senden korkmuyorum," dedim, ancak damarlarımdan adrenalin akıyordu. Tek yapmam gereken, Gerald'ın mesajımı alması veya Lillian'ın evi uyandırması için onu yeterince uzun süre oyalamaktı. Carolina Reapers'ın yarısı dün gece orada uyumuştı. "O daveti nasıl aldığını bilmiyorum, ama açıkça sana gönderilmemişti. Sadece aile üyeleri davet edilmişti."

"Ben o çocuğun ailesiyim." Alaycı bir şekilde güldü. "Kan bağı." Başını salladı. "Bunu itiraf etmekten utanmalıyım. O, var olan en tembel, en kibirli pislik. Akrabalarına bile bakmıyor. Sorunlu. Hep öyleydi. Bu yüzden, ben haklarımı kaybettiğimde zavallı kız kardeşi hiç evlat edinilmedi. Onun ve benim hayatımdaki tüm kötü şeyler onun yüzünden. Çünkü aptal annesi onu şımarttı. Onu bir erkek yapmaya çalıştım, ama hiç dinlemedi. Peki ya o öfkesi?" Gözleri vücudumun her yerini taradı ve aniden ikinci bir düş almak istedim. "O güzel küçük sundress'in altında morluklar saklıyorsun, değil mi?"

Öfke, filtrelenmemiş ve seyreltilmemiş bir şekilde kanımda, *ruhumda* dolaştı.

"Çeneni kapa, cahil herif," diye bağırdım. "Cannon, senin olabileceğin adamın yüzü katı

senin asla olamayacağın kadar erkek ve bunun için Tanrı'ya şükret. O her yönden senin tam tersin. Sen sönükken o parlak." Ona doğru bir adım attım, öfkem dalgalar halinde yayılıyordu. Adam bir adım *geri çekildi*. "Sen soğukken o şefkatli." Bir adım daha, bir adım daha geri çekilme. "Senin farkında olmadığın konularda o çok anlayışlı." Durdum, ona dik dik baktım, yumruklarım titriyordu. "Senin layık olmadığın konularda o layık."

Çenesini sıktı, yüzü on ton kırmızıya döndü.

"Sen bir hiçsin. O ise *her şey*. Ve yemin ederim ki, eğer benim mülkümden defolup gitmezsen, tüm gücümü ve bağlantılarımı kullanarak, zavallı hayatının geri kalanında bir gün bile rahat yaşayamayacağından emin olacağım." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sözlerim biraz nefes nefese çıktı, ama gözlerimden tek bir damla bile yaş akmadı. Yerimde durdum, sırtımı dik tuttum.

Gözleri yukarıya, arkama doğru kaydı, ama bana zarar vermek için bir tuzak olmasın diye arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Sana bu hesaplaşma günü geleceğini söylemiştim!" diye bağırdı, hala başımın üstüne bakarak. "Ailene sırtını döndüğün için başına gelen budur." Beni işaret etti. "Kalpsiz, üst sınıf bir sürtükle mi evlendin? En azından senin bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm." Beni geçmek için yanıma geldi ve sonunda dönüp Cannon'ın orada durduğunu gördüm, yumrukları sıkılmıştı, ama gözleri? Gözleri bana bakıyordu... şok, hayranlık, inanamama ve acı, karanlık derinliklerinde çalkalanıyordu.

Cannon'ın biyolojik babasına dönerek, onu korumak için çılgılık atan ruhumun saf iradesiyle, içgüdüsel olarak harekete geçtim.

"Onunla konuşma," dedim, onunla Cannon'ın arasına girerek. Adam bana uzandı ve ben başımı eğdim. "Bana elini sürmeye cesaret edemezsin. Devam et," dedim, tüm vücudum adrenalinle titriyordu. "Ne olacağını *gör*."

O durakladı. Gözümün ucuyla, bir ya da iki değil, *dört* Reaper olay yerine doğru koşarken gördüm.

"Axel," dedim, devasa adama bakmadan onun önce benim yanıma geldiğini anladım. "Lukas'la birlikte bu adamı mülkünden uzaklaştırır mısınız lütfen?"

"Memnuniyetle," dedi Axel ve Lukas başını salladı, sonra Cannon'un babasının etrafını sardılar.

"Sakın bana dokunma!" diye bağırdı, ama ben ona gözlerimi diktim. "Direniş gösterirsen polisi ararım."

Mücadeleyi bıraktı ve Axel ile Lukas onu mülkün ön tarafına doğru sürüklediler. Oradan Gerald ve iki güvenlik görevlisinin bize doğru koştuğunu görebiliyordum.

Logan ve Connell Cannon'un yanına geçtiler, ama Axel ve Lukas'ın babasını ekibimize teslim etmelerini izleyene kadar Cannon'a gerçekten bakamadım.

Donmuş gibiydi; yumruklarındaki titreme ve sıkılmış çenesindeki seğirme dışında hiç kıpırdamamıştı. İçimden bir iç çekerek, Logan ve Connell'e minnettar bir bakış attım. Onlar, Cannon'un damarlarında dolaşan şiddetten kendini alıkoyamadığı takdirde ona yardım etmek için orada oldukları belliydi. İkisine de başımı salladım ve onlar da bu sessiz ricayı anladılar, dönüp Axel ve Lukas'ın yanına, eve daha yakın bir yere gittiler.

Aramızdaki mesafeyi, vahşi bir orman kedisine yaklaşır gibi yavaşça kapattım. Dokunacak kadar yakındım, ama dokunmadım... dokunamadım. "Cannon," dedim

diye iç geçirdim. İnanılmaz bir itidal göstermiş, babasının peşinden gitmekten kendini alıkoymuştu... özellikle de küfürlü sözler yağdırdıktan sonra.

Bekledim - ona uzanmadım, onu itmedim - sadece sessizce bekledim, o kendini toplarken. Nefesi düzelirken. Saniyeler geçtikçe göğsünün inip kalkması yavaşladı. Benim kalbim henüz sakinleşmemişti ve ellerimin titremesini durdurmak için ellerimi ovuşturdum.

Cannon o anda harekete geçti, kendini tutan bir tür zincirden kurtuldu. Nazikçe ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde tuttu, başparmaklarıyla çizgileri izledi, titremem geçene kadar ellerimi ovuşturdu. Aramızda, o masum dokunuşlar arasında sıcak ve elektriksel bir şey atıyordu ve ben ona baktım, gözlerim yalvarırcasına. Söylemem gereken, söylemek istediğim o kadar çok *söz* vardı ki, ama duygularım boğazımı tıkadı, nefes almakta zorlanıyordum.

Bir adım geri çekildi ve ellerimi yanlarıma düşürdü. Ve o geri adım, aramızda bir okyanus gibi hissettirdi, geçmem gereken çılgın bir deniz gibi, ama bunu yapacak gücüm yoktu.

"Düğünü iptal etmedin," dedi, sanki orkestra her an *"Here Comes the Bride"*ı çalmaya başlayacakmış gibi etrafa bakındı.

"Sen de iptal etmedin," diye cevap verdim, sesim titriyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve onun içindeki yoğun duygular ruhumun derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi. Onun içinde daha önce hiç görmediğim ve çözemediğim bir şey. Duvar yıkılmıştı, ona baktım ve anlayış diledim. Çok uzun zaman önce sahip olduğumuz ortak noktayı.

"Cannon," Anne'in sesi yumuşaktı, özür diler gibiydi, ikimiz de onun yaklaşan sesine dönüp baktık. "Lillian seni arıyor. Çok üzgün."

Cannon bana döndü, yüzünde şiddetli bir mücadele vardı. "Git," dedim, evi işaret ederek. "Sana ihtiyacı var."

Ona ihtiyacım olmadığı için değil, ama onu kız kardeşinden asla uzak tutamazdım. Özellikle de az önce olanlardan sonra, şu anda neler yaşadığını ancak Tanrı bilebilirdi.

O da başını salladı ve eve doğru koşarak gitti, beni kız kardeşimle yalnız bıraktı.

Ona sırtımı döndüm, odama dönmeye hazırlandım ve önümüzdeki birkaç saat boyunca sadece nefes almaya odaklanmaya karar verdim.

"Sephie," dedi, beni durdurarak. "Bekle."

Durup ona döndüm. "Ne var, Anne?" Diye iç geçirdim. "Elbisemi giymeden önce birkaç laf daha mı etmek istiyorsun?"

Bana doğru sendeledi, lacivert topuklu ayakkabıları yemyeşil çimlere saplandı. "Hayır," dedi, alt dudağını ısırarak. "Özür dilemek istedim. Kadeh kaldırma, elbise provası... aslında her şey için. Özür dilerim. İlk başta, Vegas'ta evlendiğini duyduğumda mutlu oldum, bu senin de benim gibi bir insan olduğunu gösteriyordu. Ama sonra herkesin bu kadar heyecanlanıp, coşup, senin için bu büyük düğünü düzenlemesiyle kışkırdım. Kimse benim ve evliliklerim için bu kadar telaşlanmamıştı."

O kelimenin çoğul kullanılmasına kaşlarımı kaldırdım, işte bu yüzden kimse heyecanlanmamıştı.

"Biliyorum," diye devam etti. "Hiçbiri ciddi değildi. Hayatımdaki her şey gibi hepsi bir hevesle oldu. Seninle onun arasındaki ilişkinin de aynı olduğunu sanmıştım. Fark etmemiştim..." Diye iç geçirdi. "O adamı ne kadar çok sevdiğini fark etmemiştim."

Yutkundum ve inkar edemeyeceğim gerçeği kabul ederek başımı salladım. "O, tanıdığım en iyi insan," dedim.

"Ve o senin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyor." Gülümsedi. "Zaten olduğundan daha iyi olabileceğin bir şey yok ama."

Gözlerimi devirdim.

"Cidden ama Sephie," diye devam etti. "O ortaya çıktığından beri sende hiç görmediğim bir ateş var. Sana yaklaşıyor."

"Teşekkür ederim."

"Ve," diye devam etti, gözleri yaşlarla dolarken zorlukla yutkundu. "Test yaptırmadığım için hala benden nefret ettiğini biliyorum..."

"Senden nefret etmiyorum," diye sözünü kestim. Çok mu hayal kırıklığına uğradım? Ona yardım etmeye çalışıp elimi tokatlanmaktan yoruldum mu? Elbette, ama asla nefret etmedim.

"Sorun değil. Ben... güvendiğim insanlara gerçeği söylemeye çalışıyorum." Karanlık bir kahkaha attı. "Tek sorun, artık pek çok insana güvenmemem." Gözlerinde uzak bir şey belirdi ve ben elini tuttum. Elimi tutmama izin verdi ve boş eliyle gözyaşlarını sildi. "Doktora gittim," dedi. "Ama... şey, başka bir şey için gitmişim. Ve bana, gece hayatımdaki bazı aktivitelerimin ve bunlara bağımlılığımın beni annem için uygun bir eş yapmadığını söyledi. Sadece bu da değil, bu şekilde devam edersem bir yıl içinde öleceğimi söyledi. Karaciğer değerlerimle ilgili bir şey..."

"Anne," diye haykırdım ve ona sarıldım. "Sana yardım edeceğiz.
Bana gelebilirdin. Neden gelmedin...

"Çünkü beni bu halde görmeni istemedim," dedi ve beni daha sıkı sarıldı. "Ben berbat durumdayım," itiraf etti. "Senin tahmin edebileceğinden çok daha kötü."

"Sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardım, kucaklaşmamızı bırakıp gözlerine baktım. "Kendimden nefret ediyorum çünkü ya uygun bir donör olsaydım? Ya onu kurtarabilecek kişi olabilirdim, ama kendime yaptıklarım yüzünden bunu yapamadım."

"Böyle düşünmemelisin," dedim, sesim yatıştırıcıydı. "O şimdi ihtiyacı olanı alıyor. O yüzden, sana odaklanmalıyız." Kaşlarımı kaldırdım, çaresiz, sessiz bir soru.

O da başını salladı. "Hazırım. Yardım almaya. Eğer sen de istersen."

"Her zaman," dedim, onu kaydettirebileceğim en iyi rehabilitasyon ve terapi kliniklerini düşünmeye başlamıştım bile. Ve bencilce, bu on yıllık çılgınlığın nedenini *bana* anlatmasını umuyordum.

Anne kollarını açtı. "Kız kardeşler?"

Onu kucakladım. "Kız kardeşler."

Derin bir nefes aldı ve gözlerinin altını sildi. "Güzel, artık *bu* iş halloldu," dedi. "Tek yapmam gereken babamın gözüne girmek. Sanırım düğününde içki içmemek ilk adım olacak."

"Bana iyi bir adım gibi geldi."

"Hazır mısın?" diye sordu. "Bugün için?"

Yavaşça nefes alıp kalbimi kontrol ettim. Cannon'un beni terk edip boş bir mihraba doğru yürümeye karar verip vermeyeceğini bilmemekten nefret ediyordum, ama ruhumun derinliklerinde bu adamı sevdiğimi *biliyordum* — iyi günde, kötü günde. Ve bir şeyi bu kadar derinden sevdiğinizde, onun için oradasınız. Her gün. O sizin için orada olacak mı bilmeseniz bile.

Bu yüzden, ben orada olurdum.

Ve onu sevmeye devam edecektim, bana durmamı söyleyene kadar ona sevgiye layık olduğunu göstermeye devam edecektim. Bana karşılık vermediğini söyleyene kadar.

Ama söylemedi.

Yaşadığımız tüm dramlara rağmen, beni sevmediğini *bir kez* bile söylememişti.

Ve şimdilik, ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Hazırım," dedim ve beni bekleyen gelinliğimin olduğu eve doğru döndüm.

CANNON

VanDoren kadınlarının aslında gizli ajanlar olduğuna emindim. Ön bahçede olanlardan sonra Persephone'yi görmek için yedi kez denediğimde her seferinde beni durdurmalarının tek mantıklı açıklaması buydu. Tabii bu yerin ön bahçesi *varsa*.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Logan, üst kattaki koridorda duvara yapıştığımız sırada.

"Eğer istemeseydim, seni buraya gelip Mission Impossible oynamaya davet eder miydin?" diye sordum.

Başını eğdi. "Tamam, bu mantıklı. Ama onu görene kadar kırk beş dakika bekleyemeyeceğini gerçekten düşünmüyor musun?"

En iyi arkadaşşıma gözlerimi kısarak baktım. "Tüm arkadaşlarımız ve ailemizin önünde, mihrapta dururken samimi bir konuşma yapmanın iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunu düşündü ve başını salladı. "Yine, mantıklı."

"Lütfen şu lanet kapıyı açar mısın da karımla konuşabileyim?" "Hemen." Dik durdu, smokininin kravatını düzeltti ve kapıyı çaldı.

Kapı açılmadan önce hafif bir hışırtı sesi duyuldu.

"Oh! Logan! Nasıl yardımcı olabilirim?" Bayan VanDoren sordu.

Logan pişmanlık dolu bir gülümsemeyle çekiciliğini devreye soktu. "Bu dakikaların kutsal olduğunu biliyorum, ama Cannon beni yukarı gönderdi. Görünüşe göre sunaktaki çiçeklerle ilgili bir sorun var..."

"Şakayıklar mı?" diye haykırdı.

Nefesimi tuttum ve kapının aralığından beni saklanmaya çalışırken görmemesi için dua ettim.

"Evet, şakayıklar," diye devam etti Logan. "Görünüşe göre, sizin 'posies' dediğinizi sandı?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Anne, her şey yolunda mı?" Persephone'nin sorduğunu duydum ve kalbim hızla çarptı.

"Sorun yok, canım. Hiçbir şey için endişelenme."

"Tamam, çiçekçi Cannon'un yanıldığını, bunların buket olması gerektiğini söyledi ve hala aşağıda tartışıyorlar..."

"Kesinlikle şakayık olması gerekiyor. Bugün yanlış giden onca aptalca şeyin arasında. Tatlım, hemen döneceğim. Sen burada bekle, birkaç dakika içinde elbiseni giydireceğiz, tamam mı?"

"Sorun değil." Onun sesi, bütün gün boyunca duymak istediğim tek şeydi.

Logan geri çekildi ve kolunu Bayan VanDoren'a uzattı, benim saklandığım yerin tersi yönde duruyordu. Bayan VanDoren kolunu tuttu ve koridora doğru yürüdü. Köşeyi döndükleri anda, kapıyı açtım ve içeri girdim.

Persephone'nin çocukluk odası pembeydi... ve sadece biraz pembe değil. Gerçekten çok pembeydi. Ve fırfırlıydı. Banyo kapısı açıktı ve ben oraya doğru ilerlerken, Andromeda kapının önüne çıktı.

"Hayatta olmaz! Düğünden önce onu göremezsin! Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Ne? O kim?" diye sordu Persephone.

"Bütün gün karımla konuşmaya çalıştım, bunu sen de biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onun cep telefonunu çaldın, merdivenlerin altına bir gardiyan, penceresinin hemen dışındaki ağacın yanına başka bir gardiyan yerleştirdin, ona gönderdiğim çiçekleri reddettin..."

Persephone yüzünü buruşturdu. "Çiçekleri ona verdik... sadece kartı biz aldık." aldık."

"Benim *tek* umursadığım karttı!"

"Şey, kesinlikle daha romantik notlar okurdum. *Beni ara da konuşalım*, kesinlikle hayatımın en iyi on anı arasında yer almadı, onun hayatında da öyle, eklemeliyim." Bana başını eğdi.

"Ne yaptın? Andromeda, h e m e n yolumdan çekil!" Persephone talepte bulundu. Sahte baldızıma kaşlarımı kaldırdım.

O homurdandı ama Persephone'nin kapıdan geçebilmesi için kenara çekildi.

Saçları ve makyajı çoktan yapılmıştı, ilk olarak özenle yapılmış bir topuz, her bir toka

ikincisi ise Persephone'nin tercih ettiği minimalist tarzın daha resmi bir versiyonuydu. Çok güzel görünüyordu.

Beyaz ipek bornozun kenarlarını kendine daha sıkı sararak bana hayretle baktı, bakışları smokinimin detaylarını taradıktan sonra tekrar yüzüme döndü. "Cannon."

"Konuşmamız gerek."

Gözlerindeki ışık biraz söndü, ama başını salladı. "Anne, dışarı çık ve Cannon'un gittiğini görene kadar geri dönmeye cüret etme."

"Ciddi misin? Düşün gününde gelini görmek kötü şans getirir, biliyorsun! Geleneklere uymayabilirim, ama bunu ihlal etmemeye özen gösteririm." Lavanta rengi nedime elbisesinin altında ayağını yere vurdu; Lillian'ın Owen'ı giydirirken giydiği elbisenin aynısıydı.

"Ve bunun sana neye mal olduğunu gör," dedi Persephone gülümseyerek. "Şimdi bana bir iyilik yap ve anneme göz kulak ol. Şaka yapmıyorum. Biraz zamana ihtiyacımız var."

Anne gözlerini devirdi ama kapıdan çıkarken geleneklerle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Kapı kapandıktan sonra Persephone ve ben en az bir dakika birbirimize bakakaldık.

"Bütün gün seninle yalnız kalmaya çalıştım." Kravatımla oynamamak için ensemi ovuşturdum. En azından o hanım evladı papyonlardan biri değildi. "Lillian'a bakmanın seninle konuşmak için tek fırsatımı kaybetmek anlamına geldiğini bilseydim, seninle dışarıda kalırdım." Kız kardeşimi sakinleştirip babamın mülkten uzaklaştırıldığını ona garanti ettikten sonra, o çoktan gitmişti.

"Onun yanında olman gerekiyordu. Bunu anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle ve pembe minderli pencere kenarındaki koltuğa oturmak için birkaç adım attı. "Seninle gerçekten gurur duydum."

Şaşırdım. "Ne dedin?"

"Seninle gurur duydum," diye ısrar etti, minderinin kenarını o kadar sıkı tuttu ki parmak eklemleri beyazladı. "Orada sessizce durup babana öfkeni göstermeden durmanın sana ne kadar zor geldiğini tahmin edemiyorum. Neredeyse titriyordun."

"Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi." Gelmeye cesaret ettiği, Lillian'ı korkuttuğu ve Persephone'ye sesini yükselttiği için onu paramparça etmek istemiştim. Ama bir santim bile kıpırdasam ya da ağzımı açsam, Persephone'nin babasına beni azarlamak için bir neden daha vermiş olacağımı biliyordum.

"Kahretsin, bu an öncesinde hayatımın en zor anıydı muhtemelen."

Omuzları yenilgiyle çöktü ve bakışları benimkinden kaçtı.

"Hayır. Persephone, hayır." Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Tanrım, her şeyi mahvediyorum, değil mi? Bunu bile doğru düzgün yapamıyorum."

"Neyi?" Yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktı. Bir daha asla, diye kendime söz verdim. Bir daha asla yüzünü solgunlaştıran bu endişeli ifadeyi takınmayacaktı.

"Sana aşık olduğumu söylemek."

Gözleri parladı ve dudakları aralandı. Kahretsin. O suskun kalmıştı ve ben burada riskli bir durumda kalmıştım.

"Bugün kendini benim önüme koydun. Kelimenin tam anlamıyla babamla benim aramda durdun." O an neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olmuştu.

Yüzündeki ifade şoktan şaşkınlığa dönüştü. "Bir dakika, ne?" "Bugün babam buradayken, sen aramıza girdin..."

"Hatırlıyorum. Oradaydım. Ama bunun benimle aşk yaşamana ne ilgisi var?" Başını salladı.

"Anlamıyorsun." Ellerimi onun ellerinin iki yanına koydum. "Hayatım boyunca, kimse aramıza girmedi. Babam bana saldırmaya başladığında annem zaten çok kanlıydı ve Lillian her zaman daha küçüktü, bu yüzden genellikle araya giren bendim. Kimse benim için kendini ateş hattına koymadı. Ve seni omzuma atıp eve, ondan uzaklara taşımak istediğim kadar..." Gözlerimi sıktım. "O anda sana hayran kaldım."

Gözlerimi açtığımda, ağzı açık bir şekilde bana inanamayan bir şekilde baktığını gördüm. "Cannon Price, bana düğün günümüzde bana aşık olduğunu mu söylüyorsun

düğün günümüzde bana aşık olduğunu mu söylüyorsun?" Sesi ilerledikçe neredeyse korkutucu bir seviyeye yükseldi.

Başımı yana eğdim. "Hayır, ama o olaydan sonra seni görmemiştim, bu yüzden sana söylemem gerekiyordu."

"Beni sevdiğini mi söyleyecektin? Yoksa bana hayran olduğunu mu?"

"Evet." Kahretsin, bu kafamda planladığım dört milyon senaryodan hiçbirine uymuyordu. "Bu pek iyi gitmiyor, değil mi?"

"Eh, pek iyi gitmiyor." Şimdi iki kaşı da gökyüzüne kadar yükselmişti. "Beni o kadar kafamı karıştırdın ki, ne yapacağımı bilemiyorum."

"Benim dünyama hoş geldin," mırıldandım.

Gözleri kısıldı, sonra ifadesi değişti, biraz buruştu ve kalbimi de beraberinde götürdü. "Cannon, bu düğünü iptal edip etmediğini bana söylemelisin çünkü içim içimi yiyor. Senin kafanda neler döndüğünü bilmediğim için her geçen saat ruhum biraz daha kuruyor. O yüzden hemen söyle bana, bugün evleniyor muyuz?"

"Bu sana bağlı."

Bana attığı bakışa bakılırsa, ona Neil Armstrong'un dışarıda olduğunu ve onu mihraba götürmeye hazır olduğunu söylemiş olsam da olurdu.

"Tamam." Tüm cesaretimi topladım. "Belki de her şeyi açıkça söylersem işler daha iyi gider. Çünkü her şeyi mahvediyorum. O yüzden bir anlaşma yapalım."

"Anlaşma mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Konuşacağım ve sonra gideceğim. Sen de ben gidene kadar hiçbir şey söylemeyeceksin." Küçük planımdan oldukça memnun olarak başımı salladım.

"Yani cevap veremeyeceğim mi?"

"Tabii ki cevap vereceksin," diye onu temin ettim. "Ama bu, eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğu türden bir şey. Beni kesersen, bunu asla söyleyemeyeceğimden ve bu 'yapacak mıyız, yapmayacak mıyız' meselesinde zamanımızın dolmak üzere olduğundan endişeleniyorum."

"Tamam." Dik oturdu ve bacaklarını çaprazlayarak ellerini kucağında birleştirdi. Hareketle ipek elbise açıldı ve pürüzsüz, kremsi bir uyluk ortaya çıktı, bu da ona son sevişmemizin üzerinden *günler* geçtiğini hatırlattı.

Bu iş iyi gitmezse, sonsuza kadar sürecekti.

"Tamam. Sen konuş. Ben dinleyeceğim ve sen gidene kadar tek kelime bile etmeyeceğim, annemin hayatı üzerine yemin ederim." Yutkundü, gözleri korkuyla doluydu, ama yine de başını salladı. *Benim cesur kızım.*

Derin bir nefes aldım, elimden geldiğince sinirlerimi yatıştırdım, sonra kravatımı çözdüm.

Düğümü çözüp gömleğimin üst düğmelerini açarken gözleri fal taşı gibi açıldı, ama sözünü tuttu ve konuşmadı. Gömleğin kenarlarını kapalı tutmaya özen gösterdim, ama her şey başarısız olursa, görsel bir yardımım vardı.

"Seni seviyorum, Persephone," diye başladım.

Gözleri benimkileri ararken dudaklarını sıkıca kapattı.

"Asla senin hak ettiğin adam olamayacağım. Ben, pazar sabahları country kulübünde sessizce oturup mimosa içen,

401K'ları hakkında gevezelik eden tüm pislikleri dinleyen adam değilim. Bir şey canını sıktığında içini döken bir adam değilim. Babanın ya da arkadaşlarının istediği türden bir adam değilim ve eminim ki PTA toplantılarına asla kabul edilmeyeceğim. Asla papyon takan ya da yeşil yelek giyen bir adam olmayacağım. Ve dürüst olmak gerekirse, sen aşık olduğun adam bu tür bir adam değildi."

Nefesini içine çekti ama sessiz kaldı.

"Beni sevdiğini söylüyorsan ve gerçekten seviyorsan, o zaman benim kim olduğumu kabul etmelisin, senin düşündüğün kişi değil. Her zaman öfkemi kontrol etmekte zorlanacağım. Muhtemelen, yaptığım aptalca bir şey yüzünden en az ayda bir kez adın tüm magazin dergilerinde yer alacak ya da her zamanki gibi uydurma haberler yapacaklar. Michael'ı dövmeyeceğime söz veremem... Senin hakkında benim önümde kötü konuşmaya cesaret eden herkesi dövmeyeceğime söz veremem."

Kaşları çatıldı.

"Hislerimi anlatacak kelimeleri bulamadığımda, onları okurum. İletişim kurmaya çalışmayacağım demiyorum, ama benim şiir ve kalplerle ilgilenen bir adam olmadığını kabul etmen gerektiğini söylüyorum. Çok fazla seyahat ediyorum. Çok fazla küfür ediyorum. Senin yaşamını istemediğim şeylerden dolayı vücudum yara izleriyle kaplı ve bu izlerin çoğu fiziksel değil. Geleneklere pek önem vermem, bir şeyi yapmak için daha yeni, daha iyi bir yol bulmayı tercih ederim. İşim istikrarlı değil, şartlar uygun olduğunda herhangi bir takıma transfer edilebilirim. Jöle'den gerçekten nefret ederim, içine meyve koyulduğunda ise daha da kötü oluyor."

Gülümsedi.

"Persephone, seni seviyorum. Sana aşığım ve iki yıl önce o koridorda bana küstahça davranmaya cesaret ettiğin andan beri sana aşığım. Seni kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar bu duyguyu fark etmemiştim. Ve eğer gerçekten istediğin buysa, kurallarımızı değiştiriyorum. Dördüncü kural yok artık, çünkü ben seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Beşinci kural da yok, çünkü hayatımızın geri kalanında seninle sevişmeyi planlıyorum. Yedinci kuralı garanti edemem, çünkü oynadığım maçların en az yüzde sekseni buz üzerinde kavga etmemle geçiyor."

Dizlerimin üzerinde öne doğru kayarken gömleğim açıldı.

Gözleri parladı ve dudakları titredi, beyaz, pürüzsüz kumaşa uzandı ve yeni dövmemi görebilecek kadar açtı, dövmem hala şişmiş ve bazı yerlerinde hafif kabuklanmıştı.

Göğsümdeki siyah denizde, bir zamanlar boş olan kalbin üzerine, nar taneleriyle dolu bir arka plan üzerinde, kırmızı renkle onun adı yazılmıştı.

kalbi ağzına kadar dolduruyordu.

"Golf oynamak yerine bunu yaptırdım," itiraf ettim. "Baban bize evli olmadığımızı söylemiş olsa da ve senin iyiliğin için ayrılmam gerektiğini bilsem de..."

Gözleri panik içinde benimkilere kaydı.

"*Senin* bana ait olduğumu fark ettim ve bugün benimle evlenmemeye karar versen bile bu gerçek değişmeyecek. Sen her zaman bana ait olacaksın." Kaşlarımı çattım. "Ve sanırım bu da listeye eklenecek bir başka dezavantaj... Asla isteyerek golf oynamayacağım. Asla. Bu çok berbat bir şey."

Nefes aldı, dudakları aralandı ve ben parmaklarımla nazikçe çenesini kaldırdım.

"Söz vermiştin," diye hatırlattım ona.

Gözleri yaşlarla dolarken yutkundü.

"Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum, ama sana son bir şans veriyorum çünkü en büyük korkum, senin en büyük pişmanlığın olmak." Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum, ama ayağa kalktım. "Beni olduğum gibi kabul edersen, dışarıda görüşürüz, ama edemezsen, benim sana verebileceğimden fazlasını istiyorsan, anlarım. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Ayaklarına kapanıp benim için standartlarını düşürmesi için yalvaracağımdan korktuğum için odadan hızla çıktım.

"Bitirdiniz mi?" Andromeda koridorda duvara yaslanarak sordu.

"Sanırım bu tamamen ona bağlı," diye cevapladım ve onu şaşkın bir halde bırakarak odadan çıktım.

Otuz beş dakika sonra, Logan yanımda ve birkaç Reaper onu desteklerken, ben de sunakta duruyordum.

Ekim rüzgarı hafif esiyordu, Bayan VanDoren'ın *samimi bir olay* olarak nitelendirdiği iki yüz konuğa karşı durduğumuz devasa çardakta çiçekleri hışırdatıyordu.

Eğer bu samimi bir toplantıysa, onun dostça olarak nitelendirdiği şeyi görmek istemezdim.

"Rahatlamalısın," diye mırıldandı Logan bana doğru. "Ve lanet olsun, dizlerini kilitleme. Düşersen seni tutamayacak kadar ağırsın ve Axel üç kişi uzakta."

Cevabımı homurdandım ve çok uzun, çok boş koridora bakarken kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Sol elim boş hissediyordu ve Persephone'nin onu öyle bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Düşüncelerim hızla akıyordu. Sözlerim onu ikna etmeye yeterli miydi? Yoksa sadece benim onun istediği erkek olmadığımı anlamasına mı yetti? Artık ona kalbimi vermişim, şimdi o da onu kıracak mıydı? Adil olmak gerekirse, annesinin iyi olacağını anladığımızdan beri kadını diken üstünde bırakmışım, bu yüzden onun kararını verirken yarım saatten fazla terlemem kolay kurtulmak sayılırdı.

Solumdaki yaylı dörtlüsü başka bir şarkıya geçti.

"Başlıyoruz." Logan dirseğiyle bana hafifçe dürttü.

Lillian, elinde bir buketle koridordan yürürken çenem kilitlendi. Bu iyiye işaretti, değil mi? Sonra Andromeda geldi. İkisi de karşımda durduğunda, Sterling ortaya çıktı. Tanrıya şükür, rahat bir takım elbise giymemişti. Yavaş yürüyordu, ama yine de Owen ve Cerberus'u taşıyan arabayı koridorda sürüklerken bir şekilde havalı bir tavır sergiliyordu.

Tamam, ben duygusal bir tip değildim, ama bu çok tatlıydı.

Lillian Owen'ı kucağına aldı, Sterling de Cerberus'u kucağına aldı ve arabayı kenara çekti. Arabayı bir çeşit yayıcıya bağlamış olmalıydı, çünkü arkasında çiçek yaprakları bırakıyordu.

Müzik tekrar değişti ve herkes ayağa kalktı.

Kalbim hızla atıyordu. Logan'ın söylediklerini hatırladım ve dizlerimi hafifçe büküdüm.

Lütfen Tanrım. Lütfen. Onun yatak odasında söylediğim her şeyi geri alıyorum. Neye ihtiyacı varsa olacağım. Lanet yeleği giyip pisliklerle arkadaş olacağım. Lütfen onun beni sevmesine izin ver.

Babasının yanında koridorun sonunda belirdi.

Nefesim kesildi, o kadar parlaktı ki. Gelmişti. Benimle evlenecekti. O yaklaşırken duygular boğazımı tıkadı ve gözlerimi yaşarttı. Uzun, beyaz gelinliği her adımında vücudunun her kıvrımına yapışıyor ve gün batımının son ışıklarında parılıyordu. Duvağı arkasında sürükleniyordu ama güzel yüzünü örtmüyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bedenimin her zerresini sevinç kapladı.

Onun gülümsemesine karşılık benim de gülümsedim ve öne çıkarak elini tuttum. Babası kızının yanağına bir öpücük kondurdu, sonra elini benim elime verdi ve öne eğildi.

"Çalışma odamda, ikinizin imzalaması için yeni, doğru ve yasal bir lisans bekliyor."

Kaşları havaya kalktı. "Bunun olmasını istemeyen biri için, bu senin için zor bir adımdı."

O alaycı bir şekilde güldü. "Kızımın kalbinin kararını kabul edecek kadar erkek olduğumu biliyorum. Ona iyi davran."

"Olur," diye yemin ettim.

O uzaklaşırken, ben Persephone'ye bakmaya devam ettim ve papaz töreni başlattı. Birbirimizden gözlerimizi ayırmadık, o anlarda birbirimizin her ayrıntısını içimize sindirmekle yetindik. Tanrım, o çok güzel, akıllı, cömert ve sadıktı, ve o kadar benimdi ki, Princess Bride filmindeki gibi papazdan sadece "*koca ve karı*" kısmına geçmesini istemek istedim.

Elimde bir yüzük buldum ve onun da aynı yüzüğü taktığını gördüm, ve işlerin yolunda gittiği için neredeyse yumruğumu havaya kaldırdım.

"Oh, kendi yeminlerimizi edeceğiz. Cannon geleneklere pek önem vermez," dedi Persephone, bana göz kırparak.

Ne yapıyoruz? Hayatımın aşkına tamamen şok olmuş bir şekilde baktım.

O gülümseme cesaretini gösterdi ama önce o başladı.

"Ben, Persephone Julia VanDoren, hayatımın geri kalanında seni, Cannon Price'ı seveceğime yemin ederim. Her fırtınada senin sığınağın olacağım, yağmur yağmadığını yemin etsen bile. Sana fıstık ezme kurabiye pişireceğim ve her gece Cerberus'u seninle birlikte gezdireceğim, ama sabahları erken kalkmak sana kalmış."

Kalabalıkta bir kahkaha yükseldi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Kural dört ve beşin geçerli olmadığını bilerek, kural bir, üç, altı ve sekize uyacağıma söz veriyorum ve kural iki konusunda biraz esnek davranabileceğinizi umuyorum."

Kıkırdadım. Onun parasına asla dokunmayacaktım. Asla.

"En büyük hayranın olacağıma, dolabının üçte ikisini tüketeceğime, sana asla jöle yedirmeyeceğime ve seni her zaman en son dergi makalelerinden haberdar edeceğime söz veriyorum." Gözleri şeytani bir parıltı aldı ve o anda onu neredeyse öpecektim. "Seni hayatımın geri kalanında seveceğim Cannon, olduğun gibi, çünkü benim için zaten mükemmelsin." Yüzüğü parmağıma taktı ve ruhum yerine oturdu.

"Sıra sende," diye hatırlattı papaz, ben orada Persephone'ye bakarken.

Kahretsin. Doğru. Tamam.

Başparmağımla işaret parmağım arasında onun alyansını tuttum ve parmağının ucuna yerleştirdim.

"Ben, Sheldon Cannon Price..."

Sterling "Ne?" diye mırıldandığında, iğne düşse duyulurdu.

"...Persephone Julia VanDoren'ı hayatımın geri kalanında ve sonsuza dek her saniye seveceğime yemin ederim. Nazik tavırlarım olmasa da sana karşı her zaman nazik olacağıma söz veriyorum. Çok seyahat ettiğimde, seni kalbimde taşıyacağım. Kelimeleri bulamadığımda, sana okuyacağım. Yolumu kaybettiğimde, senin ışığının tek ihtiyacım olduğunu bilerek seni takip edeceğim."

Yüzünden tek bir gözyaşı süzüldü, ama gülümsemesi her zamankinden daha parlaktı. "Yemin ederim, hayatına her şekilde renk katacağım ve her zaman senin arkanda olacağım. Küçük kıyafetlerin için daha büyük bir dolap yaptıracağım ve istediğin zaman, istediğin şeyi en yüksek raflardan alacağım. Düştüğünde seni her zaman yakalayacağım ve senin sevginin ne kadar değerli bir hediye olduğunu asla unutmayacağım. Seni koruyacağım, değer vereceğim, seveceğim ve hayatımızın geri kalanında her an sana tapacağım."

Yüzüğü parmağına taktım ve dinleyicilerimizden birkaç kişinin hıçkırık sesleri geldi.

"Güney Carolina eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Ben çoktan harekete geçmiştim, boynunun arkasını avuçlayarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Tadı aşk, ev ve mutluluk gibiydi. Tadı Persephone gibiydi.

O benimdi.

"Şair değilsin, ha?" diye fısıldadı dudaklarıma, arkamızda kalabalık alkışlarken.

"Sanırım sen benim romantik yanıma ortaya çıkarıyorsun."

Gülümsedi ve kollarını boynuma doladı. Onu kollarımın arasına aldım ve izleyicilerin bunu fazla bulup bulmadığını umursamadan onu uzun uzun öptüm. Sonra zihnimde hesap yaptım ve bu muhteşem elbiseyi vücudundan çıkarabilmek için beklememiz gereken saatleri lanetledim.

Omzumda bir dokunuş hissettim ve öpüşmeyi bırakıp, PDA dersi almaya hazırlandım, ama bunun yerine Logan ve diğer Reaper'ların bana bakakaldığını gördüm.

"Adın *Sheldon* mı?" Logan kocaman gözlerle soruyu patlattı.

"Onun adı *benim*," diye Persephone onu düzeltti, sonra yüzümü tekrar kendine doğru çekerek bir öpücük daha verdi.

Arkadaşlarımızın ve ailemizin tezahüratları eşliğinde karımı koridordan geri taşıdım ve sonsuza dek sürecek ilk adımlarımızı atarken mutluluğun tadını çıkardım.

Ve bu sefer, her saniyesini hatırladık.

EPILOG

ON SEKİZ AY SONRA

Persephone

Avuç içlerimi gözlerime sürüp, bir *saat* önce mi, yanlışlıkla uyuyakaldığım kanepeden kalktım. Ne oluyor böyle? Bir saniye gözlerimi kapattım sanıyordum, ama birkaç aydır düzenli uyku uyuyamıyordum.

Yumuşak pamuklu bornozumu sıkıca sardım, altına tişört giymeye zahmet etmedim, çünkü bu günlerde her beş dakikada bir kızları emzirmek zorunda kalıyordum. Çıplak bacaklarımla, kocamı aramak için koridorda yürüdüm.

Yatak odamıza değil, onun tam karşısındaki odaya döndüm ve içeriyi gözetlemek için kapıyı yavaşça açtım.

Nefesimi tutarken kalbim bir an durdu.

Cannon köşedeki sallanan sandalyede, gömleksiz, üç aylık kızımızı göğsüne yatırmış oturuyordu. Beyaz battaniyesi, onun cildini süsleyen gece yarısı mürekkebi renginde neredeyse parlıyordu, ama kızımız onun göğsüne yaslanmış, derin uykundaydı. Gözleri Melony'nin üzerindeydi, sanki o, hayatı boyunca sorduğu bir sorunun cevabıymış gibi ona bakıyordu. Boğazından yumuşak bir mırıldanma geliyordu, kısa sürede kızımın kişisel ninni şarkısı haline gelen bir rock baladının daha yavaş bir versiyonu.

Gözlerim yaşlarla doldu, saf mutluluk ve inanılmaz bir huzur dalgalar halinde içimi kapladı. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Hareket etmedim, ses çıkarmadım, ama Cannon'un gözleri yavaşça benimkilere kaydı, sanki kapıyı açtığım anda fark etmiş gibi. Bana kötücül bir gülümseme attı, sallanan sandalyeden yavaşça kalktı ve Melony'yi nazikçe beşiğine yatırdı.

Melony'yi beşiğine yatırdı. Kız bir ses bile çıkarmadı; o zaten babasının kızıydı, benim için hiç olmadığı kadar kolay uyuyordu.

Kapıdan geri çekildim ve Cannon'un kapıyı arkasında yavaşça kapatmasına izin verdim.

"Uyuduğunu sanmıştım," diye fısıldadı, beni odamıza kadar takip ederken.

"Uyuyakalmışım," dedim, uzun sarı saçlarımı geriye iterek. "Beni uyandırabilirdin."

Beni kollarıyla sardı ve kendine doğru çekti. "Asla," dedi. "Ayrıca, onu yatırmayı seviyorum. Beslemeler arasında bize biraz bağ kurma zamanı veriyor."

Besleme kelimesini duymak bile göğüslerimi ağrıtıyordu ve ben inledim.

Cannon sırtımın üst kısmını masaj yaptı, ağrıyan yerleri söylememe gerek kalmadan gergin kaslarımı parmaklarıyla yoğurdu.

"Mmm," diye iç geçirdim göğsüne yaslanarak. "Bu harika bir his."

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Böyle konuşursan, kesinlikle uyumana izin vermeyeceğim."

Anında, bu adama karşı eridim.

"Şu anda çok uyanığım," dedim, ona bakarak.

Bana kaşlarını kaldırdı, sonra dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ne kadar uyanık?"

"Tamamen," diye alay ettim ve yatağı bulana kadar onun dokunuşundan uzaklaştım. Bornozumu çözdüm ve yere düşmesine izin verdim. Altımda yumuşak pamuklu külotumdan başka bir şey yoktu.

Cannon, gözlerini doğum sonrası vücudumdan ayırmadan tısladı. "İnanılmazsın," dedi, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Muhteşem." Yatağa diz çöküp karnımın düzlüğünü öptü. "Benim," diye homurdandı, iç uyluklarımı ısırırken.

"Sabırsızsın," diye homurdandım, o da külotumun üzerinden beni kızdırmaya devam etti.

Gülerek başını uyluklarımın arasına daldırdı ve kumaşı yana kaydırды. Bir parmağını ısınmış bölgeme kaydırды, sonra iki parmağını, ben de eline doğru kıvrıldım.

"Çok ıslaksın," dedi. "Bana karşı bu kadar duyarlı olmanı seviyorum."

O parmakları ve ağzıyla beni tatmin ederken tek cevabım inlemektir, ta ki sonunda kalçalarımı yataktan kaldırıp sessizce iç çamaşırımı çıkarmasını isteyene kadar.

O da isteğimi yerine getirdi ve benim için çıplak kaldı. Onu görmek, bunca zaman geğmesine rağmen, ağzımın suyunu akıtıyordu.

Cannon bacaklarımın arasına yerleşti, vücutlarımız hizalandı ve sert penisinin ucuyla merkezimi okşadı. Beni öpmeden önce gözleri gözlerime saplandı, dudakları ve diliyle beni ele geçirdi, ta ki ben onun altında kıvranan, ihtiyaç içindeki bir enkaz haline gelene kadar.

"Seni seviyorum," dedi ve bu tatlı sözleri, sapına kadar içeri girerek vurguladı.

Nefes nefese, alt dudağını ısırarak inledim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına. Kalçalarımı döndürdüm, onun büyüklüğüne uyum sağladım, tüm vücudum kıvrılmış bir sıcaklıkla titriyordu.

Cannon tamamen dışarı çıktı, sonra tekrar içeri girdi ve cildimde elektrik dalgaları yayıldı. Adam beni tekrar tekrar, bedenimle ruhumla sahiplendi, ta ki ikimizin de nefesi kesilene ve ter vücudumuzu kaplayana kadar.

Daha fazlasını, Cannon Price söz konusu olduğuunda her zaman daha fazlasını istedim. Ve o sürekli olarak bunu sağladı.

Bana daha hızlı, daha sert girerek, vücudum onun altında çöküp parçalanana, titreyene ve kıvılcımlar saçana kadar bizi o tatlı sınıra götürdü. Ta ki o da benim içimde kendi rahatlamasını bulana kadar, ben de zevk ve saf, lezzetli bir yorgunlukla sarsılana kadar.

Cannon bizi nazıkçe temizledi ve beni yanına yatırdı, yatakta yatarken yüzlerimiz burun buruna, sadece birbirimizin varlığını soluyarak. Göz kapaklarım ağırlaşmış, kaslarım gevşemiş, neredeyse kollarında eriyip gitmiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, ben neredeyse uykuya dalmak üzereyken. "Ne için?" diye sordum.

"Beni *olduğum gibi* sevdiğin için. Bana dünyayı verdiğin için. Beni daha iyi bir adam yaptığın için." Alnımı öptü ve beni sıkıca sarıldı.

"Bu zor değil," dedim. "Seni sevmek nefes almak kadar kolay, Cannon Price."

Bana gülümsedi. "Sadece senin için," diye itiraz etti.

"Bunu kızına söyle."

Koyu renkli gözleri yaşlarla doldu, dudaklarındaki gülümseme özgür, samimi ve içtendi. Elimi uzattım ve onu öptüm, yumuşak, rahat, sevgiyle. Ona sevmenin ne kadar kolay olduğunu sessizce gösterdim ve bir gün bunu kabul edeceğini umdum.

O zamana kadar, sonsuza dek her gün ona bunu kanıtlamaktan kesinlikle çekinmedim.

BANA BAĞLANIN!

Yeni sürümler, hediyeleri ve daha fazlası hakkında ilk bilen olmak için 77222'ye SAMANTHA yazın!

Özel içerikler ve hediyeler için haber bültenime [buradan](#) kaydolun!

Amazon'da beni [buradan](#) veya [BookBub](#)'da [buradan](#) takip ederek yakında çıkacak tüm yayınlardan haberdar olun! Beni web sitemden de bulabilirsiniz! [_____](#)

GRINDER ÖN İZLEME!

Reapers'ı seviyorsanız, Gage'i de seveceksiniz! Sayfayı çevirin ve Grinder'ın ilk bölümünü " "den okuyun ve NHL'nin en popüler oyuncusunun nasıl Reapers'ın koçu olduğunu öğrenin!

GRINDER

GAGE

Üç yaşındaki bir çocuğu uyutmak olimpik bir spor dalı olmalı.

"Böyle daha mı iyi?" diye sordum Lettie'ye, küçük bardaktaki suyu bitirirken kalın kahverengi saçlarını yaz mavisi gözlerinden geriye doğru düzeltiltim. Başını salladı, yastığa yaslanırken küçük, aralıklı dişleriyle gülümsedi.

Hokey benim dünyamdı, bu oyunu, buzu ve takımımın ihtiyaçlarını soluyarak geçimimi sağladığım yerdi, o zaman Lettie benim güneşimdi, bu evrende kalbimi eriten tek şeydi.

Aynı zamanda şiirsel sözlerle övdüğüm tek şeydi, ama elimde değildi, üç yaşındaki minik bir çocuğun esiriydim.

"Teşekkürler, baba," dedi, ama yorganını çekip minik ayaklarını kıpırdatma şekli, kızımın aklında başka bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Ne oldu, güneş ışığım?" diye sordum.

Heyecanlı gözlerle bana baktı. "Bailey'nin burada olması hoşuma gidiyor."

"Ben de," dedim, onun mutluluğuna yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemeden.

"Bailey'i seviyorum."

Göğsümden küçük bir kahkaha yükseldi. "Ben de," dedim ve saçlarını okşadım.

"Ve şimdi sürekli burada mı? Sabahları ve her zaman?"

"Evet," diye cevapladım, başucundaki masaya uzanarak. Bailey'i Lettie'nin tam zamanlı dadısı olarak bizimle yaşamaya getirmek hiç düşünülmeden verilen bir karardı. Deplasman maçları için onunla seyahat etmem gerektiği ve programımın öngörülemezliği nedeniyle, bu onun bir hayat sürmesi için... ikimiz için de gerçekten tek yoldu. Bu işi altı aydır yapıyordu, ama sezon başlarken, doğru zamandı.

"Yani kalktığımda burada olacak mı?"

Işığı kapatmadan önce bir an durdum ve derin bir nefes aldım. "Evet, ama Lettie, saat yediye gelene kadar bekleyelim, tamam mı? Herkes sabahın beşinde parti yapmayı sevmez."

Hafifçe zıpladı, gözleri yaramazlıkla parladı. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu az önce gördün, hatırladın mı? Seni yatırdı," dedim, battaniyesini çenesine kadar çekip yatmasını söyledim.

"Biliyorum, harika değil miydi?"

Öne eğildim ve alnını öptüm. "Evet, harikaydı. Yarın gece de yine harika olacak."

"O en iyisi," dedi, gözleri gülümsemesi kadar genişti. "Belki güneş doğmadan beni görmek ister!"

Dudaklarımı büzdüm, kızımın yanında kolayca gelen kahkahayı bastırmaya çalışarak, ama sadece onun yanında. "Scarlett McPherson, sabaha kadar Bailey'i rahat bırak. Anladın mı?"

Alt dudağı, çok sevimli bir şekilde dışarı çıkıntı yaptı. "Evet, baba."

"Tamam. Biraz koşturaya gidiyorum, ihtiyacın olursa spor salonunda olacağım, tamam mı?"

Kafasını salladı ve kendini öne atarak bana sıkıca sarıldı.

Onu sıkıca sarıldım, çilek şampuanının kokusunu ve yaydığı basit mutluluğu tadını çıkardım. Onun dünyasında her şey basitti — babası onu seviyordu ve Bailey ona hayrandı.

Doğduğundan beri ilk kez, bu evde bir istikrar hissi vardı ve Tanrı şahidimdir ki, bunu böyle tutacaktım.

"Seni yıldızlardan daha çok seviyorum," dedi sıkıca sarılırken. "Seni aydan daha çok seviyorum."

"Yıldızlar daha güzel," diye tartıştı.

"Ama Dünya'nın aya ihtiyacı var, o yüzden seni daha çok seviyorum."

Yüzü bir anlığına buruştu, sonra omuz silkti. "Tamam. Ama sadece kazanmaya ihtiyacın olduğu için."

Onu tekrar kucakladım ve yatağına yatırdım, dün buradayken Bailey'nin taşınmasına izin verilmesi gerektiğini savunurken bunu söylediği için Rory'yi içimden sessizce lanetledim.

Lettie'nin ışığını kapattım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Saatim 20:15'i gösteriyordu. Birkaç kilometre koşup sonra arkadaşlarla içki içmeye gidebilirdim. Ya da birkaç kilometre koşup belki de geceyi dinlenerek geçirebilirdim.

Evet, ikinci seçenek muhtemelen daha sorumlu bir seçimdi.

Mutfağın önünden geçerken buzdolabı kapandı ve dönüp baktığımda Bailey'nin bir torba dolusu market alışverişini boşalttığını gördüm. Üstü gayet düzgündü, ama

boyun çizgisinde hafif bir çukur, bana onun çekici dekoltesini görmemi sağladı.

Ona öyle bakma, seni aptal.

"Selam," dedim, bunun yerine, lanet olası bir yedinci sınıf öğrencisi kadar nazikçe.

"Selam," diye cevapladı, ben mutfak adasına doğru eğilirken parlak bir gülümsemeyle. "Senin sevdiğin Yunan yoğurtundan biraz daha aldım ve yarın için cupcake malzemeleri. Lettie ile birlikte pişirip bizim küçük... anlaşılmamızı kutlayalım diye düşündüm," diye etrafını işaret etti.

Ağzımın köşesi gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bailey, sen bizimle yaşıyorsun. Yasadışı bir şey yok."

Yanakları pembeye boyandı ve bu onu daha da güzel hale getirdi. Bailey'nin buna ihtiyacı yoktu tabii. Minyon bir vücudu vardı ama benim sarhoş fantezilerimde birkaç kez altında bulduğum güçlü bir vücuda sahipti. Peki ya yüzü? Kahretsin, o mükemmellikti — kocaman ela gözleri, kalın kirpikleri, zeytin rengi teni ve gördüğüm en öpülesi dudakları vardı.

Ama ona yapabileceğim tek şey buydu.

"Evet," dedi, uzun, koyu kahverengi saçlarını başının üstünde bir tür topuz haline getirerek. "Bu sadece bir geçiş dönemi."

"Umarım iyi bir geçiş olur." Öyle olmak zorundaydı. Lettie, Bailey'i çok severdi ve biz çocukluğumuzdan beri arkadaştık, bu yüzden Bailey'i... ya da annelerimizi kızdırmayı göze alamazdım.

"Olacak," diye söz verdi. "Ayrıca, zaten neredeyse burada yaşıyordum. Artık trafiğin içinde evime geri dönmek zorunda kalmayacağım."

"Katılıyorum." Seattle trafiği kabus gibi olabiliyordu.

Bir an durdu, karşıdaki tezgaha yaslandı ve istemeden o dolgun kıvrımlarını sergiledi.

Hayatım mahvoldu. Buradan çıkmazsam, lanet olası yerden daha sert bir ereksiyon yaşayacaktım.

"Birkaç kilometre koşmaya gidiyorum," dedim ona, adadan uzaklaşarak.

O buzdolabına uzandı ve bir şişe suyu bana doğru attı. "İyi koşular. Oh, bugün taşınırken Rory ve Warren'ın konuşmalarını duydum. Eğer arkadaşlarla bir kaç bira içmek istersen, ben Lettie ile burada gayet iyiyim."

"Teşekkürler. Düşüneceğim, ama sanırım yatacağım." *Ve dadımı cinsel tacizden kaybetmeden önce senden uzaklaşacağım.*

tacizinden kurtulmak için senden uzaklaşacağım.

"Tamam, teklifin her zaman geçerli. Benim için sorun yok." Mükemmel göğüslerinin altında kollarını kavuşturdu. "Jeannine ve Paige dışında bir erkek arkadaşım ya da sosyal hayatım yok."

Su şişesini açtım ve birkaç yudum aldım. "Evet, arkadaşların da buraya her zaman gelebilir. Cidden. Burası artık senin de evin."

Gülümsemesi küçük ama samimiydi. "Bu benim için çok önemli." Garip bir şekilde başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Odanın ateşe verilmiş gibi hızlıca dışarı koştum ve evin en alt katına, spor salonuma indim. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, güneşin batışının son anlarını yaşayan Washington Gölü'nün manzarasına açılıyordu.

Koşu bandını çalıştırdım, kulaklıklarımı taktım, Eminem'i açtım ve koşmaya başladım. Ayaklarım makineye vururken kalp atışlarım sabitti, nefesim düzenliydi. Belki de o kadar da formdan düşmemiştim.

Geçen sezonun çoğunu omzum yırtıldığı için kaçırdıktan sonra, Sharks'a geri dönebileceğimden emin değildim, ama koç beni kadroda tuttu ve o çaylak beni geçmezse, hala pozisyonumda liderdim.

Siktir et, o benim.

Evet, altı ay önce bu hızda koşarken acı içinde çılgılık atmadan duramazdım. Altı ay önce hala kolum askıdaydı, Helen'in bizi terk edişi yüzünden hala paramparçaydım.

Sonra Bailey, Cornell'den yeni mezun olmuş olarak hayatıma geri döndü. Bu kader değildi, ben aptal değildim. Annelerimiz bizi bir araya getirdi, romantik bir şekilde değil, onlar da aptal değildi, ama benim yardıma ihtiyacım vardı ve Bailey, hayatında ne yapacağına karar verene kadar bir işe ihtiyacı vardı... ve sanat ve felsefe çift diplomasına.

Onu tekrar görene kadar her şey mükemmeldi. Biz büyürken, ben U-Dub'da üniversiteye giderken, o da Ivy'ye giderken, o kız çoktan gitmişti. Kız filmlerindeki gibi bir dönüşüm geçirmiş değildi, hayır, o her zaman güzeldi, ceylan gözlüydü ve içi de dışı kadar güzeldi. Ama şimdi...

Siktir, şimdi çok çekiciydi ve nedense bunun farkında değildi.

Daha da kötüsü, sanki vücudumda Bailey radarı vardı. O odaya girdiğinde, vücuduma onun yasak olduğunu hatırlatsam bile sertleşiyordum.

Seks sevmediğimden değildi. Lanet

olsun, seksi seviyordum.

Kadınları taparcasına severdim.

Birçok kadınla yattım. Sonra

gittiler.

İlk sevdiğim kadın, kalması için yalvarırken beni terk etmişti...

Şimdi ise ben söylediğim için gittiler... Adil olalım, ben onların külotlarını indirirken bunun paketin bir parçası olduğunu bilmiyorlardı sanki.

Kadınlarla yattığımı söyledim... Kadınları *becer*medim.

Arada fark vardı.

Tabii ki, son zamanlarda hepsi sarışındı. Sarışın ya da kızıl saçlı olanlar, ama asla esmerler. Asla Bailey ile yanlışlıkla karıştırabileceğim biri olmamalıydı.

Asla *o noktaya* gelmedim ve sikim ne kadar yalvarsın da fark etmezdi.

Birlikte büyüdüğümüz için yasak bölge olmasa bile - annelerimiz en iyi arkadaşı - kesinlikle sikilemezdi çünkü her şeyin özünde, o Lettie'ye aitti.

Ve kızımdan hiçbir şey çalmadım.

Hayır, o dünyayı hak ediyordu ve ben de ona tam olarak bunu verecektim.

Üçüncü milde, gömleğimi çıkardım, alnımdaki teri sildim, sonra gömleği attım ve iki mil daha koştum. Cinsel hayal kırıklığını gidermek için koştuktan daha iyi bir şey yoktur.

Geçerdi. Bailey'nin burada olmasına alışmıştım. O benim kardeşim gibi olurdu ve tüm bu cinsel dürtülerim kaybolurdu. Onun da öyle olduğu yoktu. Lanet olsun, o zaman ikimiz de başımız belaya girerdi.

Ama bu sadece benim, hiç sahip olmadığım kıza karşı duyduğum şehvetli arzuydu ve ben artık küçük bir çocuk değildim. Ben yetişkin bir adamdım, Seattle Sharks NHL takımının forvetiydim ve ligin en iyi oyuncusuydum. Daha da önemlisi, ben Lettie'nin babasıydım ve annesi bir kayadan farksız bir anne içgüdüsüne sahip olduğu için, Scarlett'in tek dayanağı bendim.

Yeterli olmam

gerekiyordu.

Yeterli olmaktan daha

fazlası.

Her şey olmalıydım.

Altıncı mil bitti ve koşu bandının hızını düşürdüm, omuzlarımı çevirip kaslarımı esnettikten sonra duşa girdim.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Merdivenleri çıkarken, dadımı becermek yerine temel ihtiyaçlarımı giderdiğim için kendimi tebrik ettim. Bana bakın, ne kadar medeni falan.

Ayaklarıma o kadar odaklanmışım ki, neredeyse ona çarpana kadar Bailey'nin üçüncü katın merdivenlerinde olduğunu fark etmedim.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim, onun çok pürüzsüz, çıplak omuzlarını tutarak.

"Oh, benim hatam! Lettie daha fazla su istedi, ben de ona bir bardak götürdüm," dedi, ama onu zar zor duyabiliyordum.

Hayatım mahvoldu. O şeyin içinde mi uyudu? Açık mor ipek şortu uyluklarını zar zor örtüyordu ve ona uyan üstündeki ince askılar kırılacak kadar zayıf görünüyordu. Dişlerimle.

Bir. İyi. Isırık.

"Gage?"

Gözlerim kapandı. Neden benim adım onun ağzından çıkınca bu kadar güzel geliyordu?

Parmaklarının terle ıslanmış tenime hafifçe dokunduğunu

hissettim. "Hey, iyi misin? Omzun mu?"

Yutkundum ve gözlerimi açtım, zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Hayır, iyiyim."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yeşil kıvrımların arasında altın rengi benekler vardı. Göğsümü incelerken dişleriyle alt dudağını ısırırdı. "Emin misin? Yani... Buz koyabilirim ya da ovabilirim?"

Onun alnında kırıksıklıklar belirdi, aynı anda benim de aletim, onun muhteşem, yetenekli ellerinin üzerimde olduğunu düşünerek sertleşti — soyut sanatın yapıtlarını yaratan eller. Tanrım, ihtiyacım olan son şey, o ellerin tenimde olmasıydı.

Görünüşe göre kaçış planım düşündüğüm kadar işe yaramamıştı.

Elimdeki tek iyi şeyi mahvetmeden önce onu kafamdan çıkarmam gerekiyordu.

"Biliyor musun, ben biraz dışarı çıkacağım. Lettie ile bir sorunun yok, değil mi?" diye sordum, nefes alıp verirken yüzümün önünde inip çıkan sütyensiz göğüslerine bakmamak için başka yerlere bakarak.

"Tabii, elbette. Acele etme. Rahatlamaya çalış, tamam mı?"

Başımı salladım, sonra aklıma bir düşünce gelince neredeyse küfredecektim. "Kahretsin, bazen kadınları eve getiriyorum..."

Hafifçe güldü. "Gece hayatının farkındayım. Burası senin evin, Gage. Rahat ol..." Ellerini açarak, "Ne yapıyorsan yap. Cidden, yargılamıyorum."

Aptal gibi tekrar başımı salladım ve kendimi daha fazla rezil etmeden ya da ona gerçekten neden çıkmam gerektiğini söylemeden merdivenlerden yukarı çıktım.

Duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra, Aston Martin'imle evimden hızla uzaklaşarak en iyi arkadaşlarımın ve benim verebileceğim tek şeyi isteyen kadınların yanına gittim: bedenimi.

Yargılamıyorum, demişti.

Ama ben kendimi yargılamıyor muydum sanki?

YAZAR HAKKINDA

Samantha Whiskey bir eş, anne, köpeklerini ve romantik romanları seven biridir. Hokey, seksi alfa erkekler ve yüksek dozda garip durumlara yabancı olmayan yazar, PTA'nın asla bilmeyeceği kitaplar yazmak için kendini eve kapatır.

TEŞEKKÜR

'da çok sıkıcı bir hayat sürmemi engelleyen muhteşem eşim ve harika çocuklarıma teşekkür ederim!

Her zaman harika tavsiyelerde bulunan ve sürekli destek veren tüm muhteşem yazarlara da çok teşekkür ederim! Zaman geçirmek için deli gibi heyecan verici kitaplar yazdıklarını da unutmamak lazım!

Bunu parlatmak için A.H.'ye büyük bir teşekkür. Ve bu kitapları benim kadar seven MUHTEŞEM okuyucularımın her birine teşekkür ederim!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Telif Hakkı](#)

[Samantha Whiskey'nin diğer kitapları](#) [Artık sesli kitap olarak da mevcut!](#)

[Adanma](#)

[1. Cannon](#)

[2. Persephone](#)

[3. Cannon](#)

[4. Persephone](#)

[5. Top](#)

[6. Persephone](#)

[7. Top](#)

[8. Persephone](#)

[9. Top](#)

[10. Persephone](#)

[11. Top](#)

[12. Persephone](#)

[13. Top](#)

[14. Persephone](#)

[15. Top](#)

[16. Persephone](#)

[17. Top](#)

[18. Persephone](#)

[19. Top](#)

[20. Persephone](#)

[21. Cannon](#)

[Epilog](#)

[Bana Ulaşın!](#)

[Grinder'dan Ön İzleme!](#)

[Grinder](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

